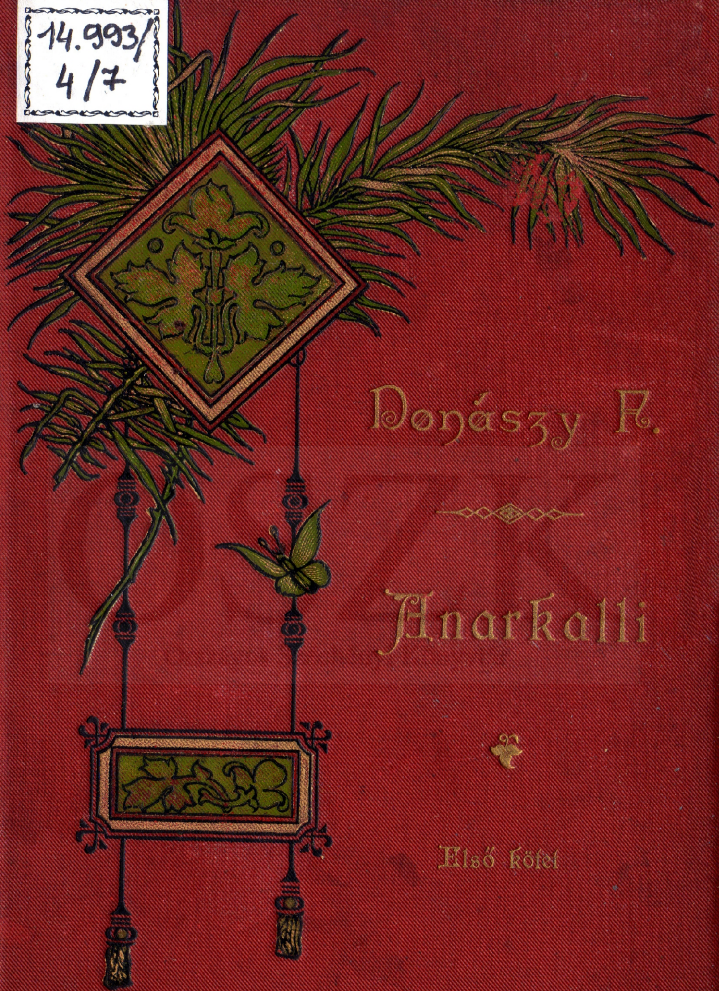

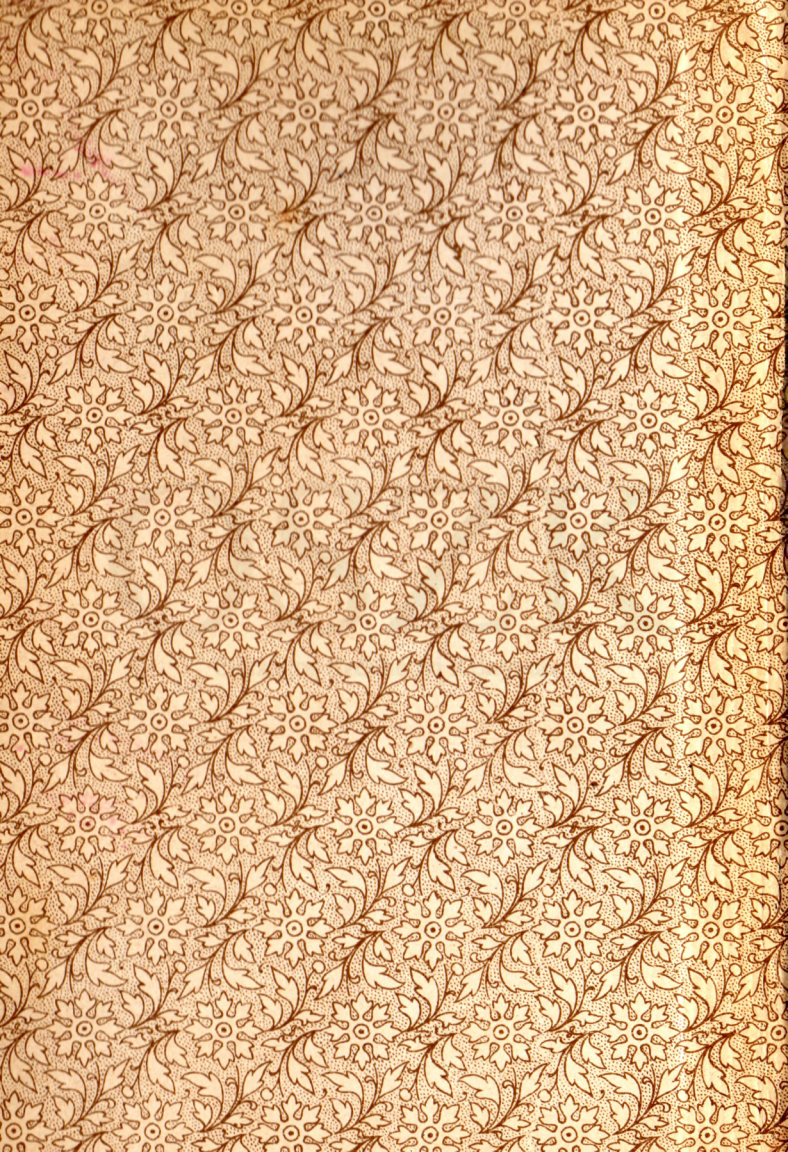
14.993/
4/7

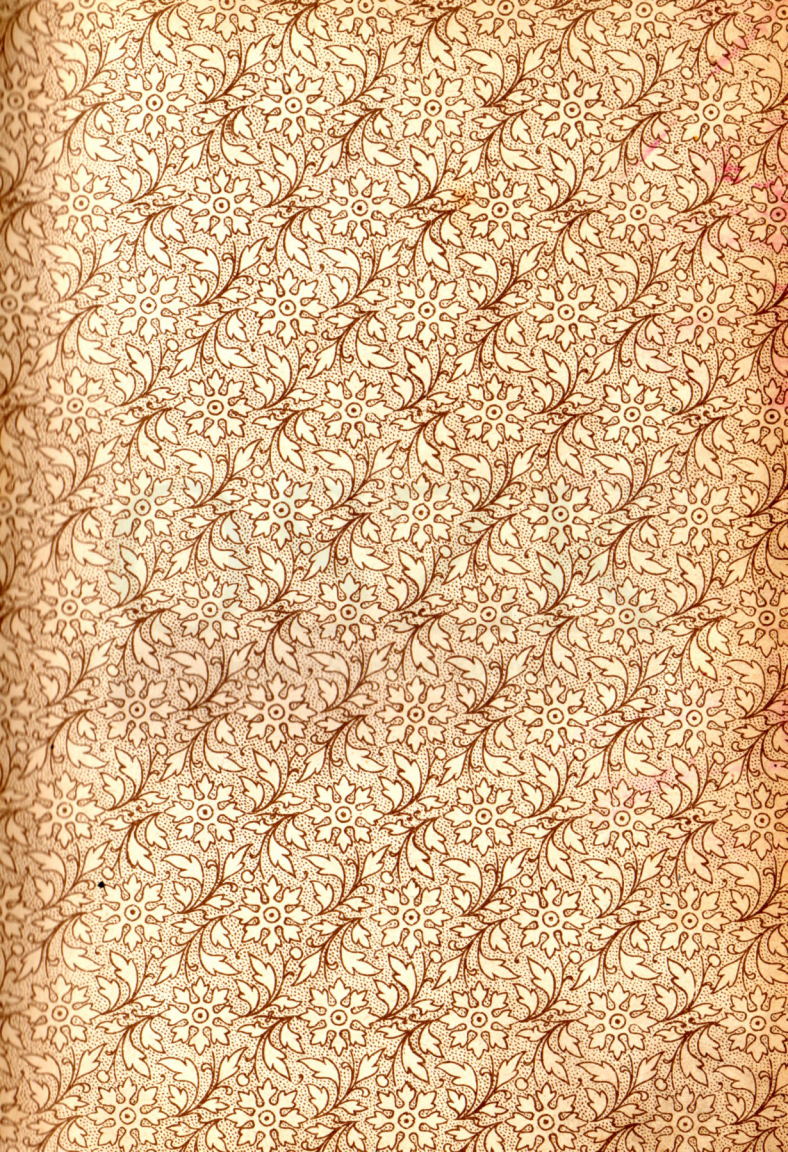

Donászy R.

Anarkalli

Első kötet

AZ ATHENAEUM OLVASÓTÁRA

Országos Széchényi Könyvtár

ANARKALLI.

REGÉNY KÉT KÖTETBEN.

IRTA

DONÁSZY FERENCZ.

ELSŐ KÖTET.

BUDAPEST.

AZ ATHENAEUM R. TÁRSULAT KIADÁSA.

1896.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

PROLOGUS.

Ex oriente lux!

Kelet a fény és világosság kútforrása!

Ott van tűz és élet, ott van a teremtő ősanynagnak lüktető forrása. Onnan kél a nap, hold; onnan szikráznak fel az éj leplébe burkolódzó mennyboltra a csillagok — onnan ered minden, a mi él . . .

Keleten ringott az emberi nem, művelődés és nyelvek bölcsője, — s keleten van a világ legcsudásabb, legtitokteljesebb országa: a fűszerek hazája: a regés India.

Itt emeli fejét a fellegeken túl a világ legmagasabb bérczsoportja a Hymalaya. Hótól fehérlő ormával örködő Titánként mered a végtelenbe. Sziklakebléből szentelt folyamok ömlenek alá a lábainál nyugvó rónákra, melyeknek habjai láttak, öntöztek mindeneket, mikre még a történelem előtti kor sem emlékezik . . .

Varázsszal, rejtélylyel övezett földrész ez ma

is, — mint volt a történelmet szülő ködös ősidők idejében . . .

Százezernél több Istennek áldoznak népfajjai, kik bár egymás mellett halnak, élnek, még sem vegyülnek egymásba, akár csak az olaj a vízzel, tűz a jéggel . . .

Titáni kőemlékeinek eredete az ősidők ködös homályába vész. Eredetükről csak álmodni lehet, de titkaikat megfejtteni még a bölcsek bölcsének se sikerül.

Itt él a brahminok emlékezetében a legszentebb nyelv, a sanscrit, melyen a világot alkotó istenek beszéltek, minden élő nyelvnek az ősanja, melyből nemcsak a mieink, de az ó-kor klasszikus nyelvei a görög és latin is születtek . . .

Virágai színdúsabbak, bársonyosabbak, gyümölcssei zamatosabbak, fűszerei hevítőbbek, aromatikussabbak minden más éghajlatéinál, gyöngyei, drágakövei pedig földrehullt csillagok, tüzet, szivárványragyogást lövellőbbek a föld valamennyi országéinál . . .

Napja is százszorta izzóbb, holdsugara ezüstösebb, csillagai szikrázóbbak a mi égboltunkon ragyogóknál. A fénynek árnya nincs, az árnyéknak nincsen sötétsége, csak szín, fény, tűz, ragyogás ég mindenfelé!

Uttalan rengetegekben, népes városaiban, elválhatlan ikreként járnak karöltve a rege és valóság.

Csudálatos, varázslattal telt dolgok történnek, megfejthetetlen titokszerűséggel körülövezve, mintha még ma is az a csudaország lenne, aminő évezredek, aëonok előtt volt.

El kell hinnünk, hogy az!

Mély bölcsességű brahminjai ma is birtokában vannak a magia titkos erőinek, a kétlelkűség, az akarat- és alakátplántálás megfoghatatlan csudájának. Bűvészei szemünk láttára elvetett magból virágzó, gyümölcsöző fákat érlelnek, a levegőbe emelkednek s rejtélyes természeti erőket tesznek rabjaikká, mert a legendaszerű Wédák és Waisák magikus erejű titkai, emberi erőt felülmuló s majdnem földöntuli hatalommal ruházzák fel őket...

Az alábbi történet is ilyen mysticus s titokszerű — épp ezért hihetetlennek s mesésnek fog látszani.

Ne feledjük azonban, hogy India ma is csak az, mi évezredekkel ez előtt volt: a legendaszerű rejtély, a magikus titkok, izzó szenvedélyek és a lélekvándorlás hazája.

TÁRSASÁG AZ ŐSERDŐBEN.

A Delhiben lakó előkelő angol családok az elviselhetlenül forró nyári hónapokat rendszeren a Dsamma-folyó virágos partjain szokták eltölteni, melyeken édeni szépségű ligetek és sűrű ősrenetegék húzódnak egészen a távol lilaszínkéjébe olvadó Hyas-hegyek lábáig.

Egy óriási szent fügefa alatt, mely egymaga egész erdőt nevelt gyökeret vert ágaiból maga körül és a szomszédos pálmacsoportok domszerűen boltozott árnyékában tarkacsikú selyem sátrak bojtjait és apró, címeres zászlóit lengette a virágok illatától átfült erdei szellő.

Nagyszámú fehér és benszülött szolgasereg sűrög-forog a bokrok közé rejtett málhás szekerek és táborigénykő körül, egy-egy érczesen felhangzó lónyerítés és zablacsörrenés pedig elárulja a szellős, leveles szinből hevenyészett istállót és a felhangzó csaholás, a kopófalkát.

A bokrok és fák zöldje közül világos hölgyruhák, széles peremű férfiszalmakalapok tünedeznek elő.

Mindenfelől vidám beszélgetés s ezüstös kaczagás lármáz bele a fák tetején bűgő fahéjgerlék nevetésébe és a napmadarak dallamos csattogásába.

Egyes csoportok, az erdőszél virágos bokrai között csillogó tollazatú mézmadárcákra és drágakőragyogású tropicus lepkékre vadásznak.

A hölgyek könnyű, elefántcsontagyú Flóbert puskákkal lövöldöznek, vagy nagy zöld hálókka kergetik a pillangókat, nem messze pedig a tennis ground felett tarkatollú lapdúcskák repkednek a levegőben.

A társaság nagy része azonban egy fehérvirágú naucleafacsoport alatt üldögélt apró bambusz székecskéken, vagy a fák ágaira kötözött szellős hamakokban ringattatá magát. Ez volt a »közös társalgó«, amint tréfásan elnevezték . . .

— Miss Violet, csakugyan nem akar résztvenni a játékban? . . . kérdé egy fiatal cypay hadnagy egyik Norton kisasszonytól, ki nevének megfelelően halvány violaszín ruhát, aranyos szőke haján pedig orgonavirágokkal diszített széles peremű szalmakalapot viselt, mely rózsás arcját egészen beárnyékolá . . .

— Nem, mert ma festeni fogok! — felelé a lányka kurtán.

— Ah — és e festés nem maradhatna holnapra? Kegyeskedjék csak hátra tekinteni, milyen türelmetlenül integet az egész társaság miss May- és Lyliet-vel az élén!

Violet hátranézett, de csak bájos fejecskéjét rázta hívogató nővérei felé, kik szintén nevüknek megfelelően, rózsaszínű és fehér ruhát viseltek...

— Miss Violet, — folytató a hadnagy bizalmas félhangon — nemrégiben még szenvedélyesen szerette a tennist... és...

— Nos... és?...

— Az ecsetet pedig kezébe se vette!... Bevallotta, hogy egyáltalán nem szeret festeni...

— Igaz! De nem tapasztalta önmagán is, hogy kedvteléseink néha megváltoznak? — kérdé a leányka nyugodtan...

A fiatal tiszt ingerülten harapott ajkaiába és feszesen felegyenesedett.

— Nem, még, ha udvariatlansággal vádol is! — válaszoló roszzsul palástolt hevevésséggel...

— Felelete csakugyan olyan formán hangzik, lord Loftus! De hát én beismerem ebbeli gyenge-

ségemet — felelé Violet oly hidegséggel, mi a fiatal tisztnek minden vérét arczába szökteté . . .

— Beismeri azt is, hogy e gyengesége csak bizonyos idő óta datálódik? . . .

— És ez az idő? kérdé Violet daczos tekintettel . . .

— Mióta gíóf Maróthy házuknak vendége . . . ki szintén szenvedélyesen szeret festeni . . . suttogá a lord villogó szemekkel . . .

Violet arcza egészen fehér nyakáig lángba borult . . . sértődve állt fel, hogy távozzék, de e pillanatban egy hűsös, vörös kéz ereszkedett vállára, és egy mély basszus hang dörrent meg mögötte . . .

— Ne csábitsa húgomat a játékra, Loftus, mikor én akarok vele egy kicsit csevegni és veszekedni. Hadnagy ur, jobbra át . . . társasága várja, te pedig, aranyos madaram, szépen ülj ide mellém.

Lord Loftus idegesen simogatá szőke cotelettjeit, midőn látta, hogy Violet egészen elfordul tőle s magában százszor elátkozva a potrohos őrnagy nagybácsit, gyorsan ajánlotta magát . . .

Violet ezalatt gyorsan leküzdé izgatottságát . . .

— Veszekedni akarsz velem, Stapleton bácsi? — kérdé édes, csicsergő hangján, amiért kövér nagybátyja legjobban imádta . . .

— Veszekedni hát, de nem veled, gérliczém?
— harsogá, miközben olyan súlylyal ereszkedett le melléje, hogy a könnyü bambusz székecske minden ízében veszedelmesen recsegni, ropogni kezdett...

— Hát kivel?

— Azokkal az ostobákkal, kik ilyen filigrán fogpiszkáló székeket gyártanak. Már a hatodikat próbálom! Kettő szétment alattam, a többin pedig se nem ül, se nem áll, hanem olyan formán lebeg az ember, mint Mahomed koporsója! Nemde, lady Owestry?

E szavak egy kövér, éltes delnőhöz voltak intézve, ki felturbánózott fejjel, rikító színű ruhában, szintén csak olyan veszedelmesen balancirozta magát, mint az őrnagy, az apró székeken.

Ez az érdeemes lady, bár négy nagy lányával vett részt a kiránduláson, mégis még számítani akart a világban és véghetetlen hiúságában még tükrének se akarta elhinni, hogy ő is csak úgy megvénült és elhizott, mint a vele egyívásuak, ez okból feleletre se méltatta az őrnagy szavait, — kire pedig gyengéden emlékezett, mert valaha tüzesen udvarolt neki hadnagy korában (ámbar ezt az őrnagy mindig dühösen tagadta) — hanem csak lenéző, gögös pillantásokkal méregeté végig.

Az őrnagy gonoszul mosolygott torzonborz, fehér bajusza alatt, azután vidáman kérdé:

— Micsoda ostoba nagy könyv ez az öledben, szivem?

— Nem könyv ez, bácsi, hanem vendégünknek, Maróthy grófnak a vázlatkönyve. Már minden lapját ismerem, még se tudok betelni gyönyörű képeivel...

— Micsoda, hát ez a gentleman is mázoló!? Többet néztem ki belőle! — mormogá kicsinylőleg...

Violet égő arczczal tiltakozott:

— Hogy mondhatsz ilyet, Jack bácsi! Mázoló! Tetőtől talpig gentleman, a ki csak azért jött távoli hazájából Indiába, hogy művészi szennvedélyét utazása közben kielégítse. Starr lord beszélt a mamának, hogy hazájának egyik leggazdagabb s legelőkelőbb főura...

— Jó, jó, szivem, hiszen elhiszem, ha mondd, mormogá szürkülő üstökét borzogatva — de már csak a mellett maradok, amit mondtam... Tudod, hogy nem sokat adok arra az egész festéknyaló hadra, kiket ti művészeknek neveztek...

— Én sem! — szólt közbe lady Owestry magas lenézéssel...

— Bácsikám, de a gróf...

• — Csitt, szivem, azért ne védelmezd olyan

tüzesen, hanem várd be, amit mondani akarok . . .
A te kis babakezeidben jól is fog, jól is áll az ecset . . . azt elhiszem és szeretem is nézni, ha valamelyitek a papirosan pepecsel, de, hogy egy gentleman, aminőnek a gróf is látszik, jobb mulatságot ne találjon ennél, terringettét, ezen már csudálkozom . . .

— Én is! bólított közbe kegyesen a lady, és az őrnagy kimondhatatlan rémületére, közelebb húzta székét, mert mentől többet akart hallani az érdekes idegenről.

— No hát lássuk azokat a képeket, szívem, sürgeté hugát az őrnagy, ki egyszerre műkedvelőnek csapott fel, nehogy a ladyt kelljen mulattatnia . . .

Violet először kissé hevesen csapta szét a vázlatkönyvet, de az első képnél mindjárt elfeledte boszuságát, és a csodálat egész melegével magyarázta egy csepp műérzékkel sem bíró két hallgatójának az aquarellek művészi szépségeit.

A képek részint még csak mesteri kézzel odavetett táj- és erdőrészeteket ábrázoló vázlatok voltak, részint egészen kész lepke-, virág- és madárcsoportok, de úgy az elsők, mint ez utóbbiak avatott kezű művészre vallottak . . .

Az őrnagy mély mormogása, lady Owestry affektált felkiáltásai, lassanként a társaság legrea-

gyobb részét köréjük gyűjtötték, és az egyes lapok kézről kézre jártak, mindenkinél dicséretet és magasztalást aratva . . .

Lady Norton, Violet édesanyja, ez a merev, feszés urhölgy, csak úgy dagadozott a dicsőségtől, hogy ilyen feltűnést keltő, érdekes vendéggel dicsekedhetik, s nem is késett, hűvös, lepeggő modorában kijelenteni, hogy előkelő vendége házát még hosszú ideig fogja szerencséltetni.

Eközben az erdőszélen vadászó hölgyek és urak is visszatértek, és átadva könnyű fegyvereiket és hálójukat a barna arcú benszülött szolgáltnak, — a társaság közé vegyültek . . .

— Ez a tórészlet virágzó lótosz- és liliomcsoportjaival művészi remek! Bámulatos virtuozitással van megfestve! . . . Micsoda szinezés és technika! — kiabálta exaltált hangon egy vörösképű uriember. Ugyan melyik nagy művészünk festette e képeket, kedves Granit?

A megszólított fiatal ember, Violet testvérbátyja volt, és az ujon jöttek nagy meglepetésére Maróthy grófot nevezte meg . . .

A gróf neve szájról-szájra járt és különösen a hölgyek érdeklődtek nem annyira a vázlatok, mint inkább a daliás külsejű idegen iránt, és mikor

megtudták, hogy Violet a gróf egyik vázlatát — egy Orchidea-csoportot pillangókkal — le akarja másolni — egyszerre valamennyi festeni akart, még Lady Owestry is.

Az őrnagy erre rettenetes hahotára fakadt, de mikor az érdeemes lady lesújtó pillantással és imponáló hangon megkérdezte, hogy mit nevet... ráfogta, hogy köhögött.

— De hát hogy került ide? Legelőször Greenwood tábornok estélyén láttam, sugdosá a vörös haju Astor Lucy, mellette álló unokanővérenek, de Norton Granit éles füle mégis meghallotta és sietett a bájos sugdosódó kandiságát kielégíteni.

— A gróf tulajdonkép politikai okok miatt távozott honából, s most minden idejét a művészetnek szenteli. Amilyen kitűnő művész, épp oly kitűnő természettudós és vadász, emellett szellemes társalgó, páratlan lovas, kitűnő tánczos, szóval tetőtől talpig gavallér...

— Elég már a dicséretből, Norton! — nevette dévajul Lucy.

— Nem elég, miss Lucy! A grótot nem lehet eléggé magasztalni, — erősíté egész komolyan Granit.

— Ej, ha, ezt bizza csak ránk, mi majd megtaláljuk e tökéletes férfiú hibáit is... de folytassa

kérem tovább, mert Sally néni még kővé változtat merev pillantásaival, ha többször félbeszakítom, sutogó tréfás szörnyűködéssel . . .

Valóban lady Owestry, ki Lucy-t is gardirozta, egész üteg rosszaló pillantást röpített pajkos félbeszakításaiért feléje és magában rettenetesen mérgelődött, hogy nem akarja észrevenni.

— A nemes gróf a legkitünőbb ajánlólevelekkel érkezett Delhibe és Starr lord estélyén, hála és köszönet érte, — itt Granit meghajtá magát egy őszbecsavarodott, szikár gentlemann előtt — abban a szerencsében részesültünk, hogy e kirándulásra és vadászatokra meghívásunkat elfogadta . . .

Lady Owestry eközben, folyton azon töprengett, mikép tudhatná meg, vajjon a grófnős-e vagy nőtelen?

Mivel azonban egy négy leányos anyának ilyen discrét kérdést nyilvánosan megkoczkáztatni nem lehet — a következő, fogas diplomatára valló kérdéssel segített magán:

— Miért nem kíséri a grófot neje is? Ugy hallottam, a grófné szintén szenvedélyes utazó- és sportkedvelő hölgy! mondá jól adott meglepetéssel.

— Engedelmeivel, tisztelt néném, a gróf még nőtelen! Tőle magától hallottam, nyilatkoztató ki határozottan Granit.

— És jól teszi, ha egyhamar nem is szándékozik megnősülni! — dörrent közbe az őrnagy, ki mikor csak szerét ejthette, különféle apró gombostűszurásokkal boszantotta az érdeemes ladyt, ki minden más esetben bizonyára illetlennek találta volna e közbeszólást, de most unokaöcscse szavai egészen felvillanyozták.

Ugyanis Starr lordnak ama emlékezetes estélyén az idegen vendég sokat csevegett és legtöbbet tánczolt idősb leányával, a creol arczu Maud-al, mi kezdetnek épen elég, és olyan szolid alap, amire már lehet valamit építeni egy gondos anyának.

A goromba őrnagy bizonyára azt mondaná: »légváarakat«, pedig hát a legtöbb ismeretség ilyenformán történik a világon.

Mig az érdeemes lady ilyenforma gondolatokat forgatott fejében, addig az őrnagy unokaöcscsével, Norton Granittal a holnapi tigrisvadászatot beszélte meg s közbe-közbe a grófról is kérdezgett egyetmást.

— Teringettét — ez az ember engem is érdekelni kezd, nemcsak az asszonyokat! Eddig nem igen törődtem vele, de mivel annyira dicséritek, hát én is jobban megbarátkozom vele . . .

Granit nevetett:

— Azt megteheti, bátyám. Nézze csak, most lép ki sátorából, és, merek fogadni, zsebében a festékes dobozzal, hóna alatt vázlatkönyvével készül a rengetegbe hatolni . . .

— Csak ez az ostoba asszonyos passziója ne volna, egész férfi lenne! Terringettét, igazad van, a mi uraink elbujhatnak mellette, el valamennyien, ha mondom! . . .

A tennis ground felől felcsengő ezüstös kacagás egyszerre elhallgatott, mikor Maróthy gróf karcsu, daliás alakja látható lett . . .

Kifogástalan tartással közeledett a társaság felé, és széles szalmakalapját könnyedén megemelve, köszönt mindenfelé, azután egyenesen Violet-hez lépett, ki alig észrevehető pirulással fogadta:

— Megint a rengeteg mélyébe, gróf úr?

— Már tegnap említettem, hogy egy ritka Orchidea-csoportot találtam, s ezt akarom ma teljes pompájában lefesteni.

A hölgyek nagyrésze a gróf érczes csengésű hangjától vonzatra — mely mély és tiszta volt, mint a harangzúgás — szoros körbe fogta mindkettőjüket, Lady Owestry pedig legczukrosabb mosolyával kinálgatta a mellette lévő székkal . . .

— Csakugyan olyan szép az az Orchidea-cso-

port, hogy érdemes lefesteni? — kérdé merészen Astor Lucy . . .

— Gyönyörű! Egyik egy fantasztikus lepkealaku *Oncidium papilio*, a másik pedig egy csikos *Stanhopea*!

— De hátha valami vad már letiporta! — szólt közbe érzékeny hanglejtéssel a creolarczu Maud, lady Owestry leánya.

— Vagy pedig lelegette . . . ez könnyen megtörténhetik, erősíté komoly fejbólintással lady Owestry is, kit leánya ügyes közbeszólása az egekbe ragadott . . . igen, gróf ur, ez itt Indiában könnyen megtörténhetik . . .

A gróf ajkán könnyű mosoly játszott:

— Nem, lady, ettől nem félek. Orchideáim nem a földön, hanem egy korhadó faóriáson vertek gyökeret s néhány szivárvány zománczu *Chrisippus* lepken kívül, más élő nem látogathatja őket . . . Ezek pedig még finom himporszálacskaikat se törrik le . . . e mellett pompás staffage-ok lesznek Orchideáimhoz . . .

— Ah, mily gyönyörű lehet! Mennyire szeretnénk e pompás virágokat látni! — suttogták a leánykák elnyomott sóhajtással.

— Készséges vezetőjük lennénk, hölgyeim, —

felelé udvarias meghajlással Maróthy, elérte a mindenfelől rászegzett vágyó pillantásokat, de e séta nem gyengéd női lábakra való. Süppedező mocsarakon, tüskék, folyondárok szövvényén kell minduntalan áttörni, a lég pedig nedves, fülledt, akár csak egy párakkal telített üvegházban . . .

— Hát a kigyók és skorpiók, Maud! Egy lépést se szabad az erdő felé tenned, megtiltom! riadt rá lányára lady Owestry!

— Ah, igaz, a kigyók, a kigyók! csiripolták idegesen összeborzongva a lánykák. Gróf ur, India vadonjai csak úgy hemzsegek a halálos mérgű kigyóktól, sőt e szörnyű állatok még a lakóházakba is befurakodnak! . . .

— Köszönet a figyelmeztetésért, hölgyeim, de e mérges csuszómászók ellen eléggé védve vagyok!

— Ah, tán valami talizmánja van? Hallottam, hogy a kigyóbűvölők árulnak ilyesmit! kérde Maud kíváncsian.

Maróthy nevetett:

— Nem éppen talizmán, de mégis megvédelmez a kigyócsipésektől, és oroszbőrből készült hoszszuszarú csizmáira mutatott . . .

Az egész társaság nevetett, de az őrnagy nagyon komoly képet vágott.

— A cobra és a Suncherkhor tulágaskodik

a csizmaszáron; gróf ur; mondá jóindulatu nyerse-
séggel. Ezek a rengetegek pedig bővelkednek e ve-
szélyes dögökben — és hamarosan pár olyan haj-
meresztő kigyókalandot beszélt el, hogy a hallga-
tóság háta borzongott bele, lady Owestry pedig
majdnem görcsöket kapott és százszor elátkozta
magában azt az órát, melyben, leányai kéréseinek
engedve, e kirándulásra határozta magát . . .

Kimondhatatlan félt és irtózott minden csuszó-
mászótól és az ájulás környékezte annak gondolatára
is, hogy szellős sátorába ott bujhat be a kigyó, ahol
neki tetszik . . . Kérve kért mindenkit, hogy ne be-
széljenek előtte a kigyókról, mert belebetegszik,
vagy fölkerekedik és hazamegy Delhibe . . . Ez ellen
azonban Lucy és leányai élénken protestáltak és
neki estek az őrnagynak, hogy ne ijesztgesse a mamát.

Violet e közben észrevette, hogy Maróthy
örömet távoznék, ha lehetne, s bár ajka és szemei
derülten mosolyognak, kezei idegesen szorongatják
a vázlat-könyv tábláit. Felkelt tehát és könnyed meg-
hajlással köszönt, mire a gróf is elbucsuzott a társa-
ságtól és délczeg alakja csakhamar eltűnt az aláhajló
fák, és kuszó növények sűrű lombozata mögött . . .

— Jól nézze meg, ahová letelepszik! kiáltotta
utána erős hangon az őrnagy.

A COBRA MANILLA.

Megkönnyebbülten lélezett fel, hogy már csak egyes, halkán elhaló töredékeit hallja egy-egy hangosabb kaczajnak, és nem zúg, zsong körülte az a sok üres, banális fecsegés, melyekre neki is hasonló megczukrozott udvariasságokkal és lekötelező mosolyokkal kell felelnie és őszinte hálát érzett szívében Norton kisasszony iránt, hogy szép szerével alkalmat szerzett neki a távozásra . . .

Meggyorsította tehát lépteit, hogy töredezett visszhangját se hallja a társaság zajának, és mielőbb átadhassa magát annak az édes álmodozásnak és elmerültségnek, mit a természet hangtalan magánya ébreszt a lélekben . . .

Az egész ősréneteg át volt fülve a myrtusok, vadnarancsfák és szegfű-bokrok kábitó illatától. Az esős évszak elmulván, a trópicus tavasz leirhatlan buja pompájában uszott minden, s lépten-nyomon más-más színű virágtenger borított fát és bokrot tövétől a sudaráig.

A sok kuszó lián és élősdi növény össze-vissza szötte-fonta az egész rengeteget, s a tekergő, kapaszkodó indákon lánként égtek a gobeá izzó vörös virágtölcsérei, vagy aranyzuhatagként csorogtak alá az ibolyafák sárga virágfürtjei . . .

A nauclea-fák fehér virágfüzérei közül a sokféle passiflora csillagos virágai nevettek elő a kék és piros szín minden árnyalatában, odább a rózsaszínű gombo és a klematiszok ibolyaszínű fürtjei tárták ki bársonyos pompájukat, a sokféle mályva és hibiscus cserje pedig alig tudta előtörni magát a rátekerődő virágszövevényből . . .

Minden lépést, minden mozdulatot úgy kellett kierőszakolni, mert a tegnap tiport ösvényt mára már benőtte a buja növésű trópicus tenyészet.

A felé a három szerecsen-diófa felé törte, kigatta magát, melyet egy virágzásban lévő szegfűkor geszt vett körül, mert ezen túl állott az az ási vén szent fügefafa, mely egymaga egész erdőt llt a rengetegben . . . Ennek korhadó főágán viult az a mesés orchidea csoport.

Gyors kézzel kapta le vázlat-könyvébe egy ibolyafának festőien aláhajló ágát, melynek sárgavörös virágfürtjein szivárvány ragyogású, nagy lepkekék függtek, lomhán, álmosan, mintha megrésze-

gültek volna kábító illatától, mi a gróf mellét is sebesen emelgette . . . azután megkerülte a karcu bambuszszálaiktól beárnyékolt kékvizű tavat, melynek csendes tükrén álmosan ringatództak a szűz fehér lotuszok és a királyi Nelumbiumok rózsaszín virágai . . .

A napsugár itt-ott csak vékony pázmákban szüremkedett át az összeboruló lombok résein, s mennél mélyebben hatolt a pándánok és pálmák tömkelegébe, annál bűbájosabb zöldesfényű világosság derengett körülte . . .

Végre elért a rengeteg szívében rejtőzködő fügefafa-óriáshoz . . . Ide az aranyos napsugár legvékonyabb szála sem lopódzhatott, azért örök pára, örök nedvesség uralkodott a zöld félhomályban . . .

A kannák és páfrányok finoman hasgatott levél legyezőiről folytonosan apró vízgyöngyök peregetek alá . . . és a többi növényzet is, mint egy tulfütött üvegházban, sűrű vizpárát izzadott.

Maróthy gyors kézzel hártá félre a kuszó növények függönyként aláomló indáit, azután mozdulatlan, megigézve bámult az eléje táruló tündéri látványra, s elmerültségében nem hallotta azt a könnyű neszt, mi nem messze tőle többször ismétlődött . . . mintha valaki halk, óvatos léptekkel követné . . .

Szépet, gyönyörűt várt, de a mit látott, az még az ő tulfinomult művészi képzelmét is felülmulta százszorosan . . .

A szent fügefa lehasadó fő ága egy ébenfa derekára volt dőlve, úgy, hogy ennek fényes zöld levelekből álló koronája szabályos, gömbölyű boltozatot homorított föléje, melyből tündéri diszitéményként száz és száz virágos kuszóinda ereszkedett zsinór-egyenesen alá, mindegyik virágján szárnyát ragyogtató szivárvány csillogásu lepkét hínázva . . .

E boltozat alatt ingott karcsu szárán, mint valami drágaköves ékszer, a fantasztikus pillangóalaku *Oncidium papilio*, mellette pedig a *Stanhopea* szárnyát reszkettető galambforma zománczos virágai . . .

Mintha valami rejtélyes tündér bűvös virágainak rejtekén lett volna, egyszerre mesés, tulvilági derengés váltotta fel a zöld homályt . . .

A kuszó növények széthajtott szálain, nyilként lövellt be a nap izzó sugara, mitől arany derengésű zöld ködben uszott, rengett az egész virágos boltozat . . . E rég nem látott fényre seregesen libben ek meg a pillangók és lassu, álmódózó szárnyalással lebegték körül a bókoló orchideákat . . .

Maróthy kezei remegve keresték a festékes dobozt. Minden szál idege művészi hévtől, s mámoros gyönyörtől reszketett... Felmagasztosult lélekkel érezte, hogy ő ezt a gyönyörű képet teljesen vissza tudja adni, mert eleddig egyszer se érzé a művészet teremtő erejét oly hatalmasan fellángolni magában, mint e perczben.

Valaha, tán évszázadokkal ezelőtt, valami misztikus áldozó hely lehetett ez itt, mert elkopott faragásoktól diszló gömbölyded áldozó-kő és egy sokkezü isten-szobor töredékei heverték szerteszét félig a földbe sülyedve, s nagylevelü cannák- és kaladiumoktól beárnyékolva.

Leült tehát a szoborra s vázlatkönyvét az áldozó-kőre fektetve, csakhamar egész lelkével belemerült a munkába.

A rengeteg méla, ünnepélyes csendben hallgattott, mit csak koronként szakított meg a kajdácsok távoli lármája. A Dsamma habjai halkan pocsogtak s a feltámadó szellő halk, titókteljes suttogással borzongatta meg a lombokat, mire egy-egy fehér vagy rózsaszínü szírom hullott halk lebegéssel alá, de most erre az álmodozásra, mélázásra csábító csendre nem ügyelt, hanem lázasan veté a kép körvonalait a vastag chinai selyem cartonra...

Maróthy kezét csakugyan maga a festészet géniusza vezette, mert a kép csuda gyorsan készült és a búbajos világításu háttérből egymás után tüne-
deztek elő a gyengéd színezetű virágok káprázatos pompájukban.

Koronként vizsgálódva dőlt hátrafelé, hogy az összhatást megbirálhassa s ilyenkor megelégedett mosoly játszott ajkai körül. A kép remekműnek ígérkezett s egészen meg volt vele elégedve.

— Ne mozduljon, az égre ne mozduljon, különben halálfia! suttogá valaki egyszerre halk, remegő hangon mellette . . .

Maróthy annyira meglepődött, hogy önkénytelenül mozdulatlan maradt. Sajátságosan zengő hangjáról, idegenszerű kiejtéséről tüstént felismerte Nortonék szolganőjét, azt a fiatal hindu leánykát, kinek elragadó szépségét nem győzte eléggé csudálni, a hányszor csak látta . . .

— Meg ne mozduljon, meg ne mozduljon bármit lásson is; hangzott újra remegő hangon a figyelmeztetés, mire a gróf nem állhatta meg, hogy legalább tekintetét körül ne futtassa — a másik perczen azonban dermesztő rémület és undorral vegyes iszony állta el minden idegszálát.

Ballábszára köré egy négyláb hosszú, élénk

zöld kigyó volt tekerődve s lassan-lassan czombja felé kuszott . . .

— Egy Cobra manilla! susogá fojtottan a bokrok közül a lányka . . .

Egy Cobra manilla! Nemcsak India, de az egész világ legmérgeesebb, s legtámadóbb természetű kigyója. Marása pár másodpercz mulva menthetetlenül öl . . .

Leküzdhetlen borzadályt érzett. A kigyó feje már térdén felül emelkedett, s túhegyes méregfogai a legcsekélyebb mozdulatra gondolat gyorsan hatolnak át a könnyü vászonruházaton . . .

Élete tehát csakis egy vékony hajszálon, a szobormozdulatlanságon függ . . . A legcsekélyebb zörej, vagy remegés marásra ingerelheti . . .

A kis lapos, szögletes fej himbálódzva hajlongott ide-oda, s hasított nyelvét villámgyorsan ki-be lövellgetve, dörzsölte magát a sima nankingszövethez . . .

Egyszerre nyugtalanul szíszegni, ágaskodni kezdett. Szorítása erősebb lett, s nyakát szélesre felfujva, hátra görbité fejét . . . Zöldesbe játszó szemei vörösésfényben villódtak s tátott torkából fenyegetőn villogtak ki görbe méregfogai, mert a szomszéd bokor levelei halkán suhogni kezdtek . . .

Sajátságos, halk csettenés hallatszott, mire a kigyó mozdulatlan figyeléssel, magasra nyujtá fejét . . .

Maróthy még csak szempilláit se mozdíthatá. Valami rejtélyes erő ellenállhatlanul a kigyóra bővölte tekintetét . . .

Egyszerre forró, iratos lehellet simítá meg arczát, mitől lassan megremegett . . . A hindu lányka állott szorosan mellette, hogy bársonyos testének lágy melegét s szívének hangos dobogását érezé . . .

— A legkisebb mozdulatra mindketten elveszünk! lehellé hangtalanul, mialatt szép feje észrevétlenül egyre közelébb hajolt, nedves, fényben uszó, sötét szemei pedig csodálatos villogással szegeződtek a kigyóra . . .

És mintha csakugyan valami magikus bűverő, vagy delejes hatalom ontaná sugarait e szemekből, a kigyó gyorsan szelidülni kezdett . . . Puffadt nyaka lelohadt, szemei elvesztették vad szikrázásukat, és száját összecsucskva, lassan ide-oda kezdé himbálni magát, nyelvecskéjét játszian ki-beöltögetve, mi nála a jólézés és megelégedés jele szokott lenni . . .

A gróf iszonyodva látta, hogy ki-belövellő nyelvével egyszerre csak érintgetni kezdi a rózsás pirban égő arcz barna bársonyát, lapos, háromszögletü fejét pedig hizelegve hozzá-hozzá dörzsölgeti . . .

Annyira nem bírta e rémületes látványt nézni, hogy szemhéjjai görcsösen lecsukódtak és minden szál idegét kinpadra érezé feszítve . . . Minden pillanatban a lányka metsző halálsikoltását várta feljajdulni . . . e helyett azonban lábát egyszerre csak megszabadulni érezé a szoritástól és felpillantva, a kigyót a lányka kinyújtott tenyerén, gombolyagba fonva látta heverni, ki kimondhatatlan gyengéd és mélán bánatos tekintettel nyugtatá rajta szemeit.

Ez visszaadta minden erélyét és lélekjelenlétét. Még halványan a kiállott izgalomtól, lépettmelléje . . .

— Dobja a földre, hadd tiprom agyon. Ezt minden veszély nélkül megteheti . . .

— Mit akar, gróf ur? kérdé halkán, s gyengéden félrehárítá a gróf fenyegetőn felemelt öklét . . .

— Megölni e mérges dögöt, hogy önt meg ne marhassa! felelé rekedten . . . Azután megköszönni, hogy életemet megmentette . . .

A lányka fejét rázta:

— Megölni és miért? Vétett önnek e szegény kigyó valamit?

— Véthet . . . mert minden perczben megmarhatja önt. Mindenre kérem, hajítsa el . . . Ne

játszék ily könnyelműen a halállal . . . ezt nem birom nézni, mondá Maróthy mély izgultsággal . . .

— Igaz, a Cobra manilla mérge halál mindenkire, de ne féltsen, engem nem bánt. Önök, európaiak, irtóznak a kigyóktól, álnok, bőszt természetüeknek hiszik . . . Ez nem igaz, nézze mily szeliden, mozdulatlanul pihen a tenyeremen . . . Önök irtják, pusztítják, a hol érik, én ellenben védem, szeretem őket, mert gyengéd visszaemlékezés köt hozzájuk . . .

A gróf a csodálat és gyönyör egy nemével nézte a sugár termetű lánykát, ki a halványsárga selyem sári-ban ¹⁾ és ujjatlan, piros mellénykéjében, olyan volt, mint egy jelenés a Mahabaratából . . .

Mikor a Norton-család bungalow-jában ²⁾ először megpillantotta, ugyanezt a megnevezhetlen érzést érezte, de emellett valami titokszerűséget látott egész lényén előmleni, a mit csak fokozott csudás szépsége és nemes megjelenése . . .

Minden mozdulata a mesék szolgálólány-mezébe öltözött királykisasszonyához hasonlított. Arczán a legtisztább és legnemesebb indjelleg leirhatlan báj-

¹⁾ Sári=bő, redős szoknyaféle.

²⁾ Bungalow=kerítel körülvelt, terraszos lakóház.

jal volt egyesülve, nedvesfényben uszó nagy fekete szemeiben pedig a tengerszemek titokteljes mélysége sötétlett, mélézó, lágy tekintettel fátyolozva.

Már az első nap szeretett volna vele megismerkedni, csak hogy ez az illem és külső formaságokhoz szigorun ragaszkodó Norton-házban mind-
eddig a lehetetlenségek közé tartozott...

Nortonné és négy kisasszony lánya földig sujtották volna jéghideg pillantásaikkal, ha megsejtik, hogy egy bensülött szolgáló-lány iránt érdeklődik...

Most itt van az a sokat óhajtott alkalom hogy e rejtélyes gyermekkel megismerkedhessék...

— Azt mondja, gyengéd visszaemlékezés köti e mérges hullóhöz, hogy lehet az? sietett a beszélgetés fonalát mohón megragadni.

— Ki fog nevetni, ha elmondom; viszonzá huzódozva a lányka.

— Nem, gyermekem, nem! sietett hévvel megnyugtanni.

— Nem is tudom, mi kényszerít a beszédre, de önnel szemben nem tudok hallgatni. Az idege-
nektől irtózom, ön iránt pedig oly nagy bizalmat érzek, mintha bátyám volna és már réges régen ismerném!... Megtudná ennek az okát mondani?

kérdé halk, elmélázó hangon, mi közben nagy szemei félnék esdéssel néztek a grófra, kinek szívében a lányka ártatlan szavai eddig nem érzett örömteljes felindulást keltettek.

— Jól mondja, a bizalom az! Bizzék hát bennem, mert én mindenben igaz és őszinte barátja leszek! felelé hévvel és mindenről elfeledkezve, megakará a kis barna jobbot ragadni, de egy pillantás az összetekeredett kigyóra, még jókor visszaretenté.

A lányka mindezt nem látszott észrevenni, hanem mélázva nézett maga elé, azután halkan elkezdé:

— Hallja hát, de ne nevéssen ki! Kétkedő mosolya jobban fájna a késszurásnál . . .

Családunk már ősidőktől fogva hiszi, hogy nőtagjai haláluk után ilyen kigyókká változnak át. Lássa, ezért nem bánthanak engem, s családom egyetlen tagját se, bármit tegyünk velük, a Cobra manilák. Bármelyiket pusztá kézzel megfoghatom, játszom velük, simogatom őket, és legvadabb dühükben sem marnak meg, a mint az elébb is tapasztalta . . .

Talán, talán, ez a kigyó is, mit most tenyereimen tartok, egyik néném, vagy talán maga az én

drága jó édes anyám! Nézze csak, — de ne mozduljon — milyen szeliden, bánatosan néz rám... Ah, ha csakugyan az én jó édesanyám lenne, akkor sajnálhat is engem, mert ő az utolsó családunkból, kinek az istenek megengedték, hogy holta után ezt a fényes, hajlékony testet öltse fel... és ellenségeit, még a legerősebbet is, halálos mérgével rémületbe ejtse...

Utolsó szavai halkán, zokogósan reszkettek, szemeiből pedig nagy könnyek peregtek bársonyos arczára.

Maróthy meglepetésében alig talált szavakat. Nem tudta: mit feleljen. A mit látott, hallott, az olyan csodálatosnak, természet felettinek tűnt fel előtte, hogy kétkedésének nem mert egyenesen kifejezést adni, félt, hogy megsérti, elvadijtja a lányt.

— Igazán nem marja meg e kigyó? De én mégis félek, hogy egyszerre csak dühbe jó és karjára tekerődzik...

A lányka felemelte harangvirág formán lecsüggesztett fejcskáját.

— Még most is kételkedik? Nézzen hát ide! ezzel a kigyót, mint valami karkötőt ötször-hatszor mezeitelen karjára tekerte.

— Schira! kiáltá elszörnyedve a gróf.

— Most látja ön! Különben miért tenném ki magamat ily vakmerőn a halálnak?

Maróthy alig tudta felindulását leküzdeni.

— Épp ezt nem tudom! De engedjen egy kérdést. Az elébb mondta, hogy édesanyja az utolsó, ki holta után ilyen alakot ölthet. De hát a lélek-vándorlás, melynek ön szintén hive, miért nem engedi, hogy elődei példájára, holta után az ön lelke is Cobra alakot öltjön?

— Miért, kérdi ön? Mert méltatlan vagyok rá. Vétkes vagyok, mert gyöngé voltam! Megtagadtam őseim hitét, s megszenségtelenítettem, bepiszkoltam a legszentebbet: lelkemet és testemet, mi nem az enyém volt, hanem az Istennőé! végzé mélyen elhalaványult arczczal, és csüggetegen...

— Ne vádolja önmagát! A viszonyok és körülmények sokra rákényszerítik az embert! Olykor a legszentebbet is fel kell áldozni.

A hindu lányka csak fejét rázta:

— Anyám volt az utolsó, ki kasztunknak szigorú törvényeit mindenben megtartotta — és a szent könyvek parancsai szerint élt. Mindennap áldozott őszanyáknak, a véghetetlen Anantának, s mindentől óvakodott, mi őt tisztátalanná tehetné volna...

A brahminoknak ama ősrégi kasztjából származott, kik az »Óm« rejtélyes misztériumait szolgálták, s a kiknek sok csodatévő erő volt birtokukban. Mikor atyám meghalt, az angolok szigorú tilalma daczára, ugyanazon máglyán égetteté el magát és mikor hamvait a Ganges szent hullámaiba szórták, a brahminok szeme láttára egy nagy Cobra manilla merült fel a habokból és sebesen eltűnt a part nádasai között . . .

Ez anyám lelke volt, ki Lakschmis és Ananta kigyójának alakját szemük láttára felvette. Hiszen már életében is balvállán viselé egy zöldes foltocska közepén, az »Óm« rejtélyes jegyét, minő e kigyó hátán van . . . mert családunk valamennyi nő-tagja e jeggyel születik . . .

— Megvan ez a jegy az ön vállán is? kérde Maróthy feszülten.

— Meg volt sokáig, de mikor méltatlanná lettem, eltűnt, elmosódott . . . Csak a tiszták és igazak viselhetik! viszonzá bánatosan . . . Én nem vagyok rá méltó!

— De hát mesét, vagy igazságot beszél most, gyermekem?

— Én még sohse hazudtam, uram! Minek is tenném? Szavaim igazságáról könnyen meggyőződ-

hetik — csak akarnia kell. Vannak még elegen, kik tudják, hogy családom az ősi uralkodó házzal is rokonságban volt. Királyi vér folyik ereinkben. Gazdagok, hatalmasak valánk, — ép ezért vettek el az angolok tőlünk mindent, de mindent . . .

— És atyja?

A lányka szemei mély gyűlölettől lángoltak.

— Meghalt! Hogyan? kérdezze meg Nortonektől, Norton tábornok atyjától, az ezredestől? viszonzá érdes hangon.

— Attól a tehetetlen, szélütött nyolczvan éves aggastyántól?

— Igenis attól! Ő volt családuk gyilkosa, megrontója.

— Gyermequem, vigyázzon szavaira! A gyűlölet rendesen igaztalan vádló és . . .

— Ne vegye szószerint szavaimat, szakítá félbe hevesen! Oh, nem egyszerre, nem is erőszakkal vették el tőlünk a hatalmat, gazdagságot és becsületet! Nem! Évek hosszú során át lassan, észrevétlenül! Mint a bungenyél kigyó, olyan látatlanul furakodtak közibénk . . . és csellel, csalárd behálózással, odáig juttattak, hogy fivéreimnek utoljára az ő zsoldjuktól kellett élni, nővéreim pedig királyi

vérrel ereikben bayadérokká lettek és egész az utczáig süllyedtek alá . . .

— És ön?

— Én . . . én pedig szolgálója vagyok Nortonné asszonynak és kisasszonyainak, felelé olyan élés, bántó kacajjal, hogy még a kigyó is sziszegve kapta fel fejét, és vad pillantással meredt a grófra . . .

— Vigyázzon az Istenért! Csendesebben viselje magát!

— Ön is tudja ugy-ebár, minő megvetésse beszélnek az utcán tánczoló lányokról és az angolok alamizsnájából élő páriákról? folytatá, mintha a figyelmeztetést nem is hallotta volna.

— Nem, ezt nem tudom, csak annyit tudok, hogy ön végtelenül el van keseredve . . .

— Elkeseredve? Oh, mily enyhe jelzőket használ, uram! Megbecstelenítve, megölve, és örökre boldogtalanná téve . . .

— Csillapodjék, gyermekem! Azután mondja meg, mi teszi annyira boldogtalanná? De ne izgassa fel magát annyira!

— Jól van, nyugodt leszek, mert akarja . . . Azt kérdi, mi tesz boldogtalanná? Az, hogy megvetettebb, alábbvaló vagyok az utolsó bayadérnál . . .

— De hát miért?

— Norton asszony kiskoromban erővel elszakított az enyéimtől, aztán egy angol nevelő-intézetbe dugott, hol hitünket, szokásainkat, isteneinket megtagadva, úgy kellett élnem, mint valami európai nőnek . . . Azután házához vett, hol mindennap újra, meg újra végig kell vétkezniem mindazt, a mivel isteneink haragját magamra zudítom . . . Ezzel örökre tisztátalanná, elátkozottá lettem! Isteneink ezt meg nem bocsátják soha! Nem szabad áldoznom, szolgálnom nekik, mi pedig elődeimnek ősidők óta szent kötetme volt. A főbrahmin megátkozott, nővéreim sirva futnak el előlem, hiszen minden kasztból ki vagyok rekesztve és egyedül csak Devához, a tisztátalanok és elátkozottak istennőjéhez szabad fohászokodnom! . . . és a lányka keservesen zokogott. Forró könyei a kigyó ragyogó zöld pikkelyeire hullottak, mely, mintha átértené fájdalmát, hízlegőleg dörzsölgeté kicsi lapos fejét mezitelen karjához.

Maróthyt mélyen meghatotta ez a kétségbeesett fájdalom.

— Átértém fájdalmát, mondá megindultan, és szeretnék valami vigasztalót, megnyugtatót mondani. De bocsássa meg őszinteségemet . . . az önök istenei nagyon kegyetlen és boszuálló istenségek.

Hová meneküljön a bűnös, a megtérő, ha nincsen megbocsátó örök irgalom? ... Lássa, a keresztény hit örökirgalmu istene ...

A lányka indulatosan közbevágott:

— Még ön is? ... Nem, nem akarok semmit az önök isteneiről tudni ... Csak a mi isteneink az igazak, örökké valók ... De ne vitázzunk erről — folytatá elébbi buskomoly, édes zengésü hangján — ön nem értene meg engem s nem értené meg azt a mély gyűlöletet se ...

— A mi mindenesetre jogoulsatlan! szakítá félbe Maróthy komolyan ...

— Jogosulatlan? kérdé a lányka daczosan.

— Igen, jogosulatlan, mert önnek legalább is hálát kellene érezni Norton asszony iránt, felelé a gróf komolyan, tekintete azonban olyan benső hévvel csüngött a lánykán, hogy ez fejét lehajtva visszafojtá az ajkára toluló keserű szavakat ...

— Hálát, mikor még nevemtől is megfosztottak; suttogá keserű csalódással. Legyen hát — mert ön úgy akarja ... de ah, ha ön sejtené, minő fájdalom a régi édes emlékű nevét elveszténi. Akár csak egy kedves halottat gyászolna az ember! Szüleim Anarkallinak neveztek — s e helyett a kemény idegenszerű Ruth névre kell hallgatnom ...

— Ruth? ... Azt hittem: Shira a neve!

A lányka villogó szemekkel kapta fel fejét és átható tekintettel nézett rá:

— E név azt jelenti: barna. A fiatal Norton tüntetett ki vele setét arcszínem miatt, mondá erőltetetten ...

— Norton Granit? kérde a gróf, és ugy tetszett neki, mintha a leány barna arczán setét pir lobbanna fel egy pillanatra és maga se tudta miért, de őt is kellemetlenül érinték a hallottak.

— Nem szereti ezt a nevet? kérde élénken ...

— Gyülölöm! kiáltá a lány élesen ...

— Akkor bocsásson meg, hogy én is így neveztem, — és erre meg, mintha valami ismeretlen örömfélét érzett volna szívébe lopódnia ...

— Önnek nincs mit megbocsátanom, gróf ur! ... Nagyon is kitüntet szegény szolgáló létemre.

— Ne alacsonyítsa le magát e névvel!

— Hiszen az vagyok! A komorna is csak szolgáló, szolgálója Nortonné asszonynak és a kis-asszonyoknak! ...

— Hallgasson meg, Anarkalli és engedje, hogy e kedves néven nevezhessem ...

A lányka gyengén összerezent.

... Ön sok csudálatos dologról beszélt, mik-

hez én nem értek, ellenben némely dolgot jobban meg tudok önnél itélni! Elismeri ezt?

Néma főhajtás volt rá a válasz.

— Anarkalli — én magától lady Nortontól tudom, hogy ön volt az intézetnek legjobb tanítványa! Tanítói még most is csudákat beszélnek láng eszéről és arról a gyors felfogás- és szorgalomról — melylyel minden társnőjét messze megelőzve — csuda rövid idő alatt mindazt megtanulta, mire a legműveltebb európai nőnek az életben és a társaságban szüksége van . . .

Ön nem is sejti, milyen elragadó bájjal, mennyi kellemmel tud társalogni, milyen előkelő finomság, mennyi nemesség van minden mozdulatában, tettében.

Higgye el nekem, nincs egy nő se a társaságban — és jobbjaival a sátrak irányába mutatott — ki titokban ne irigyelné az ön vakító szépségét, kedvességét és mindenki csudálja azt a leirhatlan bájt és büszke méltóságot, mi egész lényén előmlik . . .

A gróf legzengzetesebb hangján és egyre fokozódóbb hévvel beszélt — egyszerre azonban elhallgatott, mintha feleletre várna . . .

De a lányka néma maradt s nem emelte fel fejét, csak gyönyörű keble hullámozott sebesebben a rövid selyem ujjas alatt, szemei azonban sajátságos

tekintettel nyugodtak a Cobra manillán, mely e közben egészen gombolyagba kunkorodva, mozdulatlanul pihent tenyerén . . .

— Anarkalli, elhiszi nekem, hogy nincs oka sajnálni az intézetben töltött éveket — mert az a szellem, az a műveltség, mit ott nyert, még egyszer oly széppé, elragadóvá teszi . . . Nos, Anarkalli, mennyire szeretem újra meg újra kimondani e lágy, csábulatingzó nevet — feleljen nekem . . . mit lát ezek után lady Norton tetteiben?

A lányka sebesen felkapta fejét:

— Önzést, határtalan önzést! felelé élesen, s látva, hogy a férfi megütődve néz rá, sebesen folytatá:

— Mi más nevet lehetne neki adni? . . . Hisz már mondtam önnek, gróf ur, mi vagyok a háznál. Komorna, — szolgáló, rabnő! Semmi egyéb, mint megvetett, lenézett szolganő, kit az ön határtalan kegyes lady-je csak a saját uri kényelmére neveltetett európai nővé!

— Anarkalli!

— Igen, igen, hiába néz rám ily megütődve — az vagyok! A többi cseléddel hálok, azokkal étkezem, s boldognak, vidornak kell lennem, akár beteg, akár szomorú legyek, ha az ön kegyes lady-jeinek nagyuri fürteit rendezem, ha azok, kegyesen

egy-egy mosolyt, egy leereszkedő barátságos szót vetnek felém . . . hiszen hindu-benzülött . . . vagyok — csak egy fokkal jobb — az állatnál . . . mint Norton ezredes mondá . . . Amíg beszélt, bársonyos tekintetü szemei emésztő gyűlölettel lángoltak és gyönyörű fejét szilajul hátravetve, büszke szépségének minden bajjától körülsugározva állt ott az erdők tündéri, zöldesen derengő homályában . . .

Maróthy elbűvölten, a művész és az ember elragadtatásával nézte, csodálta, — a másik pillanatban azonban az irtózat és rémület kiáltása tört utat melléből:

Ugyanis a kigyó — mely eddig mozdulatlanul hevert, villámgyors pattanással vágódott hátra felé és magasra ágaskodva, majdnem emberi pillantással nézett szikrázó szemeivel a lányka égő arczába . . . és szaggatottan sziszegett, mintha érezné, osztaná a benne háborgó haragot és gyűlöletet . . .

— Minek jött ön ide! kiáltott rá nyersen . . . Ön nem angol, miért él hát ezek között? . . . Ön is tudja — miként én is megtanultam a történetből, hogy az elnyomott, letiport népek feltámadnak s lerázzák magukról a zsarnokság jármát? Nem fél ön — hogy itt nálunk is a visszatorlás napja egyszer csak bekövetkezik? . . .

A gróf e közben leküzdte a tagjait elálló rémületet, de még minden idegszála remegett a lánykáért. A kigyó folyton vadul sziszegett, és feje egészen Anarkalli arcza előtt himbálódzott...

— Én csak egytől félek, de ettől irtózom — mondá rekedten, hogy e mérges hulló megmarhatja. Az ugrásra lapult tigris előtt nyugodtan álltam — de most remegek önért...

— Mondom, ne féljen — minden, de minden bekövetkezhetik — csak ez nem...

— Nem tudom, miféle varázs-erővel bir, Anarkalli, folytatá, még egészen halaványan — de nem tudok benne hinni. Kétkedem, irtózom... nem, nem bírom tovább nézni ezt a vakmerő játékot a legirtózatossabb halállal... megyek...

— Csak egy pillanatra még — csendült meg olyan csábulatosan a lány kérő hangja, hogy Maróthy szive nagyot dobbant bele... Nézzen ide! .. ezzel lehajolt a canna bokrok mellé és háromszor gyengéden rálehelt a kigyó himbálódzó fejére — azután merőn rászzegezte szemeit...

— Mintha magikus erő sugározna szemeiből, a kigyó lassan-lassan lefejtett karjáról, azután egy másodperczig mereven szembe nézve vele — villámgyors siklással eltűnt a bokrok között...

— Megfoghatatlan! csudás valami! mormogá Maróthy egészen elbámulva . . .

— De úgy-e, ha nem is hisz nekem, legalább nem fog a hallottakért kinevetni és kigunyolni! Kérem, ne szóljon senkinek. Még félig lehajolva állt a nagy levelü bokrok mellett, s vállán át nézett tengermélységü szemeivel kérőleg a grófra.

Ez egy lépéssel mellette termett.

— Soha, Anarkalli, soha! Csudálom, bámulom önt, mint még senkit a földön, kiáltá szenvedélyesen és a bársonyos szemek bűbajos ragyogásától egészen elmámorosulva, át akará a pálma karcsu termetet ölelni, hogy hevesen dobogó szívére szorítsa.

Anarkalli azonban kigyó fürgén siklott félre.

— Ön is! Ön is, uram! kiáltá fájdalmasan remegő hangon. Ez bizonyítja legjobban, hogy az ön szemében is csak alacsony szolganő vagyok! Merne ön a ladyk valamelyikéhez így közeledni?

— Örült voltam! Anarkalli bocsáss, bocsásson meg! kiáltá a gróf könyörögve . . .

Ez azonban csak könyes szemekkel rázta fejét — s kezével bucsut, hátramaradást intve, eltűnt az erdő zöldes homályában.

Maróthy lesujtottan állott a virágos boltozat alatt. Onnön magát szeretne volna összezuzni otromba

kitöréséért, a mivel e büszke, gyengéd érzésű lánykát tán örökre elriasztotta magától . . .

Gyorsan összekapkodta vázlateit, melyekből pár lap, a nélkül, hogy észrevette volna, a canna bokrok közé hullott, azután neki vágott a rengeteg mélyének, mert azokkal az érzelmekkel, mik szívében zajlottak, nem tudott volna a társaság között nyugodt, elfogulatlan arcczal megjelenni.

Czél nélkül való kóborlásában eltéveszté a helyes ut-irányt, úgy, hogy alig tudott kivergődni az uttalan rengetegből.

Már késő éjszaka volt, mikor vissza talált a Dsamma tul partjára. A táborban már mindenki javában aludt, csak a kiállított örök köszöntötték néma süvegeléssel.

Fáradtan, kedvetlenül tért sátorába, hol azonban kimondhatatlan meglepetés várt rá, mi egész valóját örömteljesen felvillanyozta . . .

Ágya melletti tábori asztalkán elveszett vázlateit és az orchideák tündéri virágait pillantotta meg a fellobbanó gyertyafényben . . .

A vázlatokon egy halvány-sárga gagarra virág és a gambi csipkés levele hevert egy szál hajjal összekötve. A gagarra virág a feledés, megbocsátás, a gambi levél pedig a barátság jelképe . . .

A FEKETE TIGRIS.

A másnapra kitűzött tigris-vadászat, az őrnagy leirhatlan boszúságára, a hajtók egy részének késése miatt — elmaradt — helyette tehát a következő napi programot vették elő:

Délelőtt tennis verseny, és szellemes rögtönzések a nauclea salonban, mint a vörös haju Astor Lucy tréfásan megjegyezte és este karneval és tűzijáték az őserdőben.

A hölgyek kimondhatatlan meglepődéssel fogadták e változást — s az meg éppen egész forradalmat idézett elő közöttük, mikor Norton Granit nagytitokban egyiknek-másiknak megsugta, hogy a karneval fénypontja a szépség-verseny lesz, melyben a szépek legszebbike egy orchidea koszorút fog kapni és egy bibor mennyezet alatt a férfiak hódolatát fogadja.

Erre a hirre lady Owestry görcei tüstént elmúltak és rózsás kedély-hangulatban uszott.

Légvárai újra mesés gyorsasággal épültek. Mennél több multság, annál több kilátás — gondolá, mert, mint minden anya, úgy ő is a saját leányait tartotta legszebbeknek, legbájosabbaknak és ha Maróthy grófnak szeme van — minden bizonynyal Maudot fogja a legszebbnek tartani.

A saját szemeit szerette volna a grófnak odakölcsönözni, egyrészt azért, hogy úgy lásson velük, mint ő szeretné, más részt pedig azért, mert véletlenül kihallgatta Lucynek és leányainak bizalmas csevegését, kik hasonlithatlan gyönyörűnek találták a gróf szemeit, sőt Maud meg éppen »enni-valóknak« aposztrofálta.

Lady Owestry tehát kimondhatatlan meglepéssel hallgatta a nagy ujságot. Különösen a lovagválasztásról és a szépség-versenyről annyit és olyan kimerítőn kérdezősködött, hogy Lucy egyszerre csak hangosan elkaczagta magát, mert az a gondolat villant meg bohó fejében, hogy tán nénje is pályázn kiván a szépség-versenyen.

Sally néni és paradicsom madaras turbánja a bibor mennyezet alatt! Megpukkadni való gondolat!

Persze, hogy szigorú korholást kapott ezért az illetlenségért, mi, hogy röviden esett ki, annak

köszönhette, mert nénje minden gondolatát leányai toilette-jei foglalták le.

A legnagyobb tanácskozás között — egy benszülött lányka lépett a sátorba.

Az udvarias Granit Lucynek — de hogy e gyengéd figyelem nagynénjénél szemet ne szurjon — unoka-nővéreinek is, pompás virágokat küldött, azzal az izenettel, hogy ő maga szedte a rengeteg távoli mélyén . . .

Lucy könnyed pirulással, a lady pedig kegyes fejbólintással fogadta az ajándékot — és a cseléd-lányt mindjárt ott is fogta az öltöztetésnél, mert senki se értette nálánál jobban, mint kell annyi szolgálattevő kezet mozgásba hozni, a mennyi még az audhii maharadzsának se kell hirhedett galambmenyekzőjénél.

A társaság már javában a nauclea salon illatos boltozata alatt csevegett, mikor az érdeemes lady Lucy és leányai társaságában nagy ünnepélyesen elősuhogott . . .

Szemei legelőször is a grófot keresték.

Ez Violet széke mögött állt és javában mulattatta — mert a programm első pontja — mely szerint minden hölgy lovagot választ magának, — már be volt töltve . . .

Roszsul rejtett boszusággal látta, hogy a hosszas öltözködéssel a program első pontját szerencsésen elkésték és Violet Maudot megelőzte a választásban . . .

A szép Maud, ki mindenben egészen anyja lánya lévén, szintén sirni szeretett volna dühében, de azért, mint jól nevelt kisasszonyhoz illik, legbájosabb mosolyával fogadta lord Loftust, kit a figyelmes Granit egy biczegő lábu ezredessel és legfiatalabb öccsével együtt a három Owestry kisasszony számára reservált, magáról pedig olyan jól gondoskodott, hogy késésük daczára is, Lucy ötet választhatta lovagjául . . .

A lady kesernyés mosolylyal köszönte meg unoka-öccse figyelmét, de magában kimondhatatlan elégtétellel konstátálta, hogy huga nem valami jól mulathat a mindenkitől bálványozott idegen társaságában, mert mindkettőjük arczán olyan forma lehangoltság mutatkozik, mint mikor a gyermek legkedvenczebb játékszerét váratlanul összetöri.

— Ugy kell neki! Ugy kell mindkettőjüknek! Az én Maudom szikrázna a szellemtől és élénkségtől — gondolá és kezdett kibékülni a cserével, midőn látta, hogy a fiatal Loftus egész tüzzel kezd a barna szemü Maudnak udvarolni.

Az érdeemes lady annyira nem csalódott, hogy Violet levertségét mások s ezek közt lord Loftus is észrevette, ki e feletti örömében még feltünőbbben folytatta udvarlását, hogy Violet figyelmét magára vonja, ki csakugyan halaványan és csüggetegen ült helyén...

A gróf tegnap óta egészen megváltozott. Valami szóltan mélaság ömlött el egész lényén, s bár-hogy iparkodott is elrejteni, mosolya és szavai hidegek, erőltetettek voltak — és Violet az ébredő szerelem minden féltékenységével érezte, hogy míg vele beszél, más valakire gondol, más valakit lát és keres távolba mélázó tekintetével...

Fájdalmas elmerültségéből hangos kaczagás és lady Owestry pléhcsörgésü hangja riasztotta fel, ki csak úgy áradozott a dicsérgetéstől és magasztalástól...

Ugyanis Maud ama »szelleműs kérdésre« : miért virágoznak a felettük levő nauclea fák? lo-vagja rimekben azt felelte, mivel rájuk nézett nap-sugarat szóró szemeivel.

Most tehát rájuk került a sor. A programm szerint, neki kellett egy kérdést feltenni, a grófnak pedig rimekben felelni reá.

Mosolyt erőltetett tehát halvány ajkaira és akadozva rebegte el a kérdést:

— Mi készíti a lelket olykor a merengésre?

A gróf arczát egy pillanatra heves pir önté el.

— Nem tudom! felelé rövid, érdes hangon.

Azután, mintha megbánta volna szavait: Bocsásson meg, hogy ilyen röviden s prózában felelek, de a rimfaragáshoz teljességgel nem értek! tette hozzá hideg udvariassággal.

Violet messze-messze szeretett volna lenni a társaságtól, hogy kedvére kisírhasssa magát, olyan nehéznek érezte szívét e pillanatban, és a társaságon is, mely rendkívüli szellemes választ várt az érdekes idegentől, lehangoló némaság vett erőt e nem várt csalódásra . . .

— Unalmas ember! sugá fitymáló ajkpittyeszéssel udvarlójának Maud kisasszony . . .

— Akkor hát minek kényeztetik el annyira bámulásukkal? felelé irigyen Loftus hadnagy . . .

— Ne beszéljen ilyen badarságokat, Loftus, mert megharagszom! — fenyegeté udvarlóját kaczer oldalpillantással, miközben szemei anyjának biztató pillantásával találkoztak, ki elragadtatva bámulta lányának apró kaczerkodásait és minden szavát meg szerette volna tapsolni.

E közben Norton Granit helyreállította a jó kedvet, mert Lucy kérdésére olyan szellemesen

pattogó rimekben felelt, hogy a tapsnak és kaczagásnak alig akart vége szakadni.

E jókedvü zsibongáson egyszerre csak lady Owestry pléhcörgésü hangja hasított keresztül, ki az őrnagy figyelmetlenségét azzal boszulta meg, hogy rimelésre szólította fel.

— Stapleton őrnagy, önnek is rimelni kell. Rimelnie kell az én kérdéseimre! kiáltá leirhatlan elégteliséggel, mintha már javában élvezné az őrnagy zavarát és boszuságát.

A társaság hangos tetszéssel fogadá e felszólítást:

— Igen! Igen! Rimelnie kell! Halljuk! Halljuk! az őrnagyot!

Az őrnagy minden rimet elátkozott magában, a ladyt pedig egyenesen oda kívánta, a hol a csudarejü ginzeng-gyökér terem. De mit volt mit tennie — elfojtott méreggel kelt fel helyéről és mélyen meghajtá magát a büszkén trónoló lady előtt, ki a szemfüllé vált társaság feszült figyelme között eme fogas kérdést adta fel a lehető legünnepélyesebb hangon:

— Stapleton őrnagy! Mi a világ legfurcsább jószága?

— A paradicsom madár tojása! rimelt rá sebtiben az őrnagy.

Mintha nevető görcsöt kapott volna mindenki, olyan hahotával kaczagott az egész társaság, csak az érdemes lady kékült, zöldült mérgében, mert ő az emberi szivre gondolt, a társaság ellenben rengeteg, szivárvány-szinü turbánjára, melynek közepén egy egész paradicsom-madár terpeszkedett — kiterjesztett szárnyakkal és fejdíszének leirhatlan furcsa formát adott minden mozdulatánál.

— Minket is nevetségessé tettél ostobasággal! förmedt rá mérgesen egekig bálványozott lánya. Elrontasz mindent. Még Loftus is a könyvezésig kaczagott . . .

A lady nem tudott felelni, csak levegő után kapkodott, mert ha mérgelődött, mindjárt szokott asztmatikus baja vette elő.

A szünni nem akaró kaczaj nagyon kellemetlenül érinté a gögös Nortonnét, ki a szemrehányások egész özönével halmozá el az őrnagyot, hogy rokonukat ilyen nevetségessé tette.

— Találj ki valamit, hogy elfeledjék e rossz tréfát, szólott oda lépő fiához.

Norton Granit erre hangosan kikiáltá a program következő pontját, a virágsétát, melyen a hölgyek lovagjaik kalapját megkoszorúzzák . . .

A virágért nem kellett messze fáradni, mert

a nauclea salon körül minden bokor és cserje virágözönben uszott ...

Lucy egy gyönyörű klematisz indát font Grant széles peremű szalma kalapja köré, ki lángoló tekintettel köszöné meg és néhány halk szót is sutogott melléje, mik gyengéd pirosságot csaltak a lány arczára.

Ezzel meg volt adva a jel az általános megkoszoruzásra.

Violet némán lépegetett a gróf karján s észrevette bátyja lángoló tekintetét és Lucy szüziés elpirulását ...

Fájó szurást érzett szívébe nyilallni.

— Ezek már értik egymást és boldogok. Csak engem nem akar senki megérteni! gondolá keserűen, miközben lopva a grófra pillantott, ki egykedvűen nézte a tarka zsidongást és a virágokat tépdelő fehér kezecskéket magakörül ...

Gyorsan leszakított néhány halvány-sárga kleantuszt- és kérő tekintettel nyujtá feléje ...

Nagyot dobbant a szive, mert nem hideg, udvarias mosolygással, hanem fellobbanó, meleg tekintettel köszönték meg virágait ...

— Ah, tán mégis, mégis! gondolá örömpesve Violet.

— Mennyire hasonlít a kleantusz a gagarra virághoz! — gondolá a gróf . . .

Már kora délután nagy sürgés-forgás uralkodott a táborban.

A lovászok a paripákat nyergelték, a mahautok pedig földet rengető döngéssel léptették elő elefántjaikat.

Ez óriási állatok hátára kényelmesen kipárnázott ülőkék voltak csatolva a hölgyek és az öregebb urak részére, kik apró létrák segítségével másztak a vastag bőrű colosszusok hátára . . .

Lady Owestrynek hirhedett turbánja helyett most széles peremű szalma-kalap ült fején, és az egész társaság elfojtott mosolylyal nézte, mint segítik hárman is a magasba, honnan aztán leirhatatlan büszke méltósággal nézett szét óriási napernyője alól.

— Szegény Zarzestyra, minden nagy ereje mellett is ugyancsak megemlegeti e sétát, sugá komikus sajnálkozással Granit Lucy fülébe, midőn felsegíté az ülésbe. Fogadni mernék bárkivel, hogy a mahaut dupla bért fog kérni Sally néniért. Ni, minduntalan hátra tekintget, bizonyára elefántja hátát félti a letöréstől . . .

— Ne légy gonosz, Granit! Szegény Sally néit még sirba viszitek boszantásaitokkal. Legalább ő így mondta és dühében sirva fakadva, megesküdött, hogy Stapleton bácsival drágán fizetteti meg csufos rimelését.

— A hálátlan! Ilyen a világ! Megköszönhetné, hogy turbánját halhatatlanná tette! Mindenki róla beszél — sőt még szalmakalapjára is élczeket csinálnak... És mégis előgedetlen?...

Lucy, hogy nénye észre ne vegye, félre fordított fejjel nevetett, azután lopva, gyengéd kézszorítással bucsuzott el Granittól, ki elővezetett lovára pattanva, pár barátjával sebesen elvágatott, hogy a társaságot a kirándulás helyén megelőzzék...

Vig zajjal, jó kedvű csevegéssel indult meg tehát a társaság az erdőszél hüvös boltozata alatt...

Legelől a hajtó-sereg legnagyobb és legvénebb elefántja: Zarzestyra haladt komoly méltósággal (hogyne, hiszen lady Owestryt viszi a hátán — mondaná az őrnagy), utána pedig a többi egyenlő, nyugalmas léptekkel és a hölgyek világos ruhái, színes napernyői olybá tűntek fel, mintha tarka virágkosarak mozognának a sötétzöld háttérben...

A hőség azonban nem sokára elviselhetlenné

kezdett válni, mert az erdőszélt elhagyva, az ösvény egy kopár, sziklás völgytorok fenekén kigyózdott tova . . .

A napernyők és legyezők egy cseppet se hűsítették a levegőt, mi forró volt, mint az olvasztó kemenczék lehellete, s kábító ón-sulylyal nehezedett mindenkire . . .

Lady Owestry folytonosan panaszkodott, s azzal fenyegette a mellette ülő Starr lordot, hogy mindjárt elájul, ki erre szokott méltóságával mindannyiszor azt felelte, hogy ő meg majd elolvad, de azért egy cseppet se veszített feszes, méltóságos tartásából . . . és úgy ült ott, mint »Indra szobra Benaresban« . . .

Ezt Maud mondta a mellette lovagló Loftusnak, ki többet nézegetett hátrafelé, mint illett volna. Általában kezdett elégedetlen lenni lovagjával, mert a délelőtti tüzes udvarló olyan figyelmetlenné s szórazottá vált, hogy tovább már nem tűrhette.

— Ne számolja, annyiszor az elefántokat — nem vesz ám el egy se! — mondá csipősen . . .

A hadnagy zavartan mentegetődzött és lady Owestry bizonyára nagyon meg lett volna leányával elégedve, ha e pillanatban olyan kiállhatatlan büzüzuhany nem éri, melytől majd leszédült . . .

Még rá sem ért elsikoltani magát, midőn másodszor is az elébbi fecskendőszerű zuhogás hallatszott, és újra el lett árasztva a kiállhatatlan émelyítő szagú folyadékkal, mi sűrű esőként permetezett alá . . .

— Segítség! Megfulladok! Starr lord, segítség! Mi ez! — sikoltá czikákolva és kétségbeesetten kapkodott mindenfelé egy kis tiszta levegő után . . .

Starr lord, bár szintén megkapta a maga részét — egy cseppet se vesztett merev méltóságából . . .

— Csendesüljön, lady! — Ez elefántunk izzadtsága és semmi más! E vastag bőrüeknél is, mint a kutyaénál, az izzadtság a nyelven és szájban gyülekezik össze — és a nagy melegben, hogy lehütsék magukat, orrmányaikkal hátukra és oldalaikra fecskendezik, felelé olyan hangon, mintha egy professzor magyarázna a hallgatóinak . . .

E közben jött a harmadik zuhany is!

— Nem, ezt nem bírom ki. Belehalok, leugrom, leszálok, fuldoklá a lady, olyan éles sikoltozással, hogy még az elefántok is füleiket kezdék hegyezni félelmükben . . .

A hátul jövők között erre nagy ijedelem támadt. A félénkebbek, kik először tigrist, párduczot

emlegettek ... szintén csakhamar reájöttek az okára, mert a többi elefánt is hasonló módon kezdé magát hűtögetni ...

Erre aztán nagy zavar s nevetéssel vegyes sikoltozás támadt mindenfelé.

— Hölgyeim, védekezzenek a napernyőkkel! — kiabálta a fiatal Loftus olyan hangon, mintha francia négyest vezényelne, és felhasználva az alkalmat, Maud kimondhatlan boszuságára, tüntetőleg fel-alá vágatott a menet oldalán, hogy Violet figyelmét magára vonja ...

A napernyőkkel védekezés általános jó kedvet gerjesztett. Még azok is nevetésre fogták a dolgot, a kik legjobban boszankodtak, mert ezek az ármányos vastagbőrűek, bárhogy védekeztek a rajta ülők, a legkisebb rést is megtalálták a napernyők között, a nélkül, hogy hátra tekintettek volna.

— Ah, drága Starr, nyögdécselé a lady tárogva — én nem értem, mit lehet ezen az utálatos szagon nevetni? Ez roppant illetlen és becstelen szokás az elefántoktól! Nem tudna a kormány ezen is segíteni?

— Nem, mélyen tisztelt lady! — viszonzá ez ünnepélyesen. Bár kormányunk mindenható, a természet rendelkezésein nincs jogunk változtatni ...

— A természet a nők iránt sokkal udvariasabb és finomabb lehetne! nyögé erre neheztelő hanghordozással, szagos üvegcséjét keressgélve.

— A természet nem tesz kivételt, mylady!

— Starr lord, bámulom önt. Még ez öldöklő szagban is rémkövetkezetes tud maradni! sipogá szagos üvegcséjéből nagyokat húzva. Tetszik? Nagyon üdítő!

— Mylady nagyon kegyes, de a következetesség sarkpontja elveimnek — viszonzá mereven visszautasítva a szagos üvegcsét, a mivel most a lady a szemközt ülő Cliftonékat kínálta rendre és miután a biczegő Clifton kapitánynak a következetesség nem volt sarkpontja, neje és leánya után, elfogadta a lady kínálását.

E kis intermezzo után, újra az erdő árnyas mélye fogadá keblébe a társaságot, és a bouquet d'elefánt után, mindenki tágult tüdővel szivta magába a szegfű- és ibolya-fák édes illatát, miként ezt Loftus nevetve konstatálta . . .

Ez az élcz szájról szájra járt és lady Owestry olyan felségesnek találta, hogy megkérdezte Starr lordot is:

— Starr lord, ez a legszellemesebb élcz, mit valaha hallottam! Nos? . . .

— Mylady, egy élcz soh'se lehet szellemes, mert a szellem komoly és magasabb valami! felelé rendületlen komolysággal, azután egész értekezést tartott szomszédjainak a szellem magasztosságáról, mit profanálni legalább is akkora bűn, mint a koronagyémántok ellopása — csak az volt a kár, hogy éppen a legérdekesebb helyen taraczkdurrogások és hangos hurrah kiáltozások szakították félbe, mert a társaság megérkezett a kirándulás helyére, egy gyönyörű tisztásra, melyet festőin szétszórt szikladarabok és emelkedések körítettek . . .

— Miféle borzasztó népség ez? kérdé orrát fintorgatva az érdeemes lady, midőn egy csomó félmeztelen, piszkos benszülöttet pillantott meg, kik álmélkodva bámulák a felaggatott lampiónokat, tüzijátékszereket és a pompás biboremelvényt, mi két virágzó ibolyafa közé volt felállítva . . .

— A nem messze lévő faluból valók, kedves néném, viszonzá Granit, ki két barátja segítségével emelte le az »édes terhet« a magasból.

Az őrnagy rettenetes hahotával kaczagott, midőn meghallotta az elefántok tréfáját, és lady Owestry ép e pillanatban suhogott el mellette Starr lord karján . . .

Leirhatlan lesujtó pillantással méregette végig,

mi minden bizonynyal kővé változtatta volna az őrnagyot, ha csak egy parányi van Meduza tekintetéből a lady szemeiben. Hát még ha tudta volna, hogy ő rajta nevet az őrnagy legjobban!

A fiatal Loftus ép e pillanatban segédkezett Maudnak a leszállásnál, ki egyszerre csak félig elfojtott sikoltással rántotta ki kezét az övéből . . .

— Megőrült ön, Loftus? Majd eltöri az ujjaimat, riadt rá haragosan . . .

Ez dadogva kért bocsánatot, és mosolyogni próbált, de bensejében olyan düh és harag tombolt, mi majdnem szétvetette . . .

A gróf is e pillanatban emelte le Violet karcsu termetét, kinek arczán rózsás pir hajnalott attól a kimondhatatlan boldogságtól, hogy egy vilámgyors, rövid pillanatig a szeretett férfi karjai között pihenhet és ennek beszédesen lángoló tekintete belemerül az ő szemeibe, melyeknek mélysége egypár csudásragyogásu fekete szem mélységére emlékeztette.

Ezt látta meg Loftus és minden erejét összekellett szednie, hogy a grófra ne rohanjon, de magában megesküdü, hogy vagy ő öli meg, vagy ez őtet, de mind a kettőjük számára kicsiny ez a mérhetetlen nagy világ . . .

Maud éles szemei, mintha csak megsejtettek volna valamit, epés gúnynyal kérdezé:

— Lám, milyen sápadt lett egyszerre! Ugy látszik, még erősebb aroma is van a bouquet d'elefántnál! és erőltetetten felkaczagott.

Lady Owestry, ki ebből egy szót se értett, stereotyp mosolygással ment utánuk, midőn Loftus néma meghajlással nyujtá karját leányának.

A frissitőkkel gazdagon megrakott táborigasztalkák körül kéregetve, koldulgatva bámészkodtak a rongyos benszülöttek, félmeztelen gyermekeik pedig szemeikkel majd elnyelték a csillogó kristály és ezüst edények tartalmát.

A hölgyek érzékeny szive megesett az olajbarna apróságok sovány, kiéhezett arcocskáin, sóvárgó pillantásain és vetekedve kezdék őket tömni mindenféle nyalánksággal, miközben lady Hatton indítványára, lelkesen elhatározzák, hogy felveszik a mulatság programjába a közeli indusfalu meglátogatását és pénzadományt fognak osztogatni a benszülöttek között. Norton asszony, mint a delhii jótékony hölgyegylet elnöknője, először nagyon sértve érezte magát, hogy ez az eszme nem tőle ered, de aztán mégis a tárgyhoz illő komolysággal karolta fel az eszmét. Az őrnagy azonban erélyesen ellenkezett.

— Nem hölgyeknek való séta az ilyen isten háta mögé dugott piszkos indus falu!

Lady Owestry végre érkezettnek látta az időt, hogy boszuszomja kitöltését a goromba őrnagyon elkezdje:

— Ugyan miért? kérdezé dermesztő fagyossággal.

— Akarja tudni a tisztelt lady?

— Igen, igen akarom! Igen, igen akarjuk! kiabálták a lady pártjára álló hölgyek is kíváncsian.

— Nos hát mivel akarják, felelé jóízű bonhommiával az őrnagy, hát megmondom . . .

Először is az a falu nem is falu, hanem egy rongyfészek!

— Ez nem ok! mondá a lady magas lenézéssel.

— Orrfacsaró bűz, tenger piszok és olyan rondaság, mintha nem is emberek, de rókák és górények lagnák!

— Így csak a legridegebb önzés beszélhet! Erről ismerék önre, Stapleton őrnagy! kiáltá olyan diadallal az érdeemes lady, mintha ezzel az őrnagyot félig agyonütötte volna . . .

— Bokáig érő szemétdombok, rőfögő sertésekkel teli pocsolyák, s mindegyik kúnyhó egy piszkos

tehénistálló, kiáltá tüzesen az őrnagy, kit a lady támadása végre is ingerelni kezdett.

— Ez mind nem menti rideg önzését. A jótekonyságnak ilyesmitől nem szabad visszariadni! Igazam van, Starr lord?

A segítségül hívott Starr lord méltóságos fejbőlintással igenlé a lady szavait, ki egyre diadalmasabb, lesujtóbb pillantásokkal méregeté az őrnagyot, a társaság nagy multságára.

Végre az őrnagy — ismerve a lady gyengéjét — egy csapással véget akart vetni a vitának.

— Tudják meg, hogy a falu környéke csak úgy hemzseg a Cobráktól és mindenféle mérges kigyótól! — kiáltá diadalmasan.

— Agyonütjük őket! rikoltá a lady még diadalmasabban és vele kiabáltak vérszemet kapva a hölgyek is majdnem valamennyien.

— Előre! Menjünk a szent cél érdekében!

A lady tehát fényes győzelmet aratott — az őrnagy pedig rútul meg volt verve — sőt legyőzött ellenségként — arra is rákényszerítették, hogy jótékony utjukban el kellett őket kísérnie.

Ez már aztán valóságos megadás volt kényre kegyre! Mindamellett meg volt mégis az az elégtétele, hogy Lucy, Violet és még néhányan a fiata-

labb hölgyek közül, semmikép se voltak rávehetőek a falubeli sétára.

Granit természetesen mindjárt a pártjukra állott.

— A tsapuri szikla-templom romjainak a megszemlélése ugyis fel van a programba véve, mondá, mi tehát majd ott várjuk be a tisztelt jótékony társaságot. Jöjjön, gróf, ön is velünk tart, ugye bár? és ti, kedveseim, szintén! fordult a három Douglas testvérhez . . .

— Biz' isten legtöbb józan eszetek van, mormogá annyira hangosan az őrnagy, miszerint lát-szott rajta, mennyire jól esik a lelkének, hogy ilyen gorombát csiphetett a társaságon.

Végre rövid huzavona és felelés után, a társaság zöme elindult és az ujjongó falubeliektől vezetve, csakhamar eltűnt az erdő virágos bokrai között, őket pedig egy hindu fiucska vezette más ösvényen a templomromok felé . . .

A szűk ösvényen csak egyesével haladhattak, és a gróf egyik fordulónál véletlenül visszapillantott az elhagyott tanyahely felé . . .

Káprázat volt-e vagy valóság? Mintha a hindu lányka karcsu alakját látta volna gyorsan elvillanni a bokrok között.

— Mindenütt ezt a csodaszép gyermeket látom! mormogá izgultan és megint abba a méla álmodozásba merült, mi Violet szívét annyira kétségbeejtette.

Miután a templomromok jóval közelebb fekdtek a falunál, nem igen siettek, hanem, a hol a sűrűség engedte, a hölgyek megálltak és virágokat szedtek, Violet pedig legfiatalabb öcsse részére, egy üres bonbonniére-be rovarokat gyűjtögetett.

— Hölgyeim, ne mélyedjenek nagyon a bokrok közé, mondá az egyik Douglas, a Henrik, miközben visszaadta Violet-nek egyik elvesztett keztyűjét...

— Csakugyan, ne maradozzatok el! szólt közbe Granit is, kik Lucy-val egymást a kalycanthusok. vörös virággubóival dobálták...

— Óh, ezen a tájon nincs mitől félni! szólalt meg a hindu gyerkőcze is, ki Violetnek segített a bogárkeresésben... Én mindennap megjáróm az erdőt Szirkárral...

— Mi az a Szirkár? kérdé a hölgyek egyike.

— A gazdag Mali elefántja, egyetlen elefánt a faluban, kegyes úrnő!

— Mindegy! Nem a lochlomondi erdőkben vagyunk, hanem Indiában! folytatá Granit. Kigyó mindenütt lehet!

Maróthynak e figyelmeztetés, mintha egyenesen neki szólt volna, arczába szökteté a vért.

Röstellkedve vallá be maga előtt, hogy kísérői kötelességét ugyancsak elhanyagolja, mikor Norton kisasszonyt egyedül engedi bujkálni a bokrok között.

E figyelmetlenséget mindenáron jóvá akarta tenni, és a bokrok között a lányka elé került.

— Megengedi, hogy én is segítsek a bogarászásban? szólt lágy, kérlelő hangon.

Violet összerezcent, de szívét boldogan dobogtatá meg a hang minden rezgése...

— Nagyon megköszönöm segítségét, mert, bevallom, kissé gyáva vagyok... A nagyobbakhoz alig merek hozzányulni, felelé bájos mosolylyal. Miana már jól ki is nevetett érte!

A hindu gyerkőcz nevetve biczczentett rá fejével: Ugyvan, a miss nagyon megijedt egy nagy fekete póktól. Egészen fehér lett bele!..

— Rémületes, undok állat volt, óriási szőrös testével, hosszú, vérvörösvégü lábaival! rebegé még most is összeborzongva.

— Bizonyosan egy madárölő pók lehetett. Félelemgerjesztő, de nem mérges, nyugtatá meg a gróf.

Miana e közben fürge gyikként surrant ki-be az összefonódott sűrűség közé, és egyszerre csak diadal-

mas kiáltással egy zománczosan ragyogó bogarat mutatott, mit egy vörös virágu erythrina bokron fogott...

— Mily gyönyörű! Valóságos élő drágakő és zománcz!

— Csakugyan szép és hozzá még a legritkább fajtája a pompályoknak! dicséré Maróthy is.

Violet ragyogó szemekkel tekintett fel rá:

— Lám, minő szerencsét hozott a segítsége! Az elébb alig találtunk egy-kettőt, most meg egyre-másra leljük a legpompásabb példányokat... Én is milyen gyönyörűt találtam!

— Kétlem, hogy én hoztam volna a szerencsét — azután mintha valamiben elszólta volna magát, észrevehetőleg másra terelte a beszédet.

— Tulajdonkép, kinek számára gyűjti a rovarokat?

— Öcsém, Arthur számára, kinek már meglehetősen szép gyűjteménye van... de, ha ezeket meglátja, akkor magánkívül lesz örömeben...

— Ah, olyan szenvedélyes gyűjtő? Akkor igyekeznünk kell, hogy e doboz egészen tele legyen. Miana, igyekezz te is, és bő jutalmat fogsz kapni!

— Oh, én igyekezni fogok, szahib! ¹⁾ felelé a

¹⁾ Úr.

jutalom hallatára csillogó szemekkel a kis hindu, ki lassan-lassan annyira bizalmassá vált, hogy a gyermekek szokott közlékenységével apró történetkéket beszélt el nyomoruságos falujukból, veszekedő szomszédjaikról, a gazdag, de fősvény Malinak elefántjáról, az öreg Szirkárról, az ő óriási játszó társáról...

Violet és Maróthy nevettek a történeteken.

— Ki hinné, hogy a pletyka és emberszólás még a rengeteg mélyén is virágzik, — mondá az utóbbi — Miana pedig a sikertől neki bátorodva, egy újabb történetkébe kezdett, melynek hőse szintén Szirkár volt.

Igy aztán a rovarkeresés és a történetkék hallgatásába mélyedve, egyszerre csak azon vették észre magukat, hogy messze eltávoztak a felvett iránytól és a virágos rengeteg helyett, vizenyős, dsungelszerű lapály terül el előttük.

A fák és kuszónövények helyét sűrű bozót, karcsu bambusz csoportok foglalják el és embermagas sással kevert fütenger hullámszik a meddig csak el látnak.

— Ejnye, Miana, hová vezéttél bennünket? kérdé boszus nevetéssel Maróthy.

De a fiu nem nevetett, hanem látszott rajta, mennyire meg van ijedve.

— A dsungelba tévedtünk, szahib! Menjünk innen, mert ez nem ut, hanem vadak csapája.

Violet kissé elhalványult, a gróf azonban sietett megnyugtatni:

— Ne aggódjék, lady Violet. Ime, ott sötétlik az erdő. Ha egyenesen neki vágunk, félóra mulva elérjük. Engedje meg, hogy én menjek legelől!

— Vigyázz, szahib! A dsungelban sok kigyó tanyázik, Cobra, Suncherkor! Nézd, e bokornál vedlette le egy a bőrét!

Maróthy hallgatást intett neki kezével.

— A társaság részéről élénk szemrehányásokra lehetünk elkészülve! Nem fogják megbocsátani, hogy ilyen figyelmetlenül megfeledkeztünk róluk.

A lányka komoly tekintettel nézett rá:

— Kölcsönbe tehetjük. Ők szintugy megfeledkeztek rólunk. E mellett a mi multságunk hasznos volt, míg az övék zajos léhaság.

A gróf fürkészőleg nézett rá. Nem tudta érzi-e, avagy csak tetteti e tulságos komolyságot.

— A virágcsatát érti? kérdezé aztán mosolyogva, mert szentül meg volt győződve, hogy csak szenvelgi a komolyságot...

— Igen, azt értem! felelé a lányka elfogulatlanul.

— Önnek nem tetszik ez a költői szép játék?

— A játék szép volna, ha nem volna egyuttal kegyetlen. Annyi szép virágot a szelekbe, hervadásba szórni semmiért . . .

Maróthy nagyon érzelgősnek találta e feleletet, s kedve lett volna azt felelni rá: »hiszen van a rengetegben elég«, de mivel vágyott tudni, meddig megy ez az érzelgősség — ezt kérdezte:

— Hát inkább a galyakon hervadjanak el?

— Inkább!

— E feleletből azt következtetem, hogy kegyed a virágokat érző, szerves lényeknek tartja, miknek fáj a halál és hervadás? . . .

A gróf hangjából akaratlanul némi gúny ritt ki. A tegnapira gondolt. Minő igazi érzés, szenvedély lángolt annak a másik lánynak minden szavában, hangjának minden rezgésében. Szinte őt is átjárta, hevítette — míg ez a langy, erőltetett szenvelgés, untatja, ellentmondásra készíti . . .

Violet mintha megérezte volna ezt — kissé megütődve emelé fel fejét.

— Nos, és ha hinném! kérdé komoly, hideg hangon. A természet törvényei szerint: ami él, az egyuttal érez is!

— Nem mondanék ellent! felelé sebesen, de hideg udvariassággal a gróf...

— Nem is hatalmaztam fel rá. A vélekedés még nem állítás, mi a tagadást kihívhatná! felelé nyájasan, de olyan kimértséggel, mi a további társalgást teljesen megakasztotta közöttük.

Maróthy érezte, hogy semmi tapintatlanságot sem követett el, azért kétszeresen bosszantotta ez a mimozaszerű, tulságos érzékenykedés. Tapasztalta ugyan, hogy majd valamennyi angolnó ilyen, de Violet-et eddig kivételnek tartotta és szeretett vele társalogni megnyerő kedvessége és nyájasan komoly modora miatt.

A fenti visszautasítás után — nem kezdhet vele társalgást, legalább egy ideig nem, a hallgatás pedig feszélyezni kezdte. Óhajtotta, bárcsak mielőbb rátalálnának a társaságra.

Meggyorsította tehát lépteit s délczeg alakjával, rugalmas lépteivel széles ösvényt taposott a bozót között, melyet már egyes facsoportok kezdtek itt-ott megszagatni, mi az erdő közelségét hirdeté.

Miana az egész idő alatt hallgatagon lépdelt mögöttük, s néha oly közel férközött Violethez, hogy minduntalan a sarkára taposott mezitelen lábaiyal.

— Miért vagy oly néma, Miana? kérdezé hátra fordulva, de a mosoly és hang megfagyott ajkain. A fiu arcza fakó volt a félelemtől és fekete szemei egy megriasztott szarvas nyugtalanságával forogtak mindenfelé.

— Mi bajod, Miana?

Ez egy ugrással a gróf mellett termett.

— Szahib, te magas vagy, mint a bambuszszál! Messze van még az erdő? Nem látod a többieket? kérdé elfojtott suttogással.

— Mi bajod, felelj hát? kérdé a gróf is türelmetlenül.

— Oh siessünk, szahib, Shiwára kérlek, siessünk! Valami nyomon követ bennünket... A bozótot mozogni láttam, ropogni hallottam... Talán egy banyura...

— Hallgass! azután a megijedt Violethez fordult. Ne féljen! Valami kigyó, vagy kisebb állat menekül előlünk. Talán egy sakál! Bármerre nézek, nem látok semmit... Különben, hogy megnyugtassam, utána nézek!... Ezzel a mutatott irányban a bozót közé készül hatolni...

De a lányka halotthalványan ragadá meg mindakét kezével:

— Nem eresztem fegyvertelenül, nem! A ba-

nyura az emberevő tigrisek legvérszomjasbbika . . . lihegé halálos aggodalommal . . . A mint azonban a gróf nyugodt, egykedvű arczára pillantott . . . bibor piros lett és megdöbbenve, szégyenkezve ereszté le kezeit.

— A félelem, hogy magunkra hagy, zavart meg annyira . . . Bocsásson meg, azt se tudtam mit csinálók! hebegé kimondhatatlan zavarában . . .

— Fussunk, szahib, fussunk! A kék szemű istennő oltalmazzon, nézd, hogy mozog a bozót me-
gint! rikoltá közbe rekedten a gyerek . . .

— Elhallgass, mert a bozótba hajitalak! riadt rá türelméből kifogyva Maróthy, azután, mintha a környéket vizsgálná, félre fordult, hogy a lányka zavarát leküzdhesse . . .

— Mondom, semmi! E ficzkó ép oly gyáva, mint földiei. Én jól ismerem a tigris természetét. Az nem késik a támadással s nem eskortirozna bennünket az egész dsungelon keresztül . . . Ugy-e, hisz szavaimnak és nem fél megtenni a rövidke utat az erdőig?

— Hiszek önnek! felelé még mindig elfogult hangon a lányka, a nélkül, hogy feltekintene . . .

— Engedje meg, hát, hogy induljunk! Ah, hallga! Mintha elmosódott hangokat hallanék a

távolból! Bizonyára a társaság lesz! Bennünket keresnek!

Meggyorsították lépteiket, sőt Miana is kissé bátrabban tekintgetett szerteszét.

Egyszerre a gróf mellé surrant és gyengén megrántotta rövid kabátja szárnyát.

— Mit akarsz? Tán megint tigrist láatsz a bozótban?

— Nem, szahib! Nézd azt a szent fügefát. Onnan el tudlak vezetni a szikla-templomhoz... felelé ragyogó szemekkel.

— Jártál már erre?

— Addig a fügefáig. Szirkár nagyon szereti a gyümölcsét. Faszedés közben napjában többször elcammogott ide a dsungel szélére csemegézni, sőt még a templomromoktól is.

— Mit kerestél Szirkárral a templomromoknál?

— Köveket hordtunk Malinak a tűzhelyéhez. Odavezesselek benneteket, szahib?

— Ez okos gondolat — Miss Violet, lesz szives határozni: az erdőnek vagy a romoknak vegyük utunkat?

— Melyiket gondolja jobbnak?

— Azt hiszem a romoknál hamarább találkozhatunk a társasággal.

— Akkor menjünk, hogy mielőbb elhagyhas-
suk e vad tájéket . . .

— Előre, Miana, mutasd hát az utat!

A fiu fürgén szökött előre. Az ismert tájé-
kon bátorsága és jó kedve egyszerre visszatért, s
százféle bohóságot fecsegett össze-vissza vén négy-
lábú barátjáról, a Szirkárról.

— Ha hallanád, szahib, milyen szörnyü mó-
don csámcsog, mikor a leves kobi dinnyét eszi.
Egyszer a Tippo szomszéd hanuman majma egyet
el akart lopni előle. Olyat ütött rá az orrmányával,
hogy menten letörött a dereka . . . és Tippo szom-
széd a manzanilla alma nedvéből adott neki, hogy
ne kínlódjék a szegény hanuman sokáig . . . Tu-
dod, szahib, a . . . Visnu segits! Hallod a pávákat?
Ahol pávák vannak, ott . . .

Ebben a pillanatban iszonyú bődülés harsant
fel a közelben és a szétrepülő bozótból egy hatal-
mas tigris szökkent elénk a tisztásra . . .

Abból a setét-barnás fajból való volt, mit
Indiában fekete tigrisnek neveznek. Ez a legva-
dabb és legkegyetlenebb a világ minden fenevadja
között.

— Ne mozduljon, az égre ne mozduljon! su-
sogá sápadtan a gróf . . . Mikor rám veti magát,

meneküljenek a bokrok közé és kezének alig észrevehető mozgásával, zsebkését vette elő.

Violet azonban nem hallott, nem látott semmit! Szemei elé éjsötét fátyol ereszkedett és minden érzékétől cserben hagyva, félig eszméletlenül karolta át egy fa derekát.

A félelmes fenevad egész magasságában felgyenesedve, nézett vele farkaszemet szikrákat szóró tekintetével, azután, mintha a távolságot méregetné, macskalassan elnyúlva, le-lehasalt, miközben gyűrűzött farkával idegesen korbácsolá rengő oldalait.

— Veszve vagyok! E nyomoru kis kés alig ér többet egy gombostűnél; de míg én halálharczomat vivom, ők megmenekülhetnek; gondolá hideg elszántsággal, mialatt a tigris minden mozdulatát vigyázta, mikor hasal le a támadó, halálos szökésre ...

Igy mult el egyik rettentő hosszú pillanat a másik után ... de az ökörnagy fenevad, mintha valami nyugtalanítót érezne a közelben — egyre késlekedett a támadással.

Le-lehasalt, mintha szökésre készülné, azután rugóként újra talpra pattanva, hördülő fuvással szimatolta köröskörül a levegőt, mialatt szemei vad szikrázással meredtek a sűrűség homályába ...

Maróthy mindannyiszor görcsös rándulással

markolta összébb gyöngyháznyelű kését és vére szilaj nyargalással lüktetett ereiben . . .

E rettentő várakozás minden pillanata egy-egy átszenvedett halálküzdelem volt, s még az ő aczél idegzetét is annyira tulfeszíté, hogy nem bírta tovább A tigrisre akart rohanni, hogy támadásra ingerelje, hogy vége szakadjon e gyötrelmes perczeknek.

Ez azonban, mintha csak megsejtette volna, csakugyan ugráshoz készülődött.

Ebben a pillanatban egy fiatal szarvas borju bőgése kondult meg a közelben, mire a tigris nyilgyorsan kapta fel a fejét, a másik pillanatban pedig egy jól ismert hang, mintha álomban hallaná, csendült meg halkan mellette:

— Meneküljön, mentse meg magát! . . . és közte és a meglepett fenevad között a hindu lányka állott lihegő kebellet, elszánt tekintettel szemeiben . . .

— Vissza, Anarkalli, vissza! akarta kiáltani, de toroka nem adott hangot és egész testét ónsúlyu kábultság, az érzékek béna elszongulása tartotta lekötve. Nem látott, nem hallott semmit, csak a rohanó vér zúgott, csengett füleiben . . .

— Az égre meneküljön hát, meneküljön! vagy mindnyájan itt veszünk! zihálta kétségbeesett

tekintettel és látva, hogy a gróf nem mozdul — — szilaj mozdulattal a tigris elé vetette magát . . .

A leomlott fekete hajsátor- és a lobogó ruhák repkedésétől a fenevad egy percze megriadt. Dörgő ordítással szökkenet hátrafelé, azután oldalait korbácsolva, a lányka ellen fordult . . .

— Anyám, anyám, Anantára kérlek, segíts! sikoltá élesen, és gyenge karjait a szökni készülő tigris elé tárta, mintha ezekkel akarná feltartóztatni . . .

Sikoltására a fenevad légreszkettető bödülése felelt, rémesen, iszonytatón . . .

E támadó bödülések villámként nyilalltak át a gróf egész valóján . . . Emberfeletti dühöt és erőt érzett magában tombolni.

— Vissza, Anarkalli, vissza! és elébe szökve, saját testével akará eltakarni, megvédelmezni . . . midőn a tigris egyszerre a halálos rémület velőt rázó bödülései között felhemperedett és vonalogva csapkodott maga körül kimeresztett körmeivel . . .

Anarkalli iszonytól elmeredő szemeiben csudálatos láng lobbant fel:

— Anyám, drága anyám! Ah, nézzétek, nézzétek, Ananta kigyója képében megmenti leányát, kiáltá az öröm és felmagasztosultság megrázó hangján, miközben karjait ölelőn a tigris felé tárta . . .

A fenevad csikos teste köré egy hosszú, aranyzöld kigyó volt tekerődzve és horgas méregfogait egyre vadabb sziszegéssel vagdosá beléje . . .

— A Cobra Manilla! kiáltá leküzdhetlen borzadálylyal a gróf, mintha földöntuli csudák, hatalmak jelenlétét érezné . . .

— Ananta kigyója! Üdv Lakschmisnak és Anantának! Anyám, drága anyám, meghallgattad lányodát . . . Nézze, nézze, egészen megölte hatalmas ellenségét . . .

A lányka tekintete izzott, égett, csengő hangja diadalmi énekként zengett és gyönyörű karjait újra meg újra gyengéd lévvvel tárta a kigyó felé, mintha keblére akarná ölelni . . .

A kigyó ekkor ott hagyta görcsösen vonagló ellenségét és egy pillanatig magasra ágaskodva nézett a lánykára, azután nyilgyors villanással eltűnt a bozót zöld homályában . . .

Mindez alig tartott néhány villámgyors pillanatig, s Maróthy hangja még remegett a kiállt emberfeletti izgalomtól, de mindamellettt hévvvel ragadta meg a lányka kezeit:

— Köszönet, Anarkalli, forró köszönet! . . . Életét tette érettünk koczkára . . .

Bár sebesen kirántották, a gróf mégis érezte a kis kezek remegését:

— Az ön élete forgott koczkán gróf úr! sutogá alig hallhatólag...

Maróthy édes mámort érzett szívébe lopódnai:

— Olyan drága önnek az én életem? Már másodszor mentette meg a haláltól... Mivel érdekeltem e nagy áldozatot? kérdé hévtől rezgő hangon.

Anarkalli nyilt, őszinte tekintettel nézett a gróf lángoló szemeibe:

— Mert nemes és jó! Szíves, barátságos indulattal volt mindig irányomban... Ön az egyedüli, ki nem nézte bennem a szolgálót, és a megvetett népfaj gyermekét. Hálámat akartam kimutatni!

— Tehát csak hála, semmi egyéb csak hála! kiáltá keserü csalódással... Akkor minek jött ide?...

Az utolsó szavak különösen megdöbbentő hatással voltak a lányra. A gróf észre vette, és ez még jobban felizgatta.

— Minek jött ide, most, vagy akkor! Miként jött éppen az utolsó pillanatban? szólt szenvedélyesen...

Mintha halálos fegyver villant volna feléje, megint olyan ijedten döbbsent vissza s egész ajkáig elhalaványodott.

— Szememre hányja? lehellé fájdalmasan. Nos, hát én is a romokhoz indultam, tagolá elveresedve, — de rögtön, mintegy megváltva, mélyen fellélekzett, hogy vége szakad e gyötrő beszélgetésnek, mert Mianát látta futva feléjük közeledni, ki még most is egészen fakó volt a kiállott ijedelemtől . . .

— Siess, szahib, siess! kiáltozá már messziről. A kisasszony ott fekszik a fatövében . . . Segits, mert meghal! . . .

— Bizonyára csak elájult az ijedtségtől, szólt a gróf felserkenve. Jőjjön, Norton kisasszony is szeretné megköszönni merész önfeláldozását!

Anarkalli csak fejét rázta csendesen, lesütött szemeiben azonban rejtett villám czikázott.

— Menjen ön! Én majd addig segítyt hozok a táborból! viszonzá röviden, de mig beszélt, fűrésző tekintete kardvillanásszerű sebességgel röppent végig a gróf arcán, azután rövid köszöntéssel eltűnt a bokrok sötét homályában . . .

Erre Miana egy banán levélben vizet hozott a gróf parancsára egy közeli forrásból.

Alig, hogy a hűs cseppek Violet fehér homlokát és finoman erezett halántékait érinték, magához tért ajultából és ingadozva felemelkedett . . .

— Nem akarna még egy kissé pihenni?

— Nem, nem, elég volt. Mindjárt magamhoz térek, ha szives lesz karját nyújtani, felelé halvány mosolylyal és hálától áradozó hangon köszöné meg a bátor és önfeláldozó védelmet...

— A megmentés nem az én érdemem! felelé a gróf, azután, hogy másra terelje a beszédet, Violetnek újra pihenést ajánlt. A táborból nemsokára segély érkezik! mondá.

— Nem, nem! Az ön erős karjain, mindjárt elmulik e szédülés... Mielőbb menekülni akarok e borzasztó helyről, hol isten csudája nélkül elvesztünk volna!

Még gondolatára is reszketek, hogy az az iszonyu vad önt szétmarczangolhatta volna, rebegé összeborzongva.

Maróthy összeszorítá ajkait, nehogy keserü, gúnyos mosolya árulója legyen.

— Igen, ti csak reszketni, ájuldozni tudtok, az a lenézett szolgáló pedig testéből emelt védfalat gondolá megvetéssel, és maga se tudta miért, de szilaj harag és elégedetlenség forrongott szívében.

Violet pedig e közben teljesen magához tért, csak a gyengéd rózsaszinü pír nem akart vissz térni liliomfehér arczára.

Hallgatva lépdelt a férfi oldalán, ennek erős karjára támaszkodva — és most jól esett szívének a néma hallgatás, mert csordultig tele volt mámorral és boldogsággal . . .

Mámorral, boldogsággal és szerelemmel!

Sugárzó szemekkel lopott egy-egy pillantást komoly, nemes vonásu arczára s e pillantásokból annyi hév, olyan áhitatos imádat és rajongás sugárzott, minővel csak a hősök és félistenek alakjára tekintünk . . .

Hiszen hős és félisten volt ő, a bátorság és önfeláldozás maga! Nem-e állt szembe fegyvertele-nül a fenevadak legrettenetesebbjével, hogy őt megmentse? Életét akarta adni az övéért!

Ilyen áldozatra csak a szerelem és imádat hevit! Milyen sötét, aggodalmas pillantással nézett, mikor eszmélni kezdett, hogy kiderült arcza egyszerre, midőn tekintetével találkozott. Ilyen tekintettel csak a szív és szerelem beszél . . .

Mindezeket végig gondolva, el is hitte sovárgó szívének és szeretett volna hangosan felujjongni, és kikiáltani ennek a szép mindenségnek: szeret . . . szeret!.. Életével akarta megváltani az enyémet... tehát az enyém leend!

Ebből az édes mámorból az ezredes és a

segélyükre küldött emberek érkezése riasztotta fel, kiket nyomon követett az elefántokkal együtt jóformán az egész társaság.

— Hála az égnek! Hiszen semmi bajod sincs, gyémántom, ha mosolyogni tudsz! rikkantá magához ölelve az ezredes, azután majd nyakába esett a grófnak is, kit Nortonék, az egész társaság magasztalása és dicsőítése közben — ugyszólván elárasztottak hálájukkal és köszönetükkel.

Maróthyt az egész társaság közre fogta és nem térhetvén ki a kérdezősködők elől, pár rövid szóval elmondta az egészet. Hanem ez nem elégített ki senkit, kivált mikor a kiküldött emberek a hatalmas fenevad hulláját a táborba hozták . . .

Lady Owestry olyan hangon szörnyűködött, mintha fagótot sikongatnának és a kérdések egész árja zúdult fel újra minden oldalról. A férfiak a grófot, a nők Violetet ostromolták . . .

— Látod, kedvesem, ha te se mondasz többet, keresnünk kell valakit, aki jobban elmondja, kiáltá hetykén a barna arcú Maud, és kézenkapva a bámeszködő Mianát, a hölgyek csoportjába vezette.

A piszkos kis benszülöttet minden oldalról becézték, simogatták. A férfiak pénzt adtak neki, a hölgyek pedig süteménnyel, gyümölcsessel tömték,

mi Mianának annyira jól esett, hogy olyant is elmondott, a mit nem látott. Dörgő tetszés zaj jutalmazta elbeszélését, miből Maudnak is kijutott találékonyágáért, mi lady Owestryt a hetedik égbe emelte.

Maróthy nagyon unta már e zajongást, de kötelességszerűen ott kellett maradni, mert őket ünnepelte és körülöttük csoportosult az egész társaság, ő pedig halk hangon, de egész közönyös dolgokról beszélt Violetnek, ki azonban egész lelkével hallgatta, és olyan sugárzó szemekkel pillantott fel néha reá, hogy Loftus hadnagyot, ki egy faderéknek dőlve, figyelte őket, majd a düh emésztette meg.

Mikor Maróthy az ezredes hívására pár perczre eltávozott, sápadtan került Violet háta mögé.

— Hát aztán elég vitézen viselte magát ez a gáncs- és szeny nélküli lovag? kérdezte gúnnyal, de hangjából egész leplezetlenül kiritt a düh és a gyűlölet . . .

Violetet ostorcsapásként érintették e szavak. Sápadtan ugrott fel helyéről és haragjában annyira megfeledkezett mindenről, hogy hangosan kiáltotta volna, ha szavait el nem fojtja a méltatlankodás:

— Távozzék, különben bátyámat hívom!

Loftusnak még az ajka is halálfehérré vált,

de sarkon fordult és távozott; hanem szemei szikrázva keresték a gróf magas alakját, ki az ezredes és néhány úr társaságában beszélgetett. Nem tudta ugyan, mit fog neki tenni, de azért egyenesen feléje tartott, de alig tett pár lépést, könnyü legyező érintést érzett a vállán.

— Önnek kell ítéletet, mondani, jöjjön! kiáltá Maud, ki ezzel hűtlenné vált lovagját ismét hatalmába kerítette . . .

Maróthy is sietve tért vissza Violethez, mert a párok már tánczhoz sorakoztak . . .

Ide-oda tévelygő tekintete, mintha megint Anarkalli alakját látta volna a megvilágított bokrok árnyékában tova surranni . . .

Ez egyszer azonban csak felizgatott képzelete üzött vele játékot.

Anarkalli a táboron kívül, hová a vigalom zaja nem hatolt, egy fehér virágu azalea tövébe rejtve ~~rejtve~~ tjdalmasan zokogott . . .

AZ ARCKÉP.

Két hét mult el a történetek óta, mely idő alatt a férfiak jobbadán vadásztak, a hölgyek pedig — okulva a hosszabb séták veszedelmén — a táboron belül mulatták magukat Starr lord s még néhány otthon maradó úr társaságában, kiknek a vadászat nem tartozott kedvteléseik közé.

A gróf szintén nem vett részt a vadászatokban, de azért a hölgyeknél sem számított, mert a nap legnagyobb részét rajzmappái és a kartonjai között töltötte . . .

Ezek a napok azonban Violetnél a csendes boldogság napjai voltak, mert együtt festegetett Maróthyval, ki szívesen fogadta tanítványának és művészpajtásának, midőn határozott tehetségét és kitartását látta, sőt nap-nap után kedélyesebb barátsággal csevegte és festegette el vele az időt mert őszintén vonzódott hozzá, csendes, komoly, bár kissé tartózkodó természete miatt, szellemdús csevegését pedig élvezettel hallgatta.

— Balul itéltem meg e lánykát, gondolá többször. Érzelgősnek, kényesnek hittem, holott csak érzékeny, mint a mélykedélyü gyengéd női lelkek rendesen.

A hölgyek látva, minő szivesen tanítja és foglalkozik Violettel, szintén minden oldalról megrohanták. Szenvedélyes festőláz fogta el valamennyit, mint nem régiben, mert a daliás idegen mindegyiket mélyen érdekelte . . .

Irigyelték is Violettól, mert az ilyen bizalmas barátságból idővel rendesen gyengédebb viszony szokott kifejlődni, gondolá nem egy közülök titkos epedéssel . . .

Mikor Maud e dolgot meghallotta, könyeket ontott mérgében, mert ő is szeretett volna a gróftól festeni tanulni.

Ugyanis lady Owestryt az a fátum érte, hogy néhány dsungel-darázs derekasan össze-vissza szurkálta. Egy ananászt szopogatott s ennek édes illata oda csalta ezeket a mérges jószágokat. A lady rikoltozva akarta magáról, elhessegetni, mire aztán rátámadtak. Feje akkorára volt dagadva, mint egy hordó és heves láz borzongatta — így hát Lucy-nek és lányainak éjjel-nappal mellette kellett maradni, mert, ha a lady beteg volt, száz kéznek kellett

ápolni és körülte lenni, mert minduntalan más és más rigolyája támadt.

Maróthy szívesen elvállalta volna a lady betegségét, — csakhogy a nagyon is élénken nyilvánuló tanulási kedv elől meneküljön — mi nagy öröme — nem tartott soká... csak addig, míg a vadászok vissza nem érkeztek.

Legszorgalmasabb tanítványai ekkor tömegeesen hagyták ott a rajzmappákat. Hogy is ne, mikor a legigézőbb, legcsábítóbb kaczerkodásokat se akarja észrevenni, hanem mindenre csak mosolytalan hideg udvariassággal válaszol... Ez fagypontra szállította le a heves érdeklődést...

»Ez egy jégcsap! Mit se lehet vele kezdeni«, ez az általános vélemény járt megvető ajkpittyesztgetés közt szájról-szájra.

Csak Violet várta egyforma örömmel e mindennapi csendes, bizalmas órákat, — melyeknek azonban a hetenként rendszeren megérkező telinga¹⁾ egy csapással végett vetett.

Hosszu bambuszboton lóggatott zacskójában nagyszámu sürgönyt és levelet hozott, mik az egész táborfenekestől felforgatták.

¹⁾ Gyalogposta.

— Violet, kedves Violet, minő nagy ujság! kiálta sebesen közéjük toppanva Lilyet. A mama és papa magukon kívül vannak az örömtől. Mary testvérünk utban van férjével és gyermekeivel . . . és képzeld, a Maharadzsa, Dandu Pán pedig egész udvarával Delhibe érkezett . . . Már ki van adva a parancs a csomagolásra, holnap haza megyünk Delhibe . . .

Violet fejét lehajtva, némán hallgatott.

Ugy tetszett neki, mintha szomorú, vigasztalan éjszaka borulna egyszerre minden szinpompára és a Dsamma virágos partjai kietlen pusztasággá váltak . . . ő pedig sirni szeretne bánatában . . .

Alig, hogy a társaság visszatért Delhibe, megérkezett a ház legidősebb lánya is családjával, és a mi az örömet és meglepetést nagyban fokozta, velük együtt, váratlanul, megérkezett a ház legidősebb fia is bájos, ifju nejével . . .

Ez a nagy öröm azonban olyan volt, mint a téli napsugár, fényes, de fagyos egészen a didergésig, mert lehetetlen feszesebb és ridegebb légkört elképzelni, minő a Norton-család bungalowjában ¹⁾ uralkodott.

¹⁾ Bungalow, szellős, verandával és kerttel körített mezei vagy városi lak.

Maróthy eléggé ismerte az ó-angol és az anglo-indo szokásokat s nagyon jól tudta, hogy a világ egyetlen egy nemzete sem zárkózik el olyan ridegen és visszautasítólag az idegenek elől, mint a gazdag és előkelő angol családok; Nortonék azonban ezt annyira a végletekig vitték, hogy kirívónak, erőltetettnek és a felgazdagodott parvenük erőszakolt majmolásának látszott.

Nortonék egy régi skót család, a nemes Bre-adhealenok nő ága egyenes leszármazóinak vallották magukat . . .

Ebből azonban csak annyi volt igaz, hogy Scótiából származtak, és valójában a férj és nő ősapja — két unoka testvér — Londonnak egyik legszegényebb negyedében korcsmároskodás, uzsora- és zálog-kölcsönzéssel foglalkoztak.

A rossznyelvek különben azt is beszélték, hogy Nortonné asszony roppant hozománya abból eredt, hogy őse a parti csempészeknek volt orgazdája . . . Ez azonban irigy rágalom lehet, mert Nortonné asszony a legkisebb kételynél büszke méltósággal mutatná meg az ősi családja hiteles másolatát, melynek eredetije a Norton-család skót felföldi ősi kastélyának vadász csarnokában függ a Loch-lomondi tó sziklás partvidékén.

Bizonyára senki se hinne annak a rágalomnak se, hogy a tiszteletreméltó ősapák unokája pénzkölcsönök, birtokvételek és más egyéb ravasz és erőszakos módon az előkelő családok közé fészkelte magát, s az előkelő világ modorát, szokásait utánózva, egészen azon módon kezdett élni és fiainak magas tiszti rangot, lányainak pedig előkelő férjeket vásárolt.

Nohát ennek ellentmond a Norton-család ősi hagyománya, mely szerint, hogy a vagyon a családban maradjon, az unoka testvérek rendszeresen összeházasodtak. Innen ered hát az a túlságos exkluzivitás!

E hideg, szertartásos, mondhatni merev légkört még ridegebbé, szigorubbá tette az a túlságosan jámbor, szenteskedő színezet, a mivel a család mások előtt tüntetett. Egy quäkernél telhetlenebbek voltak a templomba járás- és a bibliaolvasásban, és daczára e nagy keresztényi buzgóságnak — éppen nem követték az isteni mester irgalmát és szeretetet lehellő tanait.

Határt nem ismerő göggel, sebző kicsinyléssel nézték le azokat, kik rang- és gazdagságban alantabb állottak, sőt Nortonné asszony több ízben megpendíté azt az eszmét, hogy az előkelő társaság számára, külön istenitiszteletet és ájtatossági órá-

kat kellene kitüzni, melyeken csak a rangbeliek vehetnének részt . . .

Mennél tekintélyesebb valamely család, annál számosabb szolgasereg sűrög-forog házában. Az előkelő európai családok ebben versenyeznek egymással, mert Indiában ez a gazdagságnak és a rangnak fokmérője, — így tehát Nortonéknak bungalowja is csak úgy hemzsegett a mindkét nembeli benszülött szolgaseregtől, kiknek ugyancsak volt mit szenvedniök uraságaik gögös, lenéző bánásmódjától.

A Norton-ház hölgyei, mintha hiréből se ismernék a női gyengédséget, e tekintetben még túltettek a férfiakon . . . Egyetlen jóakaró szavuk, nyájas tekintetük nem volt a nőcselédség részére, sőt még a gyengédlelkű Violet is mintha kicseréltek volna, olyan sebző hidegséggel, mérték feletti göggel bánt velük, hogy Maróthynek egész jobb érzése fellázadt bele . . .

Pedig Violet e bánásmódjával sok keserű és könyteli órát szerzett magának.

Maróthy kerülté vagy pedig olyan fagyos tartózkodó udvariassággal beszélgetett vele, hogy titokban mindannyiszor könyeket ontott miatta, mert nem tudta neki megbocsátani, hogy a hindu lánykával is olyan szívtelenül bánik . . .

Csakis ennek a képével volt tele szive-lelke. Kétszerte jobban sóvárgott utána, vágyott édesen zengő hangját hallani, mert Delhibe érkezésük óta jóformán alig láthatta . . .

Miért bánnak e lánykával is olyan sértő, lealázó módon, tünődött haragosan? Hiszen tökéletes szépsége, elragadó kedvessége, még a szolgaseregbe is olyan ellenállhatlan hatást gyakorol, hogy valóságos hódolattal környezik, és áhítatos tisztelettel néznek rá, ha közöttük megjelenik . . . Lehetetlen, hogy ne látnák, hiszen nemes megjelenése, előkelő mozdulataival inkább egy szolgáló ruhába öltözött herczegnőhöz hasonlít . . .

Vagy tán ezért irigykednek rá? . . . Igaz, vannak nők, kik társnőik szépségét halálos sértésnek tekintik, és megtorlatlanul nem hagyják, ha csak egy gombostű szurással tehetik is . . .

Irigy gőgjük feledteti velük azt is, hogy éppen olyan bevégzett műveltséggel, tanultsággal bír, mint ők, kétszerte mélyebben sebzi tehát minden szélsély és lealázás . . .

Vagy tán éppen azt akarják, gyönyörködni akarnak arcának fájó rángásaiban, rejtett könnyektől izzó tekintetében, mert szebb, igézőbb mer lenni, mint ők? . . . s azon vette magát észre, hogy ök-

lével dühösen az asztal mahagoni lapjára csapott, hogy kartonjai csak úgy röpködtek, ugráltak bele.

Ebben azonban a gróf nagyon csalatkozott, és a Norton-ház hölgyei is csalódtak volna, ha ezt a kárörömet akarják élvezni.

Mert Anarkalli egyformán derült homlokkal, ragyogó szemeinek nyugodt, tiszta tekintetével fogadta, akármilyen lealázó hangon és tekintettel lett adva a parancs.

Gyöngyörű fejét kissé féloldalt hajtva, figyelt a mondottakra, akár a gőg fenhéjázó, akár pedig a feddés sebző hangján lettek elmondva azok, a nélkül, hogy ajkait egy perczre is elhagyta volna ama gyengéd, bájos mosoly, mi arczát oly elragadóvá tette, azután nyugodt, nemes mozdulatokkal suhant át a termeken, a megbizatást teljesíteni . . .

Minthogy a maharadzsa udvarával szintén megérkezett Delhibe, Agrából és Luknowból sok főtiszt és magasrangu államhivatalnok sietett udvarlására, kiknek tiszteletére az ünnepélyek sorozatát Nortonék egy fényes estélylyel nyitották meg, a melyre Delhinek benszülött főrangu családjai is meg lettek hiva.

A gróf áldotta magában a sok látogatót és

a nagyszabásu előkészületeket, melyek az egész házat felzavart hangyabolyhoz tették hasonlónvá.

Remélte, hogy a nagy sürgés-forgásban észrevétlen beszélhet a lánykával, mit különben a Norton-ház ridegségig szigoru illemszabályai meg nem engedtek volna.

Anarkalli azonban észrevehetőleg került a vele való találkozást, úgy, hogy többször egészen elkeseredve ment szobájába, hol kartonjai elé ülve, folytatta a festegetést . . .

De most nem orchideákat és őserdő részleteket festett, hanem Anarkalli arczképét, min éppen az utolsó ecsetvonásokat végezte . . .

A hindu lányka Lakschmisnak, az ind szerelem istennőnek égi attributumaival körülvett alakjában volt ábrázolva . . .

Csillagokkal hintett fellegszerü ruhában, fekete hajától körülsátorozva, lebegett a hajnalpirban uszó fellegek között, derekára pedig öv gyanánt Ananta kigyója volt többszörösen tekerődzve, lapos fejét a keblén függő drágaköves lingámon nyugtatva.

A kis kép valóban az volt, a minek készült: a hűség és hasonlóság netovábbja és a vízfestészet remeke.

Maróthy sugárzó szemekkel nézte s ez egyszer teljesen megvolt a saját művével elégedve . . .

Egyszerre halk nevetés rezzentette fel háta mögül és egy kéz villámgyorsan elkapta a képet előle.

Mintha büntetlen érték volna, olyan zavar s ijedelem közt ugrott fel székéről.

— Adja ide a képet, Henry! Nem akarom, hogy lássák! mondá komoran összevont szemöldökkel.

— Nem adom, kedves gróf! felelé csintalan mosolylyal a Norton-ház legifjabb csemetéje . . .

— Adja ide rögtön! Nem szeretem az ilyen tréfákat . . .

— Nem, nem adom, mindenkinek látni kell ezt a gyönyörű kis képet! és feleletet se várva, az az elfogadó terem felé rohant, ahol az egész család együtt volt.

A képet a csudálat és elragadtatás moraja fogadta, és a férfiak minden illetet feledve, ugyszólván egymás kezéből kapdosták ki, csupán Lothár, a legöregebb fiu sápadt el kissé, s remegő ujjakkal nyujtotta át bájos nejének, ki a többi hölgygyel együtt alig méltatta egy tekintetre, hanem, mintha ujjaikat égetné a finom chinai papiros, sebesen adták kézről kézre, mig végre lady Nortonhoz került, ki egy bálvány rideg méltóságával trónolt a pamlagon.

Lorgnonjának mellfodraiba akadt lánczát ki-

szabaditva, fagyos közönnyel futtatá végig tekintetét, azután lenéző mosolygással adta tovább egyik növendégének.

— A kép, a kivitel valóban művészi kézre vall, szólalt meg üres, lepegő hangján, . . . de tárgya valóban botránnyos van választva.

— Tanulmány! bátorzkodott Granit némi mentegetést megkoczkáztatni . . .

— Méltóbb tárgyat választhatott volna!

— De kedves anyám . . .

— Tudom, meggondolatlan szavaidat akarod mentegetni, elengedem, fiam, vágott közbe szigorú rendreutasítással . . . Nos, kedves őrnagy, folytassa a maharadzsza vadászünnepélyét, fordult azután ehhez szokott stereotyp mosolygásával.

A kép nemsokára megint visszakerült a pajkos Henry kezébe és kiosont vele az oszlopos előcsarnokba, hol egyszerre csak Lothár bátyjával találta magát szemközt.

— Add nekem azt a képet, Henry! mondá halkán . . .

— Dehogyan adom!

— Add ide, akarom! szólt hevesen, rosszul palástolt izgatottsággal . . .

— Hogy adhatnám, hiszen vendégünké, Ma-

róthy grófé . . . válaszolá a fiu. Előbb megmutatom Shirának, aztán vissza adom neki . . . Hej, de jó tréfa lesz ez! s boszankodó bátyját ott hagyva, a csarnok udvarfelőli részére szaladt és a lépcsőzetes fordulónál szembetalálkozott Anarkallival . . .

— Ah, Shira, Shira, éppen magát keresem!

— Tán a ladyktól hoz parancsot? kérdé ez dallamos hangján.

— Azoktól! Azt parancsolják jól nézze meg ezt!

A lányka gyanutlanul vette kezébe a képet, de alig vetett rá egy pillantást, tekintete rémlátón elmeredt, aztán az irtózat sikolyával dobta el magától . . .

E pillanatban ért oda Maróthy, ki szintén tanuja volt e jelenetnek . . .

Szemei még találkoztak a lányka kétségbeesett tekintetével, azután arczára tapasztva kezeit, futott el onnan . . .

A gróf annyira fel volt ingerülve, alig tudott uralkodni magán:

— Arczátlan, pajkos kölyök, takarodjék szemeim elől! riadt rá a dühtől egészen halványan, mire Henri urfi esze nélkül sompolygott el onnan.

— — — — —
Alig, hogy az éj beállt, Nortonék bungalowján minden ablak fényárban uszott.

A csarnokos középelőrész lapos tetején különféle színű bengali tüzek égtek, az oszlopos lépcsőcsarnok mellvédjén pedig mindkét oldalon hatalmas lángok lobogtak és a 16-ik benszültt sepoy-ezred katonái álltak diszörséget . . .

Ez és a bungalow előtti tért ellepő kíváncsiak tömege magas vendég érkezését gyanittatá és csakugyan még az éj első felében felzúgtak a tamtamok bűgö dörrenései, és száz meg száz fehér lángú viaszpálma-fáklyának csillogó fényétől körülvevett testőrcsapat között, kanyarodtak a maharadzsa és udvarának aranyozott palankinjai a ház elé . . .

A Norton-család a lépcsők alján üdvözlé a fejedelem magas alakját, kinek drágakövekkel himzett ruhája szikrázó szivárványkört villantott mindenfelé, a merre csak fordult.

Maróthy jó ideig érdeklé szemlélté a termekben fel-alá hullámzó idegenszerű sürgést-forgást . . .

A meghívott vendégek közt volt Sürah-Corbés nábab is, Golkanda és Mysore legnagyobb gyémántbányáinak a tulajdonosa, leányával, a gyönyörű Audával, ki karcsu derekán öv gyanánt négysor galambtojás nagyságu igazgyöngyöt viselt, hajában pedig olyan nagy színes gyémántokból álló diadém szikrázott, amit még a maharadzsa is őszintén meg-

csodált s egyetlen ritkaságnak mondta mindegyik követ . . .

Miss Auda pamlaga köré volt gyűlve Delhinek egész aranyfiatalsága, köztük természetesen Loftus hadnagy is, ki azonban félszemével Maróthynak minden lépésére vigyázott, mert erősen el volt tökéelve, hogy ma mindenáron belé vesz és megsérti a grófot . . . ki egészen félre huzódva, egy ablakfülképen vont meg magát, mert jól esett izzó homlokának a fel-futó gobeák levelei között beszüremkedő éjjeli szellő hűvös simogatása.

Egyik inas éppen jégbe hűtött gyümölcsnedvekkal kínálta, de sikertelenül, midőn Lucyval karofogva Violet sétált arra felé.

— Gróf úr, még semmi hűsítőt se ivott az egész estén, mondá, és kivéve a tálczát az inas kezéből, maga kínálta meg mosolygósan esdő tekintettel kísérve szavait.

Maróthy udvarias bókkal ürité ki az egyik poharat, mire az ablakot befutó gobeá indák oly erősen megzörrentek, hogy vörös virágtölcséreik a terembe hullottak . . .

— Valaki a háta mögött rejtőzködik! suttagá Lucy megrezzenve.

— Valami kíváncsi cseléd kandikál be a kert-

ből! felelé nyugodtan Violet, azután elárulta a grófnak, hogy mai estélyükön egy nagyfontosságú esemény fog történni; Dandu-Pán, a maharadzsa, fel fogja köszönteni a királynét, mint Alsó- és Felső-India uralkodóját, hogy megczáfolja azokat a gyanúsításokat, mintha ő titkon az angol uralom ellen törne és conspirálna . . .

— Milyennek találja ön Nena-Szahibot?
kérdé Lucy?

— Kit?

— No, Dandu-Pánt, a fejedelmet?

— Nekem nem tetszik. Valami vésztjósító, sötét komorság van az arczában, s mikor mosolyog, akkor még félelmesebb!

— Igaza van, valami tigrisszerű van arczában!

— Ugyan, Lucy, hogy mondhatasz ilyent. A papa ép ma indította utnak a futárt sürgönyökkel az alkirályhoz, a miben Nenáról a legjobb és legmegnyugtatóbb értesítéseket küldi. A mama határozottan kijelentette, hogy Nena egyenes jellem, képtelen minden kétszínű játékra és összeesküvésre, és kezeskedni merne hűségéről és jóindulatáról. Amit pedig a mama mond, az igaz és a papa úgy a politikában, mint mindenben mindig a mama véleménye után indul és tanácsait mindenha követi . . .

A gróf csak mosolygott magában, mert az utolsó szavaknál Violet elvörösödött. Észrevette, hogy elszólta magát, a mivel ugyan nem valami nagy titkot árult el, mert egész Delhi tudta, hogy Nortonné szava és akarata mindenható, mert korlátlanul uralkodik férje: a tábornok fölött.

Loftus hadnagy ez alatt lángoló tekintettel kísérté a beszélgetők minden mozdulatát.

Mikor Violet a grófot megkinálta, ő is kihajtott egy pohár erős spanyol bort. Pedig már ekkor jócskán felhőzött a fejében, mert az est folyamán egyre-másra üritgette a wyskivel és arrakkal vegyített szódavizet, hogy magát elhatározásában még jobban megerősitse.

— Nem várok tovább egy perczig se, csak addig, míg a lányok távoznak, biztatá magát egyre hevülőbb agygyal... Akkor oda megyek és meglököm... vagy pedig kihivón a szemébe nézve, tyukszemére taposok... Ebből csak megérti, mit akarok?...

A lányok távoztával csakugyan felpattant ültéből, de míg a szembejövőket kerülgette, az alatt a gróf félrehajtá az egyik kijáró selyemfüggönyeit, melynek lépcsői a kertbe vezettek...

— Ezt még jobban szeretem! Legalább min-

den feltűnés nélkül történik az egész. Nortonné asszony ugyse bocsátaná meg, ha estélyét megzavarnám! gondolá és egy másik ajtón gyorsan utána sietett . . .

A tropicus éjszakák varázsfényű fehér ezüstvilágában úszott a parkszerű nagy kert, minek végében az összeboruló óriási angriet fák között a Dsamuna folyó kanyargott lassu gyöngyözéssel.

— A ki e csudaszerű világitást vászonra tudná vetni, a teremtés titkát lopná meg művészetével, gondolá Maróthy és elragadtatva állott meg a lépcsőzetesen alávezető terras szélén, hogy végig tekintsen a holdfényben uszó kert fölött, melynek pálmái és cziprusai a tündérek városának fantasztikus tornyai és kupolái gyanánt nyúltak a magasba . . .

Mintha csak átlátszó ezüstben és kristályban uszna az egész mindenség . . . Valóban e csudás földrészen a rege és varázs karöltve járnak a valósággal, mormogá lassan lefelé lépdelve . . .

A varázs-szépségű éjszaka, a csudás környezet és a százféle édes virágillat egészen megvesztegették érzékeit és andalgásra csábitották.

Nem is iparkodott e csábitásnak ellentállni, hanem lassan megkerülte a nagy szökőkutat és a széles levelű muzabokrok között a folyó partja felé

tartott, minek locsogása elnyelte a városból ide hangzó halk, zavaros morajt.

Egyszerre könnyü selyemruhasuhogás hallatszott közelében és a bambuszok karcsu szálai ide-oda inogtak . . .

— Ki jár itt? kérdé boszusan.

— Én, uram!

Az óriási legyező pálma mellett a hindu lányka állott, s karcsú alakját regés fényvel sugárzá be a holdvilág . . .

Felvillanó szemekkel lépett melléje s mindkét kezét feléje nyujtá . . .

De a lányka nem mozdult, sőt visszautasítólag intett.

— Anarkalli!

Ekkor látta, hogy arca milyen bánatos és szemei ki vannak sirva.

— Anarkalli mi baja, hogy egy szava sincs számomra annyi idő után?

— Oh, uram, minek festette azt a képet? Nem tudott nálamnál méltóbb tárgyat keresni ecsetje számára? tört ki végre a lányból . . .

— Ez bántja önt, ezért sirt?

— Engem, méltatlan, bűnös, kiátkozott teremést festett le az istennő képében. Tudom, nem

gúnyból, nem kicsinylésből tette, de minek tette, minek tette mégis?

Hangjában olyan szenvedélyes fájdalom nyilvánult, hogy Maróthy egészen elfogódva kérde:

— De hát miért?

— Az a kép szerencsétlenséget hoz mindnyájunkra . . . *Ha csak én rám hozna, nem törődnék vele . . . De önre is, . . és még valakire, a ki egyszer az ön szívének drága leend! Ne szeressen ön senkit! Órizkedjék a szerelemtől, mert Lakschmis könnyörtelenül megboszulja magát azon, a kit ön szeretni fog és önön, a miért alakját kicsufolta és megszejtelenítette . . .*

Maróthy megkönnyebbülten mosolygott:

— Ezért e nagy fájdalom? . . . Anarkalli, ön egy csodálatos lányka! Minden szava magas műveltséget és leggyengédebb szívet árul el. Csudálkozom, hogy elhiszi e babonát, minek egész alapja csupán az, hogy ősei is hittek benne . . .

Ne haragudjék rám, de nagyon gyarló nevelést kaphatott abban a nagyhirú európai intézetben, a hol még az ilyen lehetetlen fogalmakat se birták kiverni a fejéből . . .

— Nevelés, műveltség, gyengéd szív, — ezek szép szavak, uram! viszonzá sértett büszkeséggel

De azt is elhiheti, hogy családom női szintannyi neveltséggel, műveltséggel bírtak, s volt oly gyengéd szivük, tán sokkal gyengédebb, mint ezeknek a tisztátalan állatoknak, ezeknek az angol nőknek . . . és a fellázadt hindu vér minden döllyfe, gyűlölete szikrázott szemeiben . . .

A gróf tekintete elkomorult. Ez a vad, heves kitörés visszatetszést ébresztett benne, mit Anarkalli észrevéve, régi szelid, zengzetes hangján folytatá:

— Mit mondjak önnek a multról? A mi elmúlt, annak vége; többé vissza nem jó. Mostani elnyomóink nem az első barbárok, kik országunkat elvették, leigázták. A mit ezek azonban meghagytak, azt elvették, elrabolták a mostaniak: az angolok! Csudálkozik hát gyűlöletemen?! . . .

Ön talán kinevet magában s családom irányában előítéletesnek, gőgösnek, elfogultnak tart, ha elmondom, hogy a régi időkben őseim közül nem egy magukkal az istenekkel érintkezett, kik leszálltak hozzájuk, csudájára mindeneknek . . . Ah, hogy ez időknek vége, vége! Az örök végzet lesujtott bennünket, sőt magukat az isteneket is lesujtotta . . . Lássá, ezt nem akartam önnek elbeszélni, de magam se tudom mi kényszerített rá; . . . tán az, mi most rá kényszerit, hogy megkérdzzem:

meddig marad még itt? ebben az idegen, távoli országban? Mikor tér vissza hazájába?

Sajátságos, gyors hangsúlyozással beszélt, mint-ha mielőbb tul szeretne lenni e kérdésen.

— Kivánja, hogy elmenjek? kérdé, mialatt fürkészőleg nézett arczába, mi egészen sápadtnak látszott a fehér holdfényben . . .

— Igen! mielőbb! volt a fojtott hangon adott válasz, de mitha nehezen tudná kimondani, szemei pedig a holdsugaras távolba révedeztek . . .

— Anarkalli, hát annyira gyűlöl engem? . . . Azt belátom, hogy magas képzettsége, születése és a visszaemlékezés keserüvé teszik önnek helyzetét e házban . . . Belátom és átérzem, hogy a folytonos megaláztatás és sértő szeszélyek lelke mélyéig sebzik mindennap, de azt, hogy miért gyűlöl engem, miért óhajtja távozásomat, nem tudom magamnak megmagyarázni? Tán mivel lefestettem? Ezzel se önt, se a szerelem istennőjét sérteni nem akartam! Birni akarom arczképét, mert szépsége elbűvölt, megigézett, birni akartam, hogy örökre meglegyen, mindig lássam, bárhová megyek is, hazámba, vagy akár a föld tulsó végére . . .

Heves, szenvedélyes hangon beszélt, és feszülten leste a lány arczán szavai hatását, ki az

utolsó szavakra, mintha megkönnyebbülten lélekzett volna fel:

— Tehát csakugyan menni akar? kiáltá fájdalmas örömmel. Óh, menjen, utazzék el mielőbb! Holnap, vagy már holnapután, de menjen, távozzék a lehető leggyorsabban...

Azután keblére kulcsolva kezeit, felragyogó szemekkel nézett a magasba, mintha a szikrázó csillagvilághoz beszélne...

— Azt kérde gyülölöm-e? ... Nem, nem gyülölöm! kiáltá a hévteli elragadtatás hangján... Az ég minden áldását, üdvét imádkozom le fejére. Ön az egyedüli, ki résztvevő, barátságos volt irántam, vigasztalt, bátorított. Résztvevő szavaira szívem kinyílt, hangtalan, néma bánatom enyhítő szavakat talált...

Ez az óra azonban bezárja örökre... Könyeim többé nem lesznek, hanem láng és tűz lövell belőlem és megemészt majdan engem is!...

Fekete szemei csudás ragyogással égtek, rejtélyes felindulása megkétszerezé bűbájos szépségét. Lakschmisz volt ő, maga az észbontó, sziveket igéző Lakschmisz!...

Maróthy néma bűvölettel nézte, csodálta

Hangjának édes zenéje, a virágillattól átfűlt levegő egyre jobban elmámorosíták . . .

Egyszerre a bülbül epedő csattogása szólalt meg a szerelem himnuszaként az éj fenséges csendjében . . .

Nem volt ura érzékeinek többé! A rejtegetett tűz, láng kitört, vágytól sóvárgó szive szivre, vizsontszerelemre vágyott.

— Nem tündérkém, nem megyek országodból sehová! Itt maradok veled, mert szeretlek! kiáltá és szenvedélyétől elragadtatva, mielőtt a lányka sejthette volna, átölelé mindakét karjával és magához szorítva, izzó csókokkal halmozá el ajkát és szemeit . . .

Reszkető sikolylyal szakította ki magát az ölelésből és felriasztott vadként tünt el a bokrok között . . . Ugyan e pillanatban a szomszéd bokrok is megzörrentek és elfojtott gúnyos nevetés hallatszott a homályban . . .

De Maróthy nem látta, nem hallotta . . . Kitárt karjaival még ölelni hitte a karcsu, reszkető alakot, s izzó ajkain még égni érezte a bársonyos ajkak melegét, mint valami ritka exotikus virág mámoritón édes illatát . . .

A MERÉNYLET.

Mary, a ház legidősebb leánya, gyermekeivel együtt időzött a szülei háznál.

Ez a két kis ikertestvér volt a Norton-család öröme és büszkesége. Egyszerre születtek, ezért annyira hasonlítottak egymáshoz, hogy alig tudták őket megkülönböztetni egymástól. Mind a kettő tejfehérbőrű, ibolyakék szemű, aranyfürtös kis apróság volt és mikor egymás mellett, kis karjaikat rózsás nyakacskaik köré fonva, szunnyadtak a bölcső kék selyem párnáin, felhőkön szendergő angyalkáknak látszottak — és a ki látta, még lélekzetét is visszafojtotta, nehogy felébresztve — elrepüljenek.

A család apraja, nagyja imádta, becézte e nem egészen kétéves ikrecskéket, s egymás kezét fogva, órák hosszant elálldogáltak, csendben, zajtalanul a pompás bölcső mellett, és mikor aztán felébredtek, egymás kezéből kapkodták, csalogatták

ki, s az volt a legboldogabb, legirigyeltebb, a kihez elkiváncsoztak.

A bölcső mellett Nortonné asszony minden gögjéről és méltóságáról megfélemedezett, és csak gyengéd, szerető nagymama volt, ki a többivel együtt versengett a kis unokák csókjaiért és öleléseért, a szélütött béna nagyapa pedig (Norton tábornok atyja) karszékét a bölcső mellé állíttatá, hogy legalább tekintetével csókolja, ölelhesse szüntelen, ha már béna karjaival nem teheti, sőt még a ház bennszülött szolgálója is esdve kérte ki azt a kegyet, hogy naponként legalább egyszer láthassák a kis tejfehér bőrű szahibokat, kik oly szépek, ragyogók, mint maga az aranyfürtű Visnuh isten, s valóságos élő csudáknak tüntek fel az ő gesztenyebarna kisdedeik mellett . . .

Maróthynak szintén többször meg kellett csodálnia az ikreket, és egy ilyen alkalommal annyi kecsésel, olyan leirhatlan bájjal szenderegtek egymás mellett, hogy még az ő művészei érzékét is megragadták és suttogó hangon kérte a családot, engedjék meg az ikreket lefesteni.

Kérelmét nagy elragadtatással fogadták.

— Kedves gróf, szólt az örömtől neki pirulva Norton lady, fiam és férjem tanuim, hogy erre már

rég fel akartuk kérni; de féltünk, hogy szerénytelenek leszünk. Szives ajánlatával azonban örök hálára kötelezett bennünket . . .

Mindenki örült és hálálkodott a grófnak, sőt még a szélütött nagyapónak is téveteg örömsugár gyult fel kialudt szemeiben s feje erősen reszketni kezdett, midőn nagynehezen megértették vele, hogy vendégük művészi ecsetjével többféle helyzetben lefestendi a bálványozott kicsinyeket.

A fiatal pár egyik hűvös kerti pavillonban lakott; itt rendezték be tehát még az nap a festő termet közvetlenül a kicsinyek hálószozája mellett, hogy bármikor meg lehessen egész észrevétlenül az ajtó vékony mousselin függönyein át lesni, a kicsikék ártatlan játékait és legkecsesebb mozdulatait, a cselédségnek pedig szigoruan meg lett parancsolva, hogy kerüljék a pavillonok környékét.

A szomszéd pavillonba pedig, hogy kényelmesebb legyen az érintkezés, a család kérésére, még ugyanaz nap Maróthy szállásolta be magát, és lelkéből meg volt a cserével elégedve, mert ablakai-ból belátta a bungalow mindkét udvarát a terrász-szerű belső csarnokokkal együtt.

A zárt redőnyök mögöl tekintete nap-nap után szenvedélyes hévvel követte a hindu lányka

minden lépését, ki, ha nem látták, csüggedt, szomorú tekintettel mélézött maga elé.

Egy reggelen a lányka váratlanul eltűnt, mert Nortonné asszony nagykegyesen megengedte, hogy a szomszédtartományban lakó rokonait meglátogathassa . . .

Maróthy, ki erről mit se tudott, nagyot ijedt. Első megdöbbenésében azt hitte, hogy csakugyan beváltotta fenyegetését és átkozni kezdé önfelelt szenvedélyét.

Ugyanis ama bizonyos éjszakát követő napon, véletlenül egyszerre nyitottak az üres társalgóba.

A leány sértett büszkeséggel fordult vissza és megse akarta hallgatni. Mintha csak egy szobornak beszélt volna.

— Legyen irgalommal hozzám! Ne keresse velem a találkozást, mert itt hagyom a házat, mondá végre halkán, de annyi határozottsággal, hogy az egyre izgatottabban beszélő Maróthy megdöbbenve elhallgatott — és nehezen bár, de azt felelte:

— Kerülni fogom, csak maradjon!

Az első végnélkülinek látszó nap végre le-tűnt, de midőn a második nap se látta a karcsu alakot, nem bírta a gyötrő bizonytalanságot tovább kiállani.

Beszédbe ereszkedett tehát a kicsikék egyik szobalányával és egy aranyat ajándékozott neki, mire ennek úgy megeredt a nyelve, hogy rendre elujságolt mindent, a mi csak a háznál történt, így kérdezősködés nélkül is megtudta, amit akart . . .

Tehát visszajön! Nem ment el végleg! . . . Nehéz tehertől érzé megszabadulni szivét, de egyttal visszadöbbsent saját szenvedélye nagyságától.

Hiszen képes lett volna utána menni, összejárni egész Indiát, csakhogy megtalálja, viszont lát-hassa. Mi lesz ebből? Hová ragadja ez az ellenállhatatlan szenvedély, mit hiába igyekezik leküzdeni? . . .

Valahányszor megkísérli — előtte áll a holdfénytől körül sugárzott alak csábitón, búbájosan, ajkain pedig ott érzi a csókok részegítő illatát ép oly édesen, mámoritón, mint azon a tündéri éjszakán a virágok illata, a bülbül dalolása között . . . és feledés helyett még kinzóbb vágy epezsti sóvárgón, olt-hatatlanul . . .

. . . Lakschmis istennő ő rajta már boszut állt a képén ejtett sérelemért . . .

Utoljára a művészetben akart nyugalmat s enyhülést keresni és lázasan festett, mintha egész életboldogsága függne ettől . . .

A kicsinyek arczképei gyorsan készültek, s remekműnek ígérkezett mind a kettő. A Norton-család napról-napra elragadtatottabb szavakkal dicsérte, olyan bájosan, olyan élethűen mosolygott le a két angyalfejecske a vásznakról... Maróthyt pedig napról napra jobban boszantotta ez az örökös dicséretés és terhére kezdtek lenni a családtagok. Már szinte émelyitette az örökös beczézetés és szeretet, a mivel a kicsinyeket elhalmozták, a nélkül azonban, hogy okát tudta volna adni — miért? . . Elégedetlen volt önmagával, mindenkivel, az egész világgal és képtelennél képtelenebb vágyakról álmodozott...

— Meg kell bolondulnom, ha ez soká így tart! kiáltá egyik álmatlan éjszaka után, izzó homlokát kezeivel hűsítgetve . . Mihelyt megjő, beszélek vele! Tovább ki nem állom! Nőmmé kell lennie, mert nélküle nem élhetek . . Mit törődöm én a világgal, akárkivel . . Szerelmie, mosolygása kárpótol mindenért, mormogá szakadozottan és mintha ez az elhatározás kissé lecsillapította volna, festőtáblája elé ült, de pár ecsetvonás után megint csak felállott.

— Az álmatlanságtól egészen bágyadt vagyok, a fürdés csak fel fog üdíteni, gondolá és kalapját véve, a kert végében kanyargó folyó felé tartott . .

Alig pár percze kelt fel a nap. A házban

még mindenki aludt és csak a napot köszöntő apró bengalik kedves éneke hangzott, mik teleülték az egyik fáról a másikra átkapaszkodó virágos folyondárok...

A Dsamuna hűvös habjai annyira felüditették, hogy egészen más szemmel nézte a világot. Az ébredő természet szépsége annyira elragadta, hogy felébredt benne a mindent feledtető teremtő művészet.

— Ezt az erdő-részletet érdemes lenne lefesteni, kár, hogy nincs nálam vázlatkönyvem! sajnálkozott, amint végig tekintett a folyót mindkétfelől egészen beárnyaló faóriásokon és virágtengerben uszó bokrokon, melyek itt egészen szabadjára hagyva, a természet buja s korlátlan fejlődésében diszlettek...

Lassan lefelé sétált a folyó parton, mert emlékezett, hogy valamivel lejjebb, egy alkalommal pár csónakocskát látott hintáldozni. Át akart kelni a tulparton tova huzódó erdőbe, melynek végén már a hutii rizs-földek diszlettek. Egy virágzó huru-bokor mellett megállva, egy sereg vad pávát látott a tisztáson büszkén sátorozni...

A levelek között beszüremkedő napsugarak az arany és drágakövek szivárványszerű zománczában csillogtaták e pompás szárnyasok tollazatát...

Ezek is Lakschmis, a szerelem istennő madarai!

Nem messze tőle egy cayaput-babérfa állott, melynek sűrű lombozatu ágai egészen a földig ereszkedtek. Ezek alá vonult tehát, nehogy a szárnyasokat megriassza . . .

Alig időzött itt pár perczig, midőn a pávák neszelni, nyugtalanzkodni kezdtek . . . A hímek magasra nyújtogatták kézkománczu nyakukat, s drágakő ragyogásu forgóikat meg-megcsillantva, figyelni kezdtek . . .

Egyszerre aztán az egész csapat suhogva felkerekedett és sebes szárnyalással vonult át a tolyó tul partjára, mire Maróthy is el akarta hagyni les helyét, de a közeledő halk lombsuhogás helyén marasztá . . .

Feszülten várta, mi zavarta el a pávákat? . . .

Az arengnád és a bambuszok karcsu szálai gyengén meg-megingtak s kecses koronájuk lassan jobbra-balra bókolt, mintha félrehajtogatnák, a lepkek és mézszívó madarak riadt szállongással menekültek, mert egy barna kezecske vigyázva félrehajtotta az aralia bokrokat . . .

Maróthynak minden csep vére szivére tódult, azután pedig rohamosan lüktetni kezdett, mert a sűrűségből Anarkalli lépett elő, lassan, óvatosan, mintha rejtegetni akarná magát . . .

A kicsi tisztáson megállva, pár perczig hallgatódzni látszék, azután lekapcsolta sarkigérő, lengerselyemköpenyét és kihuzta hajából az összetartó ércnyilat, mire az fekete zuhatagként omlott rajta végig, sarkáig betakarva sugár alakját.

Maróthy elkáprázva hunyta be szemeit.

— Ez a lány szintén fürödni akar! — Ezt már neki meglesni nem szabad. Ha lehet, észrevétlenül távozik, ha nem, előlép és elárulja magát... Ugyis beszélni akar vele!

A lány azonban fürdés helyett, koszorut font fürtei közé a gambir égő piros virágaiból, de mind ezt olyan setét, merev arczczal tevé, mintha valami ünnepélyes szertartáshoz készülödnék.

Egyszerre hátra veté fejét és a sugárzó nap felé tárta karjait. A bő selyemujjak vissza hullva vállaira, fedetlenül hagyák gyönyörű karjait, mik ragyogtak, villogtak a tekergősen rájuk füzött smaragdos aranykigyóktól...

»Üdv neked, Ananta, Bráhmában született, üdv neked Végtelen, a Peishwa ideje elérkezett és itt vagyok!« éneklé komor, ünnepélyes hangon, úgy, hogy a gróf össze-összeborzongott hangjának különös zengésétől...

»Az Óm titkos erejű jegyét kiáltom hozzád,

óh, anyám, hozzátok, elődeim, kik mindannyian Anantát szolgáljátok s karcsu, félelmes alakját viselitek! Az Óm bűbajos erejével kérlek, a Végtelen alakjával idézlek, oh, anyám. Jelenj meg kettővel, kik néked szolgálnak, hogy nékem szolgáljanak...«

»Az Óm bűbajos jele van ékeim kövébe vésvé! Ez ékeket a Tulazi szent leveleire rakom, és a pippalas szent árnyékába helyezem, hogy helyettük karjaimra vehessem, óh, Ananta, a kiket küldesz, óh, anyám, a kiket lányodnak hozasz — hogy beteljesítsék fogadását...«

Hangja halk, felujjongó diadalmi énekre változott, midőn érthetetlen szavak kíséretében a közeli szent fügefához lépett és lekapcsolva kigyóalaku, smaragdos karkötőit, néhány tulazi levéllel együtt a fa odvas üregébe hullatá... azután szobor mozdulatlansággal várt, csak ajkai mozogtak, mintha imádkoznék.

A fügefa környéke sűrűn be volt nőve nagylevelű sárga kosárvirággal. E levelek egyszerre gyengén zörögni, mozogni kezdtek és egy lapos kigyófej, a biscobra feje dugta ki magát két jóval kisebbnek a társaságában...

Anarkalli remegő örömkialtással térdelt le a kigyó mellé egészen beterítve éjfekete hajával...

Gyengéden szerető szavakat susogott neki, rálehellt, simogatta, mit ez gyengéden viszonzva, lassan vissza kúszott a levelek rejtekébe, azután szeméit mereven a másik két kigyóra szegezve, kezéit lassan ide-oda ringatta felettük a levegőben . . .

Mintha delejes folyam áradt volna ki ragyogó szemeiből, a nyugtalanul ágaskodó kigyók pislogva nyújtózkodtak el és egész mozdulatlanná meredtek . . . mire Anarkalli felállott.

Hajából a virágokat a vízbe szórva, feltűzte a sötétfényű ércnyillal, a két mozdulatlan kigyót pedig, mintha csak smaragdos karkötői lennének, mezitelen karjaira csavarta, azután magára öltve bőujjú köpenyét, eltűnt a bokrok között . . .

Maróthy a kábulatnak egy nemével bámult utána. Nem akarta hinni, amit látott. A szerelem és irtózat küzdöttek egymással szívében . . .

Micsoda rettenetes titok lakhatik ennek a rejtélyes lánynak a szívében? — És hozzákötve a szerelem szálaival, a sors ő vele akarja e rejtélyt megfejteni. Ő vele? vagy az ő szerelme árán? ha csak e szálak idő előtt szét nem szakadnak . . .

Ha szét nem szakadnak! A szerelem néha pókfonalnyi gyenge, — de néha szétszakíthatlan erős szálakkal köti egymáshoz a szíveket . . .

Beszélni akart vele, beszélni, de mindjárt. Ő is meg fog neki mondani mindent, de a lány is mondjon meg neki igazán mindent, de mindent, minden rejtegetés, palástolgatás nélkül . . .

Ettől függ, hogy szétszakadnak-e vagy még erősebbek lesznek a szivét behálózó szálak?!

Mikor visszatért, már az egész ház talpon volt. A pavillon ajtóí, ablakai tárva, a függönyök leeresztve, a terraszról pedig, hol reggelire terítettek, a kicsinyek ujjongó sikoltása s a családtagok örvendező nevetgélése hangzott.

A reggeli idejét jelentő majordomusszal kimenteté magát. Feje fáj, mozgásra, levegőre vágyik, valójában pedig képtelennek érezte magát, hogy nyugodtan, egykedvűen résztvegyen a reggeliben . . . Mindenki leolvasná arczáról lelke háborgását . . .

Gépiesen járkált össze-vissza a pavillonok mögötti sűrű köröndben, midőn egyszerre a hindu lánykát látta óvatos bujkálással a kicsinyek pavillonja felé surranni.

Valami homályos, de gyanúnak még nem nevezhető sejtelem állta el szivét. Olyan szorongó előérzet-féle, mi néha forduló pontot képez az ember életében . . . és vagy megállítja a meredély szélén, vagy ellenállhatlanul magával ragadja . . .

Még mozgott a finomfonásu pálmagyékény függöny, midőn már ő is ott állott és habozás nélkül belépve, keresve nézett szét az üres szobákban.

A kicsinyek hálósobájából azonban, hol a pompás, kék selyem függönyös ágyacska állott, gyenge nesz hallatszott.

A vékony mousseline függönyökön keresztül hajmeresztő látvány fogadta:

Az ágyacska mellett a hindu lányka állott, de bűbájos arczán a daemonok kegyetlen szépsége ragyogott.

Szemei sötét villogással szegeződtek a tenyerén nyugvó zöldes gomolyra, mely lassan mozogni látszott — és Maróthy iszonyodva ismerte fel Ananta egyik kigyóját, mik felett oly rejtélyes hatalommal látszék birni . . .

Balkezeivel csendesen szétvonva az ágyfüggönyöket, a halálosmérgeű hüllőt a kék selyem párnácskák közé rejté, azután mély lélekzettel rálehellve, még mielőtt Maróthy megszólíthatta volna, árny-szerű gyorsasággal eltűnt a szobából . . .

A rémitő szándék most már tisztán, leplezetlenül állott előtte . . . A kicsinyeket akarta megölni, az álm édes karjai között. A nagyszülők szerető, óvó fedele alatt akarta a halál örökös

álmába ringatni a bálványozott unokákat, az egész családot pedig egyszerre a mérhetetlen fájdalom és kétségbeesés örvényébe taszítani . . .

Minő ördögi raffinériával kieszelt boszuállás! Ilyent csak Hindosztán perzselőn izzó napja, szörnyeket nevelő földje képes az agygyal és szívvvel kiköltetni.

Kábultan támaszkodott a falhoz s gondolataival együtt szédülő agyát is forogni érzé. Nagyon is egyszerre találta ez a megrázó villámcsapás.

Az a bűbajos alak, kin eddig szívének, lelkének egész hevével csüngött . . . s a titokzatosság csábító fényével, a tündérregék poëtikus varázsával világított feléje, fullánkját öltögető, mérges szörnynyé változott . . .

Anyja és rokonai csak holtuk után változnak át, — ő pedig már is az, mi családjának symboluma: álnok, halálos mérgű kigyó! . .

De hát mit is tegyen most? Kötelessége volna feljelenteni, mint orgyilkost, de legelső kötelessége a veszedelmet elhárítani, nehogy a cobra valakit megmarjon. Felkeresi most mindjárt, vigye el, ha oda tette, tüstént, haladéktalanul, azután kettőjükön a sor . . .

Egy percet se vesztegetve tovább, rohant ki

a másik ajtón, melyen át eltűnni hitte. Bizonyosra vette, hogy valami közeli rejtekben fog ráakadni, hol tervének sikerültét várja.

De bizony hiába kutatta át az árnyas köröndöket, a pavillon körüli bokrokat és bambusz bozótot, még egy nyomot se talált, ő pedig egyre messzebb távozott, úgy, hogy egyszerre csak azon vette magát észre, hogy mindjárt rábukkan arra a helyre, ahol hajnalban az a rejtélyes jelenet lejátszódott.

Ez némileg visszaadta higgadtságát és nyugalmát, — de mindjárt közel volt hozzá, hogy ismét elveszítse.

A kicsinyeket ebben az időtájban szokták lefektetni! Mig ő itt eszeveszett futkosással vesztegeti az időt, addig a legnagyobb szerencsétlenség történhetik!... És a másik kigyó? Kinek van ez szánva? Ez a gondolat ötlött egyszerre eszébe...

Zsibbadozni érezte minden idegszálát és kimondhatlan rémülete szárnyakat adott neki.

Nem kereste az ösvényt és utakat, hanem a legrövidebb s legegyszerűsebb irányban törte magát bokron, bozóton keresztül...

A kicsinyeket már akkor feküdni vitték, és a családdal együtt egész szolgasereg kísérte a pavillonba...

Álmos szemekkel mosolyogtak a kedveskedőkre,

s az volt a legboldogabb, ki a rózsás fehér kezeckét megcsókolhatta, vagy legalább megsimithatta...

A nevetgélő szolgasereg között volt Anarkalli is. Ő mosolygott, ő kedveskedett legjobban, s a legnagyobb szeretetet és vonzalmat mutatta a kicsikék iránt...

Maróthy mindezt csak futó pillantással látta, de mégis megborzongott. Mert abban a búbajos arcot besugárzó nevetésben ördögi diadalt, a karcsu alak kedveskedő, kecses hajladozásában pedig kigyósima hajlékonyságot, himbálást vélt látni...

Elfulladva toppant be a szobába, hol a kicsinyeket éppen akkor vetkőztették.

Heves belépésére a lány kísértetiesen elhalványult és ajkai gyengén megremegtek.

Tán öntudatlanul rápillanthatott, vagy csak ösztönszerűleg érezte, elég az hozzá, rögtön kitálta, hogy tette fel van fedezve...

Egy villámgyors pillanatig egész testében megrettent s megmozdult, mintha ki akarna rohanni, de azután megint nyugodtan kiegyenesedett és a keletiek sajátságos fatalizmusával, egész hidegen várta sorsának fordulását.

Mindezt csupán Maróthy látta, mert valamennyi szem mind a kicsikékben gyönyörködött...

A nélkül, hogy üdvözölte volna a társaságot, sebes, elfulladt hangon kiáltá:

— Egy kigyó, tán Cobra, rejtőzködik a pavilonban! Át kell kutatni mindent, kivált a kicsinyek ágját! és mig beszélt, szemei sötét fenyegetéssel tapadtak a lány arczára, ki nyugodtan állta ki tekintetét, csak selymes szemöldei rándultak össze alig észrevehetőleg.

Leirhatlan rémület fogott el mindenkit. A nők a kicsinyekkel halálsápadtan menekültek vissza a bungalowba, a szolgasereg pedig neki állott a keresésnek.

A halálos mérgü hullót csakugyan megtalálták a kék selyem vánkások között. Rétes forma karikába gömbölyödve hevert és mély álomba lát-szék merülve lenni.

Alig mozdították azonban meg a vánkásokat, sziszegve pattant fel, és szikrázó szemekkel vágott egyik benszülött szolga felé méregfogaival, de egy másik botjának jól irányzott ütésével, szétloccsantá lapos, háromszegletü fejét . . .

Mikor a hulló vonagló, rángatódzó testét a földre dobták, Anarkalli egész testében görcsösen összerándult s izzó tekintettel nézett pár perczig rá, azután halott halaványon tántorgott kifelé . . .

— Azt a másik kigyót tegye ártalmatlanná!

Beszélnem kell önnel minden áron... Estére ott, hol ma hajnalban bűvös mesterségét üzte, szólítá meg, elfojtott, fenyegető hangon Maróthy...

A lány elhaló tekintettel nézett rá...

— Ott leszek! felelé alig hallható hangon...

Nortonék forró hálával, a fiatal anya pedig ideges zokogással köszönték meg a grófnak unokáik megmentését, ki egész kis mesét gondolt ki, ha kérdezni találják, mikép látta meg a kígyó belopózását a pavillonba, de nagy megkönnyebbülésére, ez a kérdés senkinek se jutott eszébe...

Később azonban heves lelki furdalást kezdett érezni arra a gondolatra, hogy hallgatásával ő is büntársává lesz a leánynak! Kötelessége, szigorú kötelessége volna az egészet elmondani, hogy elvegye megérdemelt büntetését. Ha most hallgatni fog, nem-e tesz másodszor is kísérletet, mi majd jobban fog sikerülni az elsőnél?!...

— Először mégis beszélnem kell vele, hátha fel tud hozni valamit védelmére. A legnagyobb bűnöst sem szabad kihallgattatlanul elítélni!... mormogá hoszszas tépelődés után, lelkiismeretét ekkép megnyugtatta... és most, hogy szertelen izgatottsága lecsillapult, úgy érezte, hogy már nem tud azzal a haraggal és megvetéssel gondolni rá, mint kevéssel az előtt...

E L T Ü N T . . .

Ugyan e nap estéjén — a délelőtti dologról már senki se beszélt, mert egy kigyó belopódzása Indiában megszokott valami — kisebb társaság gyült össze Nortonéknál, és a frissítőket a rekkenő forráság következtében a kertben szolgáltak fel, melynek terrasz felőli része fényesen ki volt világítva...

A lányok kérésére lady Norton nagy kegyesen megengedte, hogy a zeneterem zongoráját a terrasszon állítsák fel, és csakhamar egyik dal a másik után hangzott fel a holdvilágos est méla csendjében . . .

Lady Owestry szintén ott volt lányaival, és mikor a barna arcú Maud befejezte érzelmes románczát, mindenki megkönnyebbülten sóhajtott, mert éles, hasgató hangja csontját velejét átjárta a társaságnak.

Az urak azonban — köztük Loftus hadnagy is — udvariasságból megtapsolták, mi majdnem az

anyai büszkeség örömkönyeit csalta az érdeemes lady szemeibe. Maud pedig elbizakodott mosolygással suhogott Violethez, ki szótlan mélézással ült egy nagy vörös virágu kamelia bokor árnyékában . . .

— Milyen halavány és szomoru vagy, kedvesem, mondá hetykén . . . pedig meg akarnálak kérni valamire . . . Énekeld el azt a gyönyörü skót balladát a »Vizi tündér«-ről, meg szeretném tanulni . . .

— Hagyj békét, ma nincs kedvem! felelé hidegen.

Maud jól adott csudálkozással csapta össze kesztyüs kis kezeit.

— Ma? Hiszen már jó ideje olyan halavány és bánatos vagy! Mondd hát mi bajod? Beteg nem vagy, azt látom, akkor pedig az ének felvidítja az embert . . . Jer!

— Ne gyötörj, kérlek . . .

— Ah, ah, kéretni akarod magadat, kedvesem. Akkor egy hatalmasabb pártfogóhoz fordulok, hogy meghallgass! Gróf úr, sziveskedjék protégálni bennünket, hogy meghallgassuk azt a szép románczot, fordult gonoszkodó nevetéssel a közelben ülő Maróthyhoz, ki erre felállott és meghajtá magát Violet előtt.

— Ha az én szavam csakugyan némi csekély súlylyal bírna . . .

Violet haragos mozdulatot tett:

— Éppen nincs kedvem énekelni, felelé jéghidegen, mialatt szemei ellenséges tűzzel villogtak a gróf felé . . .

— Ah, mily szerencsétlenség! Az én csekélységem is épp ezért akart kérelmezni, bókolt közbe Loftus is mézédés hangon, — mintha nem is látná a grófot . . .

Violet idegesen fölkaczagott:

— Sajátságos! Mintha összeesküdtek volna ellenem, ma valamennyien a »Vizi tündér«-t akarják hallani! Legyen, az ön kedvéért megteszem, Loftus. Vezessen hát a zongorához, felelé aztán bájos mosolylyal, és még egy jéghideg, ellenséges pillantást vetve a grófra, tüntetőleg helyezé karját a hadnagyéra, ki diadalmasan ragyogó arczczal vezette fel a teraszra . . .

— Nos, hát nem jösz, kedvesem? kérdé visszafordulva Maudtól, ki csaknem sóbálványnyá válva, boszusan harapdálta ajkait, de aztán jó képet csinálva a lefőzéshez, derült mosolylyal utánuk suhogott, pedig a szemeit szerette volna kikaparni bőszültségében:

— Várj csak, te szende lélek, e kis csipésért alkalom adtán majd jót harapok rajtad, gondolá . . .

Meg fogom tudni, mi történt köztetek, miért e feltűnő hidegség és ellenséges pillantások? Most megint Loftuszszal kaczérkodszt, tüntetszt a gróf előtt? Vagy tán vissza akarnád hódítani? Ettől óvakodj! Ő az enyém, szeretem, s ha kell, körmeimmel is megtudom tőled védelmezni . . .

Maróthy szintén értette is — nem is — e jelenetet — azért hát csak szánakozólag mosolygott.

Nem lett volna férfi, ha már rég nem sejtette volna Violet érzelmeit, kivált ama végzetes séta óta, de csupán futó ábrándnak, pillanatnyi rajongásnak hitte, mi magától is elmulik . . . Ez okból lehetőleg távol tartotta magát és oly hűvösen, egykedvűleg viselkedett, a mennyire az udvariasság csak megkövetelte . . .

Már jó ideje — ama nagy estély utáni naptól — észrevette Violet feltűnő hidegségét. Őszintén örült neki, mert a várt kiábrándulásnak tartotta — és többet nem gondolt rá . . . pedig hát nagyon is csalódott — a kicsike érdekeltséget, féltékenységet akar benne ébreszteni. Kirívón tüntet a hadnagygyal, hogy felébreszsze hiuságát a mérkőzésre. Nem is hitte volna, hogy ilyen kitanult kaczér legyen.

Boszankodott, hogy most megint újra kell

kezdeni a tartózkodás és kimértség illemkötéltánczát, hogy a lány végleg kiábránduljon . . .

Csak ne hozta volna ezt a hetyke, öntelt hadnagyocskát is a szinpadra, ki diadalmas, kihívó mosolyával szinté ingerli a mérkőzésre.

Büntetésül megérdemelné, hogy felvegye ellenében a küzdelmet, s fel is venné, ha nem kellene saját szive ellen is védekeznie! . . . Ezt sokkal nehezebbnek érzi, semhogy még egy más küzdelemben is belemenjen — sértett hiúságból . . .

Egy főnix pálma sudár derekához támaszkodva, gondolta végig ezeket, mialatt a társaság egészen szem-füllé válva a »Vizi tündér« románczának hallgatásába volt merülve, s jó formán senki se vette észre, midőn egyszerre csak eltűnt a bokrok között s gyors léptekkel a Dsamuna holdvilágos partjai felé tartott.

Sajátságos izgatott hangulat vett rajta erőt, mintha csak sejtette volna, hogy végzete elé siet egyenesen, — s a mit meg akar menteni, azt veszíti el mindörökre! . . .

Valaki azonban mégis észrevette távozását . . . A hadnagy, ki félszemével minden mozdulatát szemmel tartotta.

— Ugy-e megmondtam! Nézze, hogy siet!

Bizonyosan várja az a valaki! Meg akar győződni? Most azt is megtudhatja, ki az! sugá ugyanakkor diadalmas szemvillogással Violet fülébe, kinek erre hangja egyszerre elcsuklott, s hibát hibára halmozva, alig tudta bevégezni a darabot...

Maud csufondáros nevetéssel tapsolt, s vihogott a fülébe:

— Brava, brava! Valóban tündéri gixereket vágtál ki, kedvesem!

De Violet meg se hallotta e csufolódást. Egész teste lázban reszketett, s mintha álomban hallaná Loftus szavait, olyan sulyosan, idegenszerűen csengtek fülébe.

— Határozza el magát, hogy ne kételkedhesék! Készakarva nem árultam el az estélyen annak a tündérnek a nevét... Ne tétovázzon, elég soká tette! — Győződjék meg, hogy igazat mondtam... Ennél jobb alkalmat keresve se találhat... és meg fogja látni, nem érdemes a szerelmére!... Ne habozzék!

A hindu lányka már ott várta a kitüzött helyen...

Földre szegzett szemekkel, karjait keblére kulcsolva állott a nagy virágu hibiszkus bokor előtt, és nem nézett fel, midőn a férfi a tisztásra lépett...

Ugyanolyan gyönyörű éjszaka volt, mint akkor . . . A bülbül, mintha csak ő rá várt volna, egyszerre rákezdte andalító dalolását, sőt még a virágok is áthatóbban kezdtek illatozni, ajkain pedig mintha érezni kezdené azt az idegenszerű, mámorító illatot és meleget, . . . a csókok vágyra hevitő, szomju illatát és melegét . . .

Beszélni akart, de az utolsóig elfeledte azokat a kemény, kiméletlen fenyegetéseket, miket idáig kigondolt . . . A délelőtti düh, boszuszomj, irtózat, mind-mind páráként szélylyelfoszlott és csak valami olyan csekély szemrehányás forma érzés rejtőzködött még szívében . . .

A nagyeszű, sziporkázószellemű férfi megakadt . . . Hiába gondolkodott, nem tudott szavakat találni a lány némaságával szemben . . . Csak nagyokára szólalt meg:

— Sejti, miért kértem, hogy ide jöjjön?

— Parancsolta, hogy ide jöjjenek! E parancsnak engedelmeskednem kellett, volt halkan, egyhanguan mondván.

Maróthy megérezte a halk, szenvedélytelen felelet mögött rejlő vágást és a lágy, megbocsátó érzés tüneteinek kezdett szívéből, bármint illatoztak a virágok, bármily szerelmesen nyögdecselt a bülbül madár . . .

— Nem sejti az okát? Erre feleljen! mondá érdesen . . .

— De igen! Szemrehányásokat akar tenni! Tessék, itt vagyok, elszenvedem!

— Szemrehányásokat! Minő szelid szavakat válogat ön! Valóban szemrehányást, csupán szelid szemrehányást érdemel ön? és szavaiból maró gúny, sőt fenyegetés érzett ki.

— Ebben nem ítélhetek! Tessék hát büntetni, sújtani, a hogy akar! Határozzon! Azért vagyok itt, hogy elszenvedjem . . .

A halk, édesen rezgő hang, kissé lefegyverző indulatosságát és szelidebben kérdé:

— De legalább megbánta-e a mit tett?

Mintha várta volna e kérdést, olyan villogással veté fel szemeit s karcsu alakja egy fejjel nagyobbabbnak látszott.

— Nem! A mit megbántam, az a balsiker vala! kiáltotta éles, felcsattanó hangon, s indulatos mozdulata folytán félválláról lecsúszott az átvetett fehér mousselin lepel és mezitelen karján megécsilant, élni látszott a smaragdos aranykigyó . . .

Ez a gyűlölettől éles hang, a daemoni szemvillogás a reggeli jelenetnek minden borzalmát visszaidézte Maróthy emlékébe.

— Hát nem fél ön tőlem? Mer szemembe nézni! Azt hiszi tán hallgatni fogok, és büntársa leszek a gonosztetteinek! kiáltá fenyegető hangon...

— A boszú nem gonosztett!

— Rosszabb! Büntény! Alattomos orvtámadás!

— Az sem! Jogos megtorlás!

— A tigris, a fenevadak joga ez, a mérges kigyóké, mik mindent megmarnak maguk körül... Az a két kis ártatlan nem véthetett önnek!...

— Azok nem, de hozzátartozói... A boszúnak pedig a szívet legsebezhetőbb pontján kell sújtani mindig, de mindig. Így öl, így fáj!

Maróthy megborzadt. A tigris határtalan kegyetlensége nyilatkozott e szavakban.

— Ember ön, vagy emberi alakba bujt kigyó! kiáltá sápadtan, visszadöbbenve, mialatt tekintetük merőn, villogva keresztezé egymást...

— Elég! kiáltá a lány magasra emelt fővel. Ez a föld nem olyan, mint az önöké! Izzóbb a nap, izzóbbak szenvedélyeink. Ezt ön nem tudja átérezni, azért nem is ítélhet... Én nem vagyok se kigyó, se fenevad! Nő vagyok, mint más! ki megbocsátani is tud, amit meg lehet bocsátani! De vannak, miket megbocsátani nem lehet! Az ön képzeletére, az ön gondolataira bizom, minő tettek lehettek

azok, mik engem ilyen fenevaddá változtattak . . . Emlékezzék vissza! Megmondtam, hogy tűz, emésztő láng lövell belőlem, mi elhamvaszt engem is! . . .

Volt valami arczában, hangja kimondhatatlan rezgésében, mi Maróthyt egészen lefegyverezte, úgy, hogy egyszerre izgult, majdnem fájdalmas hangon kiáltá:

— Miért tette, miért tette ezt?

A lányt szintén megdöbbeneti látszott e kitörés, mert alakja elveszté büszke, visszautasító magatartását:

— Erre már megfeleltem önnek! szólt csendesen . . . és most várom büntetésemet! . . .

— Büntetését, azt ne tőlem várja, Anarkalli. Ön vétkezett és én vagyok megbüntetve, súlyosan büntetve, mert szeretem, irtózom öntől, szólott egészen ércztelen hangon!

A lány ajkai görcsösen megrándultak és mélyen elhalaványult.

— Engem! Engem! tördelé . . .

— Nem hiszem, hogy ne tudta volna. Hangom, tekintetem világosan elárulták. Meg kellett értenie, hiszen ön is szeretett engem, azért került, futott előlem . . .

Igaza van, Anarkalli, igaza van! Itt izzóbbak,

leküzdhetlenek a szenvedélyek, hiszen engem is ellenállhatlanul magukkal ragadtak ...

Mindenütt magam előtt láttam, mindennap izzóbban, hevesebben vágyódtam utána. Távolléte nem csillapította, hanem leküzdhetlenné fokozta szerelmemet ... E hetek alatt nem éltem — csak sóvárogtam, mint a lázbeteg ...

Beláttam, hogy a küzdelem tiszta örültség volna — éreztem, hogy tovább nem birom. Birnom kell önt, mert ön nélkül nem tudok élni. Meggondoltam mindent. Boldog akartam lenni, és megmondani önnek: szeretem, legyen nőm, feleségem ...

A fenti szavak mindegyike késszúrásként találta a lány szívét, de mikor a két utolsó szó is elhangzott, metszőn felsikoltott s kétségbeesve vágta magát a hibiszkus bokor tövébe ...

— Ne mondja tovább, mert megöl, megőrjít mindegyik szavával! sikoltá szivszaggató zokogással ..

Tudom ... tudom a többit ... Hajnalban beszélni akart velem s tanuja lett mindennek ... Megutált, megirtózott tőlem, úgy-e ezt akarja mondani? Ezért hitt ide ...

Maróthy hallgatott ...

— Óh, hogy ezt nem sejtettem! Az istennő

első büntetése ez, a többi majd következni fog!... Láttam, láttam, hogy szeret, de azt hívém csak úgy, mint egy szolgálót szerethet a gazdag, magasállású úr! A hogy a virágot szereti... elhervad... eldobja! Hiszen suttogni hallottam a hölgyektől, hogy Miss Nortont szereti... Ez kétségbe ejtett... azért vesztettem el eszemet!... Ah, ha sejtettem volna!... A megindult kő nem áll meg a meredéken... vége, vége... üdvösségemet, mennyországot vesztettem el... és arcát a virágok közé temetve, sirt, zokogott, hogy egész alakja vonaglott bele...

— Én Norton kisasszonyt sohse szerettem! Csak önt, Anarkalli, az első pillanattól fogva... tovább nem folytatta, mert ágrovogást, lépteket hallott, s midőn megfordult, Violetet látta Lucy karjába fogódzva, tova sietni, Loftus hadnagy pedig a bokrok közt bujkálva, kis távolban követte őket...

Fellobbanó haragjában a hadnagy után sietett, de jobban meggondolva, ismét visszatért...

Anarkalli azonban már eltűnt, csak a letiport virágok levelein ragyogott itt-ott egy-egy fényes cseppecske szikrázón a holdvilágban...

Melyik volt a köny, melyik a harmatcsepp, azt csak a virágok tudnák megmondani!

Innen egyenesen visszatérve a társaságba, Violet-et keresték szemei.

— Loftus hadnagy ostoba bókjaitól szegényke egyszerre olyan erős főfájást kapott, hogy le kellett feküdnie!

Az irgalmas szívű Lucy ápolja, nyugodjék meg, jó kezekben van! ujságoló neki gúnyosan fürkésző tekintetek közt Maud, ki a hadnagyon úgy akart boszút állani, hogy most a fiatalabbik Darleyvel udvaroltatott magának.

Maróthy ekkor a hadnagy felé közeledett, ki sötét pillantása előtt önkénytelenül lesütötte a szemeit . . .

Most érezte csak minő hitványul, nemtelenül cselekedett.

— Játszunk nyílt kártyákkal, uram! szólt komolyan.

Ez szívére tett kézzel erősíté, hogy nyílt kártyákkal fog játszani, t. i. tagadni, szépíteni fog mindent, a mit csak lehet, és esküvel erősítette, hogy a véletlen vezette őket arra és csak az utolsó szavakat hallották.

Ez az egy igaz volt, mert Violet tétovázása következtében jócskán elkéstek . .

A gróf megtudta, a mit akart, a többivel

pedig nem törődött... A beszélgetés első részét nem hallották, -- ez teljesen megnyugtatta.

— — — — —

Másnap reggel a cselédség levert sugdosásai- és lady Norton boszus lamentációiból megtudta, hogy a hindu lányka nyomtalanul eltűnt a háztól...

Merre, hová, mikor? senki se tudta megmondani...

Ettől a perctől fogva úgy érezte, hogy neki sincs többé maradása a Norton-féle bungalowban...

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

ELEVEN REGE.

Delhi, London szálloda.

Kedves barátom!

Utolsó levelem óta sok minden történt!

Körülbelől négy hete, hogy elhagytam a Norton-házat, és ezen idő alatt nap nap után egyre lázasabb hévvel kerestem, a nélkül, hogy nyomára akadtam volna.

Pedig itt kell neki a városban, vagy a környéken lennie, mert tegnap este a kapu előtt egy koldus forma benszülött egy darab pálma levelet nyomott a markomba — azután eltűnt a tolongásban.

E levél tüvel karczott soraiban esedezve kérek: fussak, hagyjam itt a várost és tartományt mielőbb, mert közeli veszély fenyeget. Megírja a hajó nevét, melyen haladék nélkül hazámba utazhatom . . . Holnapután reggel indul s vele küldöm jelen leveletem is . . .

E levelet más nem írhatta, csak ő, hiszen első találkozásunkkor is ilyen formát mondott. Akkor nem sejtettem, de most már sejtem a veszélyt, mi fenyegethet... A nép forrong, elégedetlenkedik s általános felkelés van készülöben, de az elbizakodott, rövidlátó angolok nem akarják észrevenni, nem hisznek benne, pedig csak maroknyian vannak a benszülöttekkel szemben...

Kóborlásaimban, kutatásaim közt sokat látok, sokat hallok. Megtanultam s értem az ind nyelvet, különben a nép nem igen csinál titkot belőle, ha felkelés tör ki, akkor leöldösi az idegeneket...

Egy ízben említettem is ezt Norton tábornok és első hadsegéde, tanácsosa: neje előtt. Megvető mosolygással hallgattak.

— Kedves gróf! Mi ismerjük az országot, ismerjük a benszülötteket. Gyáva, szolga nép ez, minden akarat és erő nélkül. Katonáink egyetlen ruhadarabja féken tartja a várost, egyetlen ágyu pedig egész Indiát. Dandu-Pán, a maharadzsa estélyünkön felköszönté a királynét... Ez elég kezeség! Valódi záloga a békének és nyugalomnak. A nép, pardon, e gyáva rongyos csőcselék pedig hadd lázongjon. Ezt büszke fölénynyel lady Norton mondta, és a tábornok tökéletesen egyetértett vele:

— Biztosítom, hogy így van, kedves gróf! Ismerjük a benszülötteket. Európai seregeink mellett, négyszer annyi benszülött ezredünk van. Ezek a derék szipoyik tűzbe mennének a királynéért . . . Bárhol törjön ki lázadás, ágyuink, seregeink, menten elnyomják, akár egy csipet égő taplót . . . Különben, mióta urai vagyunk Indiának — folyton felkelésről, lázongásról beszélnek . . . Mi azonban, biztosítom, sohse fog megtörténni!

A derék Norton tábornok, olyan fölénynyel beszélt, mintha zsebében hordozná egész Indiát. — Erre én csak annyit mondtam: mi lesz akkor, ha a benszülött seregek is fel találnak lázadni?

— Ott vannak a tisztek, ezek majd engedelmességre szoritják. Kedves gróf, ön nem ismeri az angol hadsereg tisztjeit . . .

Nem akartam tovább Kasszandra szerepét játszani, arról tehát nem is szóltam, hogy az ind városrészben máris nem egyszer komoly veszélyben forogtam . . .

Maga a vendéglős is intett, hogy ne kóboroljak a félreesőbb helyeken, mert az alsóbb néposztály nagyon fel van bujtogatva az idegenek ellen . . .

Magam is belátom, hogy ez igen okos tanács — de, ha én nem tudok elég okos és higgadt lenni!

Az ember ellentmondásokból, lehetetlenségből van összeállítva . . . Hiába kérdenéd, miért keresem, miért kutatom nyomait olyan lázasan? Nem tudnék rá felelni neked, nem tudok felelni magamnak . . .

Nincs nyugtom, nincs maradásom! Keresem folyton, szüntelen, mert kimondhatatlanul vágyódom látása után — de aztán nem tudom, mit fogok neki mondani, mit cselekszem! Ha valaki azt mondaná: jer, odavezetlek hozzá! Mennék bárhová — de azt a hevitő, boldog örömet nem érezném . . . Csak látni vágyom, tudni, hol van? de, hogy enyém legyen, bírassam, azt nem kívánom . . . Mi üz hát, mi kerget szünet nélkül utána?

Érted ezt? Én nem értem. Nem ismerek magamra, nem vagyok tisztában semmivel. Mindig nagy buvárlója voltál a sziveknek, érzelmeknek. Fejtsd meg az én rejtélyemet — és ird meg: szerelmes vagyok-e még most is, vagy bolond? Philtrát itattak-e velem, vagy megrontottak? Ebben a csudák és rejtélyek országában ezt is lehetőnek tartom!

Lásd, már ilyenekben is hiszek, de helyemben tán te is hinnél, ha átélted volna mindazt, a miket előző leveleimben híven megírtam.

Itt az élet álom — legalább nekem az. Za-

varos, álomszerű, mert nem ismerek magamra, nem találok azt az embert, a ki bennem idejött . . . az is eltűnt, elveszett . . .

Ebből a hangból folytattam és fejeztem volna be leveletem, ha közbe nem jő valami, a mit a következőkben írok meg neked . . .

Még most is izgultan s egészen más érzések közt írom e sorokat . . . Izgult vagyok, de mégis valami jól eső, biztató nyugalmat érzek. Ez paradoxonnak látszik, de úgy van! . . .

Annyi hiábavaló, csüggedt keresés után, ma láttam, megtaláltam őt — de megint elvesztettem, hanem most már meg fogom találni. A kik ily köteléssel vannak egymáshoz fűzve, azok nem vesztetik el egymást . . . Ez a fenti paradoxon megfejtése!

Halljad, hogyan történt.

Nem tudom a véletlen műve volt-e vagy más rejtélyes hatalom, talán a tagadott hatodik érzék kényszerített-e arra, hogy félbe hagyjam a levélírást, midőn hirül hozták, hogy a külső városba idegen bucsújárók érkeztek.

A külső, vagy ind városrész a falakon kívül fekszik, s pár templomon, zárdán kívül, egészen romhalmaz . . . De minő fenséges romhalmaz! Na-

gyobb és szebb pusztulásában is a városnál, és valóságos tömkelege a félig beomlott boltozatok, oszlopcsarnokok és a hindu építő művészet egyéb esudáinak.

Bhawani templomának hatalmas oszlopcsarnoka és a romokat árnyaló facsoportok alatt pihentek a mindennembeli zarándokok, s a mint megtudtam, Benareszbe igyekeznek . . .

Egyszerre valaki megrántotta kabátom szárnyát. Egy poros hindu gyerkőcz volt, kiben azonnal Mianára ismertem. Boldogan nevetett a szemem közé . . .

— Ah, szahib, csakhogy láthatlak . . . Jer, nézd meg, itt van Szirkár is. Meg kell nézned, mert sokat beszéltem neki rólad . . .

Egyik facsoport alatt hűselt a hatalmas collossus, zöld rizs takarmányt csemegézve, s Miana láttára, hatalmasat trombitált orrmányával . . .

— Látod, hogy megismert, szahib! ujjongott a gyerek! Hátha még mézes pogácsát vennél neki!..

— Végy hát neki. Itt a pénz!

Szirkár csakugyan, mintha fagótot sikongatnának, olyan idétlen hangokon adott kifejezést örömének, és még a mézes pogácsákat csemegézte, Miana megkérdezte tőlem:

— Messze van az az ország, a te hazád, szahib?

— Miért kérded?

A gyerek gyorsan körülnézett:

— Mert jó lenne, ha elmennél innen! Te igen jó vagy, nem olyan, mint a faringiak!¹⁾ suttogálassan.

— Nem mondanád meg miért?

— Oh, szahib, ne kérdezd ezt tőlem! könyörgött félénken. Ha az öreg Mali és Guru Szing meghallanák . . .

— Hát azokkal zarándokolsz Benareszbe? . .

— Nem megyünk Benareszbe! A többiek sem mennek, itt maradnak, de ne kérdezz most, szahib, semmit, mert ezt nem szabad senkinek se tudni. Guru Szing megölne, ha sejtene valamit . . . Maradj itt sötétig, akkor elmondom, amit tudok.

— Jól van, megvárom az éjszakát!

— Fejemen turbánnal és sarkig érő, fehér owámba burkolódzva, akadálytalanul vegyültem a fanatikus bucsusok csoportjába, mert akárhánynak világosabb színe volt, az én lesült arczomnál . .

A körütem forrongó izgatott sürgés-forgás legkevésbé se hasonlított pihenéshez, mert a templom hegyesen ivezett bejárata valóságos felzavart

¹⁾ Igy nevezik általában az idegeneket.

méhkashoz hasonlított s titkolódzó sugás-bugás, izgatott taglejtések között özönlöttek szakadatlanul ki-be rajta az emberek.

Én is meg akartam tudni, mi történik odabenn!

A nagy tolongásba lépten-nyomon ujon érkező csoportok keverődtek és jó részük inkább átöltözött rablóbandának, semmint kegyes zarándok csapatnak látszott, olyan éhesen villogó, setét tekintettel méregették környezetüket . . .

De e benyomás csakhamar elmosódott bennem, midőn a templom lépcsőzetesen emelkedő hatalmas oszlopcsarnoka elé jutottam.

Napkelet szingazdag, káprázatos regevilága kezdett megelevenedni s életté, valósággá bontakozni előttem.

Ugyanabban a tarka, idegenszerű sürgés-forgásban találtam magamat, melyet még mint gyermek felhevült képzelettel, mámoros elragadtatással az Ezer-egy Éj Sheherezádjának tündér regéiben olvastam . . .

Még a sárkányok, csodaszörnyek, szellemek, boszorkányok se hiányoztak. A rege megelevenedett, a mese valósággá változott.

A bálvány-templom csipkés tornyai, hegybe olvadó gömbölyü kupolái csillogva meredeztek a napsugaras légbe . . .

Az oszlopok fejeit, a mellvédeket, ballusztrádokat . . . csudásbnál-csudásb szörnyalakok, kigyók, elefántok s mindenféle csuszó-mászó faragványai borították, minőket a fantasztikus keleti képzelem csak kigondolhat.

A fülkékben borzalmat gerjesztő, félemler, félállati szörnyalakokban hasas bálványok terpeszkedtek, kolosszális nagyságban, görbe agyarakkal, horgas körmökkel, a fő és mellék bejárókat pedig szintén ilyen kolosszális nagyságu isten-szobrok őrizték mindenféle csudás átváltozásban, több fejjel, megszámlálhatlan karral, lábakkal és szemekkel . .

E bejárók a templom főudvarára vezettek.

Mikor ide beléptem, megdöbbsentem . . .

Nagysága vetekedett a legnagyobb terekkel, és emeletesen egymás fölé helyezett gigántikus oszlop-csarnok veszi négyszög alakban körül, megszámlálhatlan külön álló templommal föld feletti, föld alatti szentélyekkel, kápolnákkal, mellékudvarokkal és bejárókkal, szóval Bhawani temploma maga egy egész városrész, egy kikutathatlan labirintus . . s most már értettem hová fér és hová tünik el az a sok csapat ember, mi szakadatlanul özönlik befelé . . .

A romok és töredékekkel borított udvaron tanácskozó csoportok zajongtak mindenfelé, és a

szentélyekből is ki-be forrott a nép a sokaságtól
nyüzsgő csarnokokba . . .

Ezt kellene az angoloknak látni!

Mindenfelől kábitó illatu virágkoszoruk, átható füstölők gőzöltek az isten-szobrok előtt, és halommal hevert a mindenféle gyümölcs, termény, levágott áldozati állatok husa, vérével vegyülten .

Őrjöngő fakirok orditoztak porral, vérrel belépve, testüket éles késekkel, szegekkel hasogatva, hogy vérük a körül állókra fecskendezett. Egynémelyik hátába vert éles horgon lógott le az összetartó vasrudakról, mások nehéz sulyokat fűzve az eleven huson át, hintáztatták magukat a sokaság fanatikus üvöltése, a tamtamok rengető zugása, s a szitárok sikoltozása között, s az volt a boldog, kire a szertefecsegő véresöböl pár csepp ráhullott . . .

Az ujon érkezők között reszkető, csontbőrré soványodott alakok a mértföldekre terjedő utat testükkel mérték fel, mások kézen csusztak idáig, tüskéből font ruhát, vagy csalán öveket viselve . . . szóval, mennél vérfagyasztóbb volt valamelyik önsanyargatása, annál nagyobb tisztelettel s fanatizált üvöltéssel fogadta a tömeg . . .

Ópium és az indiai kender nedvétől őrjöngő mámorosok torkuk szakadtából rettentő prófétiaikat

és átkokat üvöltöztek, vagy pedig eltompult érzékekkel halottként heverték szerteszét, a legundokabb naturalizmussal mutogatva, miként sülyedhet az állatnál alábbvalóvá az ember . . .

E pokol-sanhendrinben sajátságos állatalakok is mozogtak . . .

Piszkostollu dögkeselyük, meztelen vörös nyakaikat nyujtogatva keresgéltek dög és hulladék után. Nem törődve a járókelőkkel, huzkodták, tépték az áldozati husokat, döntögették fel a véres áldozati csészéket, nagyokat vágva csőreikkel a papok és templomszolgák felé . . .

A fákon és ballusztrádokon kányák, fakó keselyük és korácsok gunyasztottak, lomhán le-lecsapva, mikor a hashis és ópiumtól részeg őrzöngő, összemarczangolt véres hátát fordította feléjük.. Kikezdtek az eleven hust, alig lehetett róla elhajtani..

Hatalmas termetű elefántok mozogtak, orrmányaikban csengős perselyeket és tálakat rázva. Okopislogással gyűjtötték az alamizsnát, úgy, hogy a hátukon ülő kornaknak nem kellett figyelmeztető torokhangját hallatni. Óvatosan kikerülték a csuszáló gyermekeket, a félhalottként heverő őrzöngőket, valamint a bekötözött lábu macskákat, kutyákat, szárnyatlan vén hollókat és vak keslyüket, melyek

egyéb, elvénhedett, beteges lovak, kecskék, tehenek társaságában, a Bhawani templom állatkórházában lesznek irgalmasan ápolva és gyógyítva.

Apró tehenek vállaikon husosan kinőtt puppal, tömzsi szarvacskákkal döfölődznek a tömeg között... Ezek Vishnu szent tehenei. Van öröm, tamtam döngetés, ha egyik másik elbőgi magát. Ez jó és szerencsés jel; ha pedig hulladékával a papok a hívők homlokát bekenhetik, ez a boldog dús ajándékkal fizeti meg ezt az exoticus kenetet...

A ballusztrádokon és a csarnokok tetején a szent Hunaman majmok nagy serege üldögél, vagy szökell a járókelők között ellopva, bepofázva, a mihez hozzáférhetnek és az ájtatoskodók nyaka köré halommal hull, a megrágott gyümölcshéj, csutka és egyéb maradék más mindenféle inaromaticus ingredienciákkal együtt...

Egyszerre nagy riadalom támadt egyik zarándok csoport között és orditva szétrebbenek...

Az omladékhalom kövei közül Bhawani és Ananta istennők kegyeltje, a szent szemüveges kigyó tekerődött elő, és az omladék tetején heverő zarándokba mélyeszté méregfogait.

A megmart fakir üvöltő énekléssel áldja a kékszemű istennőt, hogy Brahma fénykörébe szó-

litja, de a méreg iszonyú ereje csakhamar csontot-
velőt hasgató kinordításokat fakaszt belőle . . . Az
ájtatskodók rémülve menekülnek közeléből, a pa-
pok dörgő bűgással döngetik a tamtamot, az áldozat
teste pedig ütemes lökésekkel veri a földet a halál-
küzdelem rettentő görcseiben . . .

Sietve távoztam én is közeléből, és Bhawani
szentélyének előcsarnokába lépve, szinte visszadöb-
bentem a főoszlop tövében kuporgó alak elől . . .

Ez már nem ember volt, hanem egy élő csont-
váz-rém és kísértet . . .

Azok a kínzások s sanyargatások, miket a régi
korok ascétái és fanatikusai csak kitaláltak, hal-
vány reflexei se lehetnek annak, a mivel ez az em-
ber magát, a testet megölte.

Már tiz éve, hogy ezen az egy helyen ül ál-
láig felhuzott térdeit két karjával átkulcsolva . . .
A hosszú tiz év alatt meg se mozdult, fel nem állt,
le nem feküdt, hanem a papok hordják egyik szent-
télyből a másikba, »mint a gólya viszi kis fiát«,
etetik, itatják, mosdatják, mint valami kisedet . . .

Ennek a példátlan önsanyargatásnak a hire ter-
mészetesen bejárta egész Indiát . . . A nép valóság-
os szentnek tekinti, jóslatnak, felsőbb kinyilatkoz-
tatásnak véve minden szavát, úgy, hogy egyetlen

suttogásával képes volna fanatizálni és fellázítani az egész tömeget . . .

Enni éppen csak oly kevés vízben főtt rizst eszik, a mennyi roskatag testében pislákoló életét éppen hogy fentartja. Lábai a mozdulatlan guggolásban összezsugorodtak, karjai hozzánőttek lábszáraihoz, összefont ujjai egymáshoz, körmei pedig lábánál hosszabbra nőttek, össze-vissza görbedezve, az eleven husba belenőve . . .

Bozontos hajával és szakállával takaródzhatik, mert egészen a földig ér mind a kettő és ebből az elvadult fakó-szürke hajerdőből kialudni készülő mécsvilágként pislognak elő üregeikben mélyen bentülő szemei, sötéten, izzón, az örület és fanatizmus lángjában égve . . . bőre pedig ripacsos, kicserzett, mint a rhinoczeroszé, hangja alig hallható sipoló suttogás . . .

Irtózva néztem erre az eleven halálra, s egyszerre úgy tetszett, mintha bennülő szemei felém fordulnának, és különös, kísérteties láng lobbanna fel bennük látásomra . . . Önkénytelenül összeborzadtam . .

Ekkor megszólalt, de csak száraz ajkai vonaglottak, még suttogását sem hallottam, — mire a mellette heverő félmeztelen hindu felállott és nagy meglepetésemre hozzám lépett . . .

Azt hittem koldulni akar, és néhány ezüst piaszterrel kínáltam, de büszkén visszautasította, azután egy oszlop mögé vonulva, maga mellé intett.

— Sokasítsák meg az árnyékokat az égiek, szahib! üdvözölt ind szavakkal kevert tört angol nyelven . . .

Nyisd ki füleidet! A szent fakir óv és figyelmeztet az én számmal. Nagyon kegyelhetnek az égi hatalmak, hogy még a szent is rád fordítja figyelmét, holott a leghatalmasabbakra sem esik tekintete, s nem hallhatják suttogó szavait . . .

Halld tehát és drága gyöngyként őrizzed meg szavait:

»Fuss, menekülj a városból, mert fölötte már a halál angyala terjesztgeti szárnyait . . . Szállj tüstént hajóra, akkor még viszontláthatod hazádat...«

Ámultan akartam kérdezni, de mielőtt számat kinyithattam volna, már tova surrant — eltűnt . . .

Ugyanekkor mellettem, mély, remegő sóhajtást hallottam, s megfordulva, egy mélyen elfátyolozott ind nőt láttam az oszlopok között sebesen tova suhanni.

Az oszlopok között már sötétedett! De ah, ha koromsötét is lett volna, ha lenge alakját még mélyebben elburkolja — mégis felismerem! Ő volt,

ő, a régen keresett. Ő beszélhette rá a szentet, hogy a figyelmeztetést egész komolyan vegyem . . . Csakis ő — és senki más!

Mindenről elfeledkezve, iramodtam utánna, csarnokokon, szentélyeken, templomudvarokon keresztül!

Ez az óriási épület valóságos tömkelege volt a csarnokoknak s folyósoknak, de ő jól ismerhette benne a járást, mert habozás nélkül sietett az egymást keresztül-kasul szelő átjárókon, tévesztő folyosókon, és a végnélküli udvarok és romhalmazokon keresztül, hogy alig követhettem.

Egyszerre csak kápráztató világosság vakította el szemeimet. Kijutottunk az utcákra, hol még a nap teljes fényében ragyogott . . .

Itt is utczáról-utczára követtem, a nélkül, hogy beérhettem volna. De legalább tájékozni tudtam magamat. Szerettem volna utána kiáltani, hogy ne fusson, ne féljen tőlem. Nem azért kergetem . . .

Már az északi kapuig jutottunk, még sem tudtam abban hagyni az üldözést, pedig patakozott rólam a víz, vérem rohanva lüktetett a perzselő hőségben . . . Nem, nem hagyom abba, míg lábaim bírják, ha ezek kidőlnek, szemeimnek kell követniök.

Átsietett a sötétes kapubolton és egy elha-

gyatott mellékösvényre fordult. Tán azt hitte, hogy azon nem fogom követni!

Ez az ösvény a romokban heverő régi Delhi omladékai között vezetett tova, mik mértföldekre fedték köröskörül a környéket, vigasztalan, komor elhagyatottságban.

Minő tündéri fényü lehetett egykoron ezen omladványaiban is nagyszerü város!

Mesteri faragványokkal terhelt alabástrom porfir oszlopfejek, csipkeszerü márvány mellvédek, ballusztrádok heverték egymáson a roskadozó oszlopocsarnokok között. Színes kupolák, mozaikos tetők, fényezett tégláju tornyok, boltozatok, halmozódtak egymásra elvadult kertekkel váltakozva, melyeknek gyümölcsfái bozóttá vadultak, összekeveredve a tuskés levelü aloëval, kaktuszokkal, a romoknak és enyészetnek eme jellegzetes növényeivel, mik századoknak, évezredeknek a hirdetői . . .

Lihegve törtettem, a bokrok zöldje között átvilágló fehér ruha után, és minden erőmet megfeszítettem, hogy utólérjem.

De hiába. A fehér alak folyton messzebb tünezett előlem, s egyszerre csak eltűnt . . .

A legmagasabb romhalomra kapaszkodva, néztem szélylyel. A nap már lenyugodni készült a lát-

határ hegyláncza mögé. Bucsuzó sugarai tüzes fény-nyel öntötték el az ezer éves romokat és sajátságos ragyogásba meritettek mindent, mi megkapón ünne-
pélyes és fenséges vala.

Kevés pihenés után, visszafelé vettem utamat, de nem csüggedten, reménytelenül, mert most már tudom hol keresni, és meg is fogom találni...

Levelem első részét ne is olvasd. Szeretném, ha meg se irtam volna... Egészen másként forog vérem, mások a gondolataim, hogy láttam, és újra látni fogom... de azért még most sem tudom megmondani, mit szólok neki, ha megtalálom, és előtte állok — még mindig árnyékként setétlik köztem és közte, ama borzalmas jelenet emléke... A legnagyobb mámorban sem tudom feledni...

De hogy nem tudja feledni!

Már késő este volt, midőn Maróthy tikkadtan és fáradtan visszatért a városba, a lány képe azonban annyira elfoglalta minden gondolatát, hogy elfeledett mindent, el a rá várakozó Mianát, el a szentnek, komoly, vésztjósító intését...

A HALÁLANGYAL.

Másnap, még a déli forróság előtt átlovagolt Nortonék bungalowjába, hol nagyon szívesen fogadták.

A tábornok készséggel teljesíté kérelmét, s nyomban megírta az óltalom levelet, hogy a régi Delhinek romjait átkutathassa, s »ebben senki ne akadályozza, hanem inkább lehetőleg kezére járjanak.«

Lady Norton kegyes fejbólintásokkal helyeslé, hogy a szebb pontokat le akarja festeni. Csudálkozott, hogy eddig is nem tette, és egyben elpanaszolta, hogy annak a háladatlan teremtésnek most se akadtak nyomára, pedig ugyancsak kerestette.

Ha tudta volna, hogy annak a háladatlan teremtésnek a legbuzgóbb keresője szemben ül vele, s kérelme csak olyan kegyes csalás-féle, hogy az eltüntet akadálytalanul kutathassa, mert a régi Delhi alatt, nemcsak a romokat, hanem a bensültek által lakott két külső várost is értették...

E közben behozták a kis ikreket is és a család

valamennyi tagja bejött, hogy üdvözölje a grófot, csak Violet nem mutatkozott.

— Egy idő óta gyengélkedik! mentette ki lady Norton, mialatt rosszálló tekintettel fordult egyik fia felé, mert az előteremben zajos lárma harsant fel, és egy dörgő hang mérgesen rivallt a szolgálókra:

— Takarodjatok pokolba czerimoniázástokkal. Hát nem ismersz már te, sárgabőrű majom! Majd bizony még rokonaimtól is engedelmet kérek, hogy beléphetek e hozzájuk!

A benszülött szolga bizonyára a lady parancsával védekezhetett, mert újra rárivalltak:

— Na, hát telljék kedve a lady-nek! Jelentsd be Thompson kapitányt és Stapleton őrnagyot. De siess, mert a sarkadra lépek!

És csakugyan a szolga még félre se hajtotta az elfogadó terem függönyeit, már az őrnagy izmos karja félrependítette, és belépett a terembe a kapitánynyal együtt. Lady Norton ugyan egy jéghegy fagyosságával fogadta és alig biczczentette meg fejét, de ez a jovialis nagybácsit egy cseppet se hozta ki sodrából, hanem olyan forma tekintettel, mintha ezt mondaná: »eh, ismerem már a bogarait«, zajosan üdvözlé rokonait és bemutatá a kapitányt.

— Beszéd közben egyszerre csak a tábornokhoz fordult. — Te, Norton, nekem egy cseppet se tetszik a város. Olyan formán lászik, mintha ez a gaznép valamit forralna magában. Nemde, kapitány?

— Ugy van, őrnagy! válaszolá ez feszesen, mivel annyira megnyerte lady Norton tetszését, hogy kissé enyhébb tekintettel kezdett ránézni.

— Távolléted alatt elszoktál a városi zajtól és sürgés-forgástól! felelé a tábornok nyugodt főlénynyel . . .

Az őrnagy ugyanis több hétre a tartomány bensejében lakó ültetvényes barátjához rándult vadkan vadászatra és a napokban érkezett vissza Dellhibe.

— Ugy, elszoktam a várostól; ismétlé boszus nevetéssel. Ugyancsak el vagy bizakodva! Már az ültetvényen is hallottam ilyesmit. Ezek a sárgaképü gazemberek, sugnak, bugnak, az erdők mélyén tanácskoznak. Towsend hadnagyot pedig tegnap meg fenyegették, hogy nem sokára vége lesz az angol uraságnak . . .

— Badarság, Stapleton! Mondom neked, badarság! Jelentéseink minden tartományból rendet, nyugalmat jelentenek. Különben, kinek is volna bátorsága a királyné kormánya ellen felkelni? Nemde kapitány?

— Ugy van, tábornok! felelé ez olyan feszes méltóságba burkolódzva, hogy lady Norton valóságos orákulumnak kezdé tekinteni,

— Pokolba ezekkel a jelentésekkel! Tudjuk, hogy készülnek! mérgelődött az őrnagy. Hát azt tudod-e, hogy az a tigris pofájú Nena tegnap tisztjeivel, udvarával együtt megszökött a városból...

— Őrnagy, Dandu Pán ő fensége tegnap Delhiből el-u-ta-zott...

Lesujtó fagyossággal az utolsó szó minden betűjét külön hangoztatta, mert lady Norton egész arisztokratikus gögje fellázadt, hogy jelenlétében ilyen kiméretlen módon emlékeznek meg egy fejedelmi személyről, ha mindjárt egy vad nép fejedelme is.

— Bocsánat ... tehát legkegyelmesebben elutazni méltóztatott, kaczagá cholerikusan ... Én láttam, ott voltam, de mondhatom, hogy legkevésbbé sem kegyelmesen utazott el...

Mielőtt felült volna elefántjára, megjelent palotájának ballusztrádján, hogy megmutassa magát üvöltöző, tomboló népének.

Legfényesebb fejedelmi ornatusa volt rajta, fején a gyöngyös turbánnal, minőt csak a független fejedelmek viselnek, s midőn kezével köszönt,

olyan mosolygást láttam sötét arczán átczikázni, hogy étvágyamat elvette a vacsorától . . . Egy hórihorgas gazember valósággal őrvjögött mellettem: »Menj, menj és karddal térj vissza! Alsó- és felső India veled lesz! Szerezzed meg a kettős koronát! Halál a faringiakra!« kiáltozta toroka szakadtából, de két szemfüles benszülött gazember tüstént befogta a száját, hogy többet ne szólhassan és sötét, gyanakodó pillantásokkal néztek rám, mialatt elvezették.

Azután kérdelem, mire való e legkegyelmesebb utazáshoz a legnagyobb és legerősebb hadi elefánt, a bangh«, melynek gyorsasága versenyez a legjobb versenyparipáéval? Hová akar ő fensége olyan rettenetes sietséggel utazni? Hallgass ide, Norton, hallgasson ide, lady! Nenának ez az utazása szökéshez hasonlít. Mikor népének megmutatta magát, éppen olyan volt, mint egy fejedelem, ki seregének élére akar állni, hogy koronáját, függetlenségét visszaszerezze! Isten adja, hogy csalódjam, de annak a hashistól részeg hindunak a szavai most is füleembe csengenek!

— Ugy van, őrnagy! felelé mereven, megint a kapitány, mert ez beszéd közben véletlen rápillantott.

— Maróthy gróf szintén említett ilyesmit! felelé a tábornok közönyösen. Neked is csak azt

mondhatom, mit neki. Tudjuk és megteszszük kötelességünket, a mikor kell — de jelenleg nincs ok a félelemre. Előleges intézkedésekkel pedig nem szabad megzavarni a köznyugalmat. Ez csorbát ütne a királyság tekintélyén!

— És a czopfon, meg a jelentéseken! morgogá gorombán az őrnagy . . .

Ekkor lady Norton is megszólalt az ő méltóságosan lepegő modorában:

— A fenség estélyünket megtisztelte jelenlétével, s a királyné ő felségére poharat üritett. Ez a nagyfontosságú politikai enunciatió mindennél jobban biztosítja hűségét, a rendet és nyugalmat.

Minthogy e közben folyton Thompson kapitányra nézett, ez hódolatteljesen sietett rá felelni örökös mondókáját.

— Ugy van, lady!

A vendégek távoztával, lady Norton ünnepélyesen kijelenté családjának, hogy Thompson kapitány a britt birodalom legilledelmesebb tisztje . . .

Ámde az őrnagynak más véleménye volt és nem is késett az örökösen ugy van-ozó kapitánynak kijelenteni, hogy szokják le e »hülye csacsogásról«, a tábornok csökönyös önbizalma pedig olyan dühbe hozta, hogy még az ő »gyémántos vadgalambjáról«

is elfeledkezett. Elment a nélkül, hogy látta volna Violetet, pedig tulajdonkép ő végette látogatott el a bungalowba . . .

Ha sejtette volna, hogy még csak egyetlen egyszer látja viszont az életben és minő körülmények között!

Alsó- és Felső Indiában már ekkor mindenfelé el voltak szórva a lázadás üszkei, és csak egy szikra kellett, mint a puska poros hordónak, hogy egyszerre felrobbanjon . . .

És az a szikra nem is késett soká!

Mert Dandu Pán, másként Nena Szahib, már utban volt és legsebesebb bangh elefántja vitte az összeesküvés főhelyére, hogy a lázadók élére állva, vérbe, lángba borítsa Alsó- és Felső Indiát!

Két héttel ezután Norton tábornok már özönével kapta a jelentéseket, s egyik futár, a másikat érte a bungalowban . . .

Valamennyi jelentés, futár, mind, mind Hióbb-hirekkel érkezett.

A hindu és mohamedán lakosság eldobva az eddigi szelidség és alázatosság álarczát, követelőleg és fenyegető magatartással lépett fel a hódítók ellenében . . .

Üvöltöző csoportok szaladgáltak az utcákon, fenyegető szavakat, véres jövendöléseket orditva be az idegenek házaiba és napról-napra leverőbb rémhírek érkeztek a nagyobb katonai állomásokról. »A benszülött ezredek egymásután láznak fel és csatlakoznak a felkelőkhöz. Nena Szahib kikiáltatá magát Alsó- és Felső India császárává és hadat üzenve az idegeneknek, a rettenetes Kalira esküdött, hogy az angolokat az utolsó csecsszopóig kiirtja a föld színéről...«, így szóltak a legujabb sürgönyök, miket a futárok a főhadiszállásról hoztak.

Lady Norton csak elszédült, mikor ezt meghallotta.

— Rettenetes! Rettenetes! nyögé elképpelve...
A királyné egészségére ivott és mégis mégis...

De most senki se ügyelt rá, hanem suttogva, az esetleges menekülés módjairól kezdtek tanácskozni...

A tábornok a városban volt és a maroknyi helyőrséggel iparkodott a lázadás kitörését elfojtani, szigoruan meghagyva családjának, hogy addig ne mozduljanak a bungalowból, míg ő megbizható hű emberével izenetet nem küld...

Agrából csekély segélycsapat érkezett több tiszttel. Egyik haditanács a másikat érte, mert majd

minden órában újabb és újabb rémhitek érkeztek a lázadás rémségeiről . . .

E perczen vágatott a kaszárnya udvarára egy küldöncz tiszt.

— Ez Vic, Wehler tábornok egyik segéd-tisztje! kiáltá az ősz Harriet őrnagy, kinézve az ablakon . . . Lová több helyen megvan sebesülve.

Lihegve lépett be s alig állott lábain a fáradtságtól. Egyik tiszt egy pohár frissítővel kínálta.

— E nélkül nem tudtam volna beszélni! szólt meg rekedten s átadta a sürgönyöket.

Norton tábornok el-elszoruló hangon olvasá Wehler főparancsnok sürgönyét:

»Nena Szahib Delhi ellen akar indulni. E perczen csak ezt hoztak hírül kémeink. Nőitek, gyermekeitek meneküljenek, nekünk nincs egyéb: győzni, vagy meghalni . . . Khaupur, Audh, Bithur, Nena kezeiben vannak, Lucknow, Cawnpore szintén. Az összes európaiak lemészárolva. Egy csecsszopó se maradt élve. Cawnporeban a lázadók egy kutat nőink és gyermekeink testével töltöttek meg. Nena tigris, vadállat! Órizkedjete . . . Mussurie felé még szabad az út . . . A menekülés arra felé még lehető«.

Halálos némaság fogadá e rövid, de rémesen sokatmondó sürgönyt, melyben csak a kibejáró

tisztek rövid és egyforma jelentése hangzott: A lakosság forrong, egyesek fenyegetődznek, de a kiszegzett ágyuk még féken tartják őket.

Kartácsra vannak töltve?

— Parancsára, tábornok!

E rövid jelentés után a futártiszt hajmeresztő részletességgel beszélt el Nena pokoli árulását, a lucknowi, cawnpoori vérengzéseket, a bihurti öldöklés vérfagyasztó drámáját, s elbeszélését azzal fejezte be, hogy a város alatt lovát három lövéssel megsebesíték. Legvégül pedig hangsúlyozá Wehler tábornok intését, hogy a benszülöttekben, bármily hiveknek látszassanak is, ne bizzanak, mert egytől-egyig áruló valamennyi.

Este felé kisebb csapat katona szállásolá el magát a Norton-féle bungalowba, de úgy az éj, mint a következő pár nap a legkisebb baj nélkül elmúlt. A tábornok mindössze azt a hirt kapta családjától, hogy reggelre kelve, az ajtók előtt apró tschapatikat¹⁾ találtak és a cselédség fejét összedugva, gyakorta suttog-pustog egymás között, mi a jelen körülmények között nem is valami feltűnő

¹⁾ A tschapatik apró kenyérek, melyek a felkelésben a hadüzenet és fenyegetés jelei voltak. Az éj sötétjében rakták a felkelés előtt pár nappal idegenek ajtóira elé.

dolog. Egyéb nem történt s várják utasításait a várba költözködés vagy a menekülésre nézve . . .

A benszülött lakosság óriási számához nagyon is csekély európai haderő, némi önbizalommal kezdett a jövő elé nézni.

A vérmesebbek pláne abban reménykedtek, hogy Delbit tán mégis megtarthatják. A benszülött katonaság eddigelé példás fegyelemmel engedelmeskedik s hünek mutatja magát, a népet pedig a kiszegzett ágyukkal féken lehet tartani . . .

— Ma még nyitva az ut a menekülésre, holnap már ki tudja, szólt czélzatosan a tábornok, letekintve az utczára.

Maróthy menekülőkkel tömött hosszú kocsisort látott kivonulni a városból. Mussure felé mentek.

— Tábornok úr, engedje meg, hogy én is felajánljam karomat a védelemre, mondá melléje lépve.

— Elfogadom, de nem itt! Védje és segítse családomat, ha majd menekülniök kell — feleléborusan . . .

Megint egy-két nap mult el egymásután, a nélkül, hogy bármi is előadta volna magát, sőt úgy látszott, mintha a forrongás és fenyegetődzés egészen lecsillapodott volna. A népesség nyugodtan és

csendesen viselte magát, — mégis valami vészujósló volt e csendességben, mi úgy rá nehezedett a szívre, mint a közelgő zivatar némasága . . .

Gyönyörű reggel virradt a városra. Az elmúlt éjjel rövid zivatar szaladt át a tájon, és a töméntelen rézkupola és tornyocska megifjodva ragyogott az eső után, mi a fülledt légkört is felüditette.

Déltájban egy csztály könnyü benszülött lovaság kanyarodott be a városba a calcuttai kapun.

Opiumtól és hashistól részeg felkelők voltak a legkegyetlenebb, legfanatikusabb gárdából . . .

A kapuórséget egy pillanat alatt legázolva, robtak az utczákra, az utjukba eső európaikat leöldösve, kardélre hányva, azután vad orditással rohantak befelé . . .

A felhangzó lövöldözésre és halálordításra, egy osztály benszülött katonaság indult roham lépésben és két ágyuval ellenük angol tiszték vezénylete alatt . . .

A Kashmiri-kapunál találkoztak össze a vadállati orditással vérengző felkelőkkel, körülöttük pedig háborgó tengerként már akkor a város felázadt népsége üvöltött, orditozott, és lándzsák, botok, yatagánok villogtak mindenfelé . . .

»Le a faringiakkal, öljétek le az átkozott fa-

ringiakat!» Az angol tisztek vas nyugalommal álltak benszülött katonáik között, kik eddig hűeknek bizonyultak!...

— Tüzet! vezényelte az egyik tiszt. Erre tájékozó orditással vágatott neki a felkelők egyik vezére.

— Peishwa és boszu! Halál a faringiakra! üvölté és pisztolyával lelőtte a tisztet... Ez a fiatal Loftus hadnagy volt...

Erre kezdetét vette ama rémjelenetek egyike, mi a véres felkelésben épp a leghűbbnek látszó benszülött ezredeknél ismétlődött:

A szipahik elgázolták égő kanóczaikat, aztán »Peishwa és boszu« orditással pártoltak át a felkelőkhöz. Az angol tisztek ott estek el a felkelők pisztolyai és yatagánjai alatt, drágán adva el életüket...

A felkelők száma erre rémesen szaporodott, mert az árulás villám gyorsan harapódzott ezredről ezredre... Ágyudörgés, puskaropogás és rohamléptek alatt döngött a föld... Dobpergés, trombitaharsogás nyomta el a halálsikoltásokat, a vérittas, boszusomjas csőcselék pedig betörve a házakba, rabolni, gyilkolni kezdett. Nem kegyelmezve aggnak, csecsszopónak, gyujtogatá fel egymás után a gyü-

lőtt faringiak házát, úgy, hogy nem sokára fekete füstfellegek lebegtek a kül- és alsó városok felett...

— Menjen, mentse meg családomat! Meneküljenek! hörgé a tábornok, kardját villogtatva...

Maróthy szélesebesen vágatott tova... Delhi fölött pedig ott lebegett enyészetes szárnyain a megjósolt halálangyal — — a vérontás angyala!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

T A R T A L O M.

	Oldal.
Prologus	1
Társaság az őserdőben	4
A Cobra manilla	19
A fekete tigris	45
Az arczkép	88
A merénylet	112
Eltűnt	130
Eleven rege	144
A halálangyal	162

ANARKALLI.

REGÉNY KÉT KÖTETBEN.

IRTA

DONÁSZY FERENCZ.

MÁSODIK KÖTET.

BUDAPEST.

AZ ATHENAEUM R. TÁRSULAT KIADÁSA.

1896.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Budapest, 1896. Az Athenaeum r. társulat könyvnyomdája.

A MENEKÜLÉS . . .

Az ágyudörgés és sortüzek ropogásaitól megvadult mén, sügyébe vágott fejjel gázolt le mindent, a mi csak utját állotta, egy nagyobb csoportnak pedig ugyszólván feje felett repült át, úgy, hogy csak hüledezve bámultak utána.

A kashmiri kapunál azonban újabb vértől részeg csoport támadt rá. Sarló alaku szablyák, yatagánok villogtak eléje, de két pisztolylövéssel ezt az utolsó akadályt is elhárította utjából s pár szökéssel szerencsésen kijutott a kapun . . .

A városon kívül már nem üldözték, s mikor eljutott a félutat tévő magaslatra, megkönnyebbülsen látta a bungalow egy darabkáját kikandikálni a fák közül . . .

Mikor az udvarra bevágtatott, az egész család eléje rohant, s minden oldalról kérdésekkel ostromolták . . .

— Férjem? kiáltá rekedten a lady. Atyánk? sikolták aggodalommal a lányok . . .

— A tábornok katonái élén védi a várost! Ő tőle jövök! kiáltá a gróf leszökve lováról . . .

— Izent valamit?

— Majd odabenn, lady! Itt nagyon sok fül hallhatja.

Azután rákiáltott a benszülött szolgákra, kik fejüket összedugva, valamennyien a csarnok végében álltak, hogy jártassák meg lovát . . .

A szolgák közül egy se mozdult, csak kihívó, daczos tekintettel méregették . . .

— Valamennyi megtagadta az engedelmességet, dadogta halkan a lady.

Maróthy nem felelt, csak lassan kivonta egyik pisztolyát.

— Becsukni a kapukat! Jártassátok meg a lovat! A ki azonnal nem engedelmeskedik, lelövöm! kiáltá dörgő hangon és pisztolyát a legelsőre, s úgy látszik éppen a főkolomposra irányzá, mert a másik perczben az egész csapat szétrebbent s parancsai villámgyorsan lettek teljesítve.

— Senki el ne merje hagyni a házat, mert a többi bünhődik érte. Most dologra! Készítsétek

elő a kocsikat! A lovakat pedig szerszámozzátok fel! parancsolá fenyegető hangon . .

Mikor beértek a terembe, lady Norton csak leroskadt egy pamlagra. Mintha minden gögöt és méltóságot letöröltek volna arczáról, csak félelem és kétségbeesés ült vonásain.

— Jóságos isten, minő borzasztó helyzet! nyögé magánkivül.

— A férfiak? Egy férfi sincs a háznál, mylady!

— A kertet őrzik valamennyien, hogy a szolgák észre ne vegyék, hogy csónakokon akarunk menekülni az éj beálltával . . . Ah, csak férjem és fiam volnának itt . . .

A gróf hallgatott, de tekintete önkénytelenül Violet arczára tévedt. Ez némán, halott halványan ült helyén, s a hogy a gróf ránézett, elfordította fejét . . .

— Nyugalom és bátorság, lady! Pár óra múlva leszáll az éj s a Dsamunán családjával együtt bántatlanul elmenekülhet. Mussurie felé még veszélytelen az ut . . . A tábornok majd utánuk jó, mihelyt teheti . . . azután felkeresé a férfiakat, hogy a menekülés módozatait megbeszéljék . . .

Öt óra tájban egyszerre iszonyatos csattanás riasztá fel a bungalow lakóit. Az egész épület in-

gott, recsegett, mintha egy rettenetes orkán nyomása nehezedne mindenre, azután lassankint sűrű por- és füstfelhő ereszkedett messzire a tájakra . . .

— Mi volt ez? kérdezték a férfiak sápadtan egymástól.

— Tán a lőportár repült a légbe? mondá az őrnagy.

Csakugyan az robbant fel, s ezzel be lett fejezve a rettenetes katasztrófa . . .

Ugyanis a tábornok látva, hogy csapatjával tovább nem tarthatja magát a felkelők ezreivel szemben, a várba menekült nők-, gyermekek- és agokkal együtt, a városon kívül fekvő torony-erődbe vonult vissza . . .

Ez a torony volt Delhinek egyik legkiválóbb erődje és a 38-ik benszülött szipahy ezred tartotta megszállva.

Az angol tisztek merész fellépése ezeknek árulását ez ideig meg tudta akadályozni, de midőn a tábornok megfogyott csapatjával és a menekülő európaiakkal az erődbe huzódott, egy ágyut elfoglalva, fenyegető magatartással állottak szembe . . .

Ugyanekkor a calcuttai kapun egy többezer főből álló felkelő csapat tódult a városba, mire egy angol tiszt látva, hogy minden veszve van, utat

törve a lőportárig, pisztolyával a legnagyobb lőporos hordóba lőtt . . .

Az iszonyatos robbanás több volt egy megnyert ütközetnél. 1800 felkelő véres, izekre szaggatott teteme fedte az omladékokat, mik felett sűrű füst- és lángfelhők lebegtek . . .

Majdnem fél Delhi rombadőlt, s páni rettegés lepte meg a felkelő csapatokat, mert minden felől halálhörgés, vész és pusztulás tárult eléjük . . .

Maga a torony-erőd is alapjaiban megrendült, és iszonyu ropogással ingadozott . . Ezt az általános rémületet felhasználva, az angol katonák megtámadták a szipahikat, és visszaszerezve az elfoglalt ágyukat, ezek védelme alatt befogták a tüzér lovakat a töltényszekerekbe, s a nőket és gyermekeket felül-tetve rájuk, kivonultak az erődből és még a sötétség beállta előtt elérték a bungalowot.

A tábornok és kised segédcsapatjának érkezte megváltoztatá a menekülés tervét . . és az éjszaka beálltával nem a folyón, hanem kocsikon és lóháton menekült az egész család a többiekkel együtt Mussurie felé, és hogy a benszült szolga sereg el ne árulhassa őket, valamennyit magukkal vitték . .

Szomorú utazás volt ez, valóságos kinszenvedés utja mindenkire . . , Éhség, szomj, fáradtság, a gon-

dozatlan sebek elmérgesedése, e mellett a bizonytalan jövő és örökös rettegés a legbátrabbaknak is megtörte minden erejét . . .

A kis ikrek rózsás arczocskája megnyult, elhalványult, s fájdalmas siránkozásuk majd megrepeszté a szülőknek szivét, e mellett a szélütött nagyapát a rémülettől újabb roham érte. Halottként hevert és rángott a kocsi fenekén, csak nehéz hörgése mutatta, hogy él . . .

Maróthy sokszor a lehetetlent is megkísérelte, hogy a szenvedéseken enyhítsen, de nem mindig sikerült neki.

Ilyenkor nem győzte bámulni Violet lelkijerejét ki bár maga is oly gyenge volt, alig állt a lábán, mégis ő volt gyámola, vigasztalója egész családjának . . .

A menekülés ötödik napján egy kis elrejtett hindu falucskába értek, hová a felkelés zaja, ugy látszik, még nem hatolt el, mert a menekülőket elég szívesen fogadták, a fényes aranyak láttára pedig elhalmozták mindennel, a mit csak kívántak . . .

Itt pár napig kipihenték magukat, s a testi szenvedések fogytával, a lelki gyötrelmek is tünedeztek és némi reménnyel, önbizalommal kezdtek a jövő felé tekinteni . . .

Az indulás előtti éjjelen a Norton-ház szolgálái közül kettő elszökött, s Maróthy úgy vette észre, mintha már a falubeliek se a szokott szivélyességgel viseltetnének irántuk . . .

— Most már nem sokat árthatnak! Körülbelül mire a felkelőkhöz érnek, Mussurie tájára érünk, vagy talán előbb is találkozunk előre tolt angol csapatokkal! mondá a tábornok, midőn hirül adták neki, s ugyan e véleményen volt az őrnagy is, ki ismerte a tájékat.

Az utba eső legközelebbi faluban jó pénzért pár elefántot béreltek, és a mahoutok készséggel ajánlkoztak, hogy rövidebb uton eljuttatják a társaságot Mussuriebe . . .

A felkelésről itt se tudtak semmit, és Granit, bátyjával meg sógorával ugyancsak vigyázott, hogy szolgálók ne fecsegjenek.

Este felé az egyik kocsinak eltörött a tengelye. Helyreigazitásról szó sem lehetett, ott kellett tehát hagyni, és a terhet az elefántokra rakták . . .

Másnap délelőtt két lovuk sántult meg, délután pedig három . . . A benszülöttek azt mondták, hogy tuskébe léptek, és nap nyugtán tanyát ütve, csakugyan megmutatták a körömből kihuzott tuskéket . . .

Maróthyt olyan balsejtelem-féle bántotta, de nem akart szólni, nehogy a többieket is megfélemlitse, hanem örködni akart az egész éjszakán keresztül...

Csakhogy az egész napi lovaglás és a kábitó hőség annyira elbágyasztották, hogy ő is elaludt, s mikor nap felkeltével egyszerre felserken, még mindenki aludt...

Álmodta-e, vagy érezte-e, nem tudta határozottan, de mintha idegen alakokat sejtett volna körülük ólálkodni...

A tájék azonban csendes volt — nagyon is csendes! Mert mikor körültekintett, se az elefántokat, se a mahoutokat nem látta...

Fölkeltette a férfiakat, kikkel aztán összejárták a közeli ligetet és a forrást, de az elefántoknak és a bensülött szolgáltnak nyomait se bírták felfedezni...

— Megszöktek a bitangok, mondá leirhatlan dühvel az őrnagy, mire a tábornok hevesen indulást sürgetett...

— Indulást sánta lovakkal?

— A legelső faluban elefántokat bérlünk. Most csak tovább e helyről!

Dél tájban nagy kerülővel egy árnyas völgyi utnak kellett fordulniok.

— Ha nem volna napi járó földre a hátunk mögött, meg mernék rá esküdni, hogy ez a Hyvia völgye! mondá az őrnagy, a tájékat vizsgálva . . .

A mélyut meredek oldalai fával és famagas bozóttal voltak benöve, és a szűk uton a kocsik és lovasok csak egyesével haladhattak, a kerékagy pedig néha az utoldalakat horzsolta . . .

Valóságos egérfogó volt, csak a közepén kezdetű katlan formán kiszélesedni.

— Teringettét, már azt hittem megrekedünk! kiáltá az őrnagy és a völgykatlan közepére rugtatott, hogy jobban szétekintsen.

Meg mernék rá esküdni, mégis alig merem ki mondani — — ez a Hyvia völgye . . . De hát az ördögök játéka . . . Ebben a pillanatban lova magasra ágaskodva, dobta ki nyergéből, mert egy lővés dördült el, mit egész sortüzelés követett és a bozót közül egész sereg fölkelő vetette magát vérszomjas üvöltéssel a menekülőkre . . .

Maróthy a nők velőtrázó sikoltozásaira a kocsik felé ugratott, de lovát egy golyó leterítette. Dühös kiáltással szökött talpra és pisztolyaival kezében rohant segítségükre . . .

Egyszerre azonban erős ütést érezve mellén,

tántörögni kezdett és szédülten a mellette lévő bokorra esett . . .

Görcsösen kapaszkodott az ágakba, hogy felgyenesedjék, de erős zugást, csengést érezve füleiben, elhomályosodó szemekkel látta, mint kezdik megszárolni utitársait, a szélütött, félhalott nagyapán kezdve . . . azután, mintha esne-esne mélyen lefelé a megsemmisülés setét végtelenébe . . .

Aléltságából minden idegén átnyilalló éles fájdalomsikoltás riasztá fel. Összerándulva nyitá fel még egyszer szemeit és Anarkalli fájdalomdult arcát látta maga fölé hajolni . . .

A düh és utálat úgy felforralá vérét, hogy félkarjára tudott emelkedni:

— El mellőlem, vérszomjas kigyó! Ez is az ön műve! Oh, bár boszut állhatnék értük! . . . Enynyit tudott csak hörögni, aztán visszaesett.

E megölő szavakra a lány megtörten roskadt melléje, de azután sikoltva kiáltott néhány szót sötétarczu hindu kísérijének, mire ez sebesen elrohant.

Ekkor, mit sem törődve a háta mögött tomboló küzdelemmel, végtelen gyengédséggel gombolá fel a véres ruházatot, mikor azonban az inget is szétnyitá, visszadöbbsent s elmeredő szemekkel nézett az elefántcsontlapra festett parány képecskére . . .

Ő volt ez, ő, a szerelem istennője: Lakschmisnak bűbájos alakjában mosolyogva . . .

Mintha ujjait égetné, olyan ellenszenvvel kapcsolá le a finom lánczocskát, azután tétován, bánatosan hullatá ki kezeiből . . .

De egyszerre felkapta és hevesen szorítá remegő ajkaihoz.

— Oh, Lakschmis, te szép, Ananta, te végtelen! Halál e kép nekem, jól tudom. De ő érette még a halál is üdv és boldogság! suttogá szemeit az égre emelve és keblébe rejté a képecskét . .

Azután összeszorított ajkakkal, mintha neki fájna minden érintése a sebnek, mosta meg tiszta forrás vízzel s kötözé be aromaticus balzsammal, mi-
ket visszatérő társa hozott magával.

Ha Maróthy eszméleténél lett volna, hát esötét arczu férfiuban megismerte volna azt a bensülöttet, ki Bhawani templomában a szent fakirintését közölte vele . .

HÁBORGÓ SZENVEDÉLYEK.

Bármily óvatosan surran végig az a magas férfialak, a félhomályos, hosszú oszlopcsarnokok márványlapjai mégis visszhangot vernek meztelen lábai alatt, és ha a kívüli zugásból be-be téved valami, azt ezek a hangverő csarnokok, mint a távoli mennydörgés halk moraját görgetik tovább csarnokról csarnokra.

Ezek a csarnokok csudás tömkelegben szelvedelik egymást keresztül-kasul föld felett és föld alatt, a nélkül, hogy a benne járó észre venné, mikor megy lefelé, mikor kerül vissza a föld színére.

Ez a hindu építészet kitanulhatlan csudája.

Némely helyütt be vannak omolva, s romokkal, törmelékekkel telehullt udvarokon, elvadult kerteken s bolthajtásokon visznek keresztül, melyek aquaduct formán egymásra vannak építve, s tarkabőrű kigyók, csillogó színű gyíkok szaladgálnak napsütötte forró oldalain . . .

Az a magas, sötét arczu benszülött, a szent fakirnak a bizalmasa, biztos helyismerettel járta végig e romtömkeleget és a csarnok végében álló isten-szobor mögé rejtett alacsony sikátorban eltűnve, egy az ellorahi sziklatemplom nagyságával vetekedő kupolaterembe lépett.

A szédítő magas boltozatot tizenkét titáni nagyságu kőelefánt emelte, s maga a boltozat a mindenséget jelképező teknősbéka alakjára volt kivájva, a végtelenség jelképével, Ananta kigyójával körülfonva . . .

Kolosszális isten-szobrok álltak még kolosszálisabb oszlop-fülkékben, csak a terem közepén a lótusz virágon ülő Brahma-szobor állott szabadon, rettenetes nagyságában majdnem a boltozatot érve . . . és merev kőszemeikkel néma fenséggel néztek le az alattuk tovasurranó parányi ember alakra.

A trimurtit ábrázoló szobor mögötti fülke el volt függönyözve, mégis halvány világosság, összefüggéstelen szavak szűrődtek kifelé, mintha lázbeteg feküdne mögöttük.

Először csak fejét dugta be, de a beteg mellett ülő nőalak intett neki, hogy beléphet.

A nő Anarkalli volt, a párnákon fekvő lázbeteg pedig Maróthy gróf . . .

— Még mindig nincs magánál? kérde a férfi.

— Nincs! A lámpavilágtól irtózik, zöldet és napsugarat kívánna látni. Mindig ezt és egy nevet kiáltoz láz álmaiban...

— Nevet? Micsoda nevet?

Anarkalli komoran hallgatott...

— Tudnom kell, kinek a neve az, ha azt akarod, hogy meggyógyuljon...

— Violeté, Norton tábornok egyik lányáé! felelé összeszorított fogakkal...

A férfi arcza nem mozdult, de szemeinek sötét felvillanása gyaníttatá, hogy nem szívesen hallja e nevet.

A fal egy észrevehetlen rejtekéből remekművü, aranylábakon álló kristálycsészét, s ugyanilyen hosszunyaku füles üveget vett ki, és a magával hozott kicsi cserép-korsócskából nyúlós, zöldes nedvet vegyített a hűsítőbe.

— A seb begyógyult, egy hét múlva ápolta olyan egészséges, erős lesz, mint volt. A láz pedig ma éjjel megszűnik.

Anarkalli örömsugárzó arcczal hallgatta ez örvendetes ujságot:

— Oh, Zeb bátyám, mivel köszönjem meg ezt neked? kiáltá.

— Azzal, hogy ne átkozz meg, mivel e ferin-
git élni hagytam.

— Bátyám!

— Vétkezünk, Anarkalli, Shiwára mondom,
vétkezünk, de bűnhődni is fogunk. Nem tudom,
minő varázshatalom lakik benned, hogy könyörgé-
sednek még bátyánk, a szent sem tud ellentállni . . .
Magamról nem is szólok!

— Mert szerettek! Ez a varázserő! felelé
karjait bátyja nyaka köré fonva . . . Óh, de én is
szeretlek benneteket. A többiről hallgassunk, Zeb,
hallgassunk.

— Ugy van, hallgassunk! . . . Ha a beteged
napvilágot és zöldet akar, nyomjad meg e kő kigyó-
fejet . . .

— Már mégy?

— Tudod, hogy helyem bátyánk, a szent mel-
lett van folytonosan . . . De még egyet, Anarkalli?
Ha beteged meggyógyul, mit tész azután?

Anarkalli láthatólag küzdött önmagával, azután
elhalványulva felelé . . .

— Elvezetjük a legelső kikötőbe, honnan
visszatérhet hazájába . . .

— Nehéz lesz! Nekünk épp ugy rejtőzköd-
nünk kell, mint neki, sőt jobban! Bátyánkra, a

szentre, nem ismernek rá Nena kopói, de rám, rám ismerhetnek, neked meg éppen nem szabad mutatnod magadat.

— A legnehezebbet már megtettük. Itt bizony vagyunk.

— Ugy van, e szent helyen bizony vagyunk, de még egyet, Anarkalli! Ne feledd a multat!

Anarkalli összerezzen:

— Bátyám!

— Nem kérdeztem, miért tetted, a mit tetted! Irgalom-e annak a neve, vagy más! Most emlékeztetek a multra. Elég sokáig hallgattam, de most, megvallom, nagyon megbántam, a mit tettem... Bünhődni fogunk mind, de te legjobban... és sötét szemeit fürkészőleg szögezé a lányra...

— Nos hát halljad! Egyszer azt monda, hogy szeretett, de midőn boszút akartam állni családkért, szemembe monda, hogy irtózik tőlem... Éjjeleket töltöttél itt mellette... Hallottad az én nevemet ellebbenni ajkairól? nem mindig annak a fehér arczu lánynak a nevét emlegeti...

— Ezért akarod hát a többieket is...

— Ezért!... Ezért! felelé a lány izgult tekintettel.

— De hát mit tett ez a faringi, hogy ilyen sldozatot hozol érte?

— Mit tett? Hát nem elmondtam nektek százszor is? Nem árulta el boszumat, s mindig nemes, jó és résztvevő volt a megvetett szolgáló irányában . . .

Lelkesült szavaira a férfi arcza még jobban elsetéült:

— Nem ezért akard te megmenteni e faringit, Anarkalli, hanem azért, mert szereted! . . . Elfeleddet a multat, pedig átok volt rajta. Most újra felhivod ez átkot! Jaj nekünk, hogy mégis engedelmeskednünk kell akaratomnak! E szavaknál gyorsan eltávozott . . .

Anarkalli pedig a kristály csészéből megitatá a beteget és melléje ülve, hűvös szellőt hajtott egy széles pálmalevével izzó homlokára.

A mint a nap nyugovóra hajolt, a beteg láza fokként erősbödött. Ilyenkor hangosan hívta, szólította Violetet . . .

Mintha más mindenkit feleddet volna, szüntelen csak ezt az egy nevet emlegette és lázas önkívületében mindennap újra és újra végig élve a vele történeteket, mindig csak Violet alakját látta maga mellett.

Magával vitte az erdők mélyen nyiló orchideákhoz, kérte, könyörgött neki, hogy dobja el azt a zöld kigyót, mert megmarja; saját testével védelmezte meg a fekete tigristől és Mianát hívta az elefánttal, hogy elmenekülhessenek. Majd suttogó hangon intette, hogy vigye ki az ikreket a pavilonból, mert kigyó rejtőzködik ágyacskáikba és minden átmenet nélkül forró, szenvedélyes hangon emlegette a holdas éjszakát, a bülbül dallal, virágillattal, majd meg azért könyörgött neki, dobja el kigyóalaku smaragd karpereczét, se ne fusson, ne rejtőzzék előle, hadd lássa, hadd festhesse le Lakshmis istennő képében . . .

Anarkalli önkénytelen kebléhez kapott . . . A kis kép ott volt, élete árán se válna meg tőle, ah, de mi haszna, mikor az ő szívében csak a gyűlölt vetélytársnő képe él, azzal van tele!

Fel szeretett volna sikoltani mérhetetlen fájdalomában . . . A mit a beteg lázámaiban újra végig él, az mind, mind vele történt meg . . . Ő volt ott, mégis a másikat emlegeti, az ő nevét meg végleg elfeledte. Ha csak egyszer kimondaná! Gyűlölettel, irtózáttal, de csak kimondaná . . .

Hát lehet a szerelem után ennyire gyűlölni, ilyen hamar feledni? Cseppenként odaadná vérét,

ha valaki megmondaná neki, miért nem tudja ő is ezt a sápadt, beteg férfit meggyülni, hiszen mást szeret? Dehogyan tudja, dehogyan, előbb meg tudna halni... és erősen összeszorítá fogait, nehogy egy hangocska is megzavarja nyugalmát, de könnyei annál sűrűbben omlottak végig arcán...

Éjfél körül a beteg elcsendesült, és nyugodt, láz nélküli álomba merült, mint a hogy Zeb előre megmondta.

Ekkor Anarkalli felállt és megtörle könnyözött arcát fátyola sarkával...

Ez a fátyol a mesebeli királykisasszonyok tündér ruhája volt — az ind szövészet remeke és csodája: a dakkar-fátyol...

Ugy fénylett, csillogott, mint a holdvilág ezüstje, mintha holdsugárba, ezüst ruhába öltözött volna, midőn sugár természetét egészen sarkáig lengén beburkolá, — mégis alig egy burnót-szelence nagyságu ezüst dobozkából vette elő, összehajtogatva pedig egy karikagyűrűbe bele lehetett volna húzni.

Egy viaszpálma fáklyát meggyújtva, nesz nélkül kisurrant a fülkéből...

A boltozatot emelő elefántok, az istenek kolosszális szobrai rejtelmes árnyakat vetettek, s mo-

zogui látszottak fáklyája világánál, midőn lábaik alatt átsietett a templom másik oldalára . .

Itt fáklyáját egy tartóba dugva, néma fohással tárta ki karjait Lakschmis istennő szobra felé, azután pedig leborulva a hideg márványra, zokogósan reszkető hangon imádkozott, míg csak fáklyája le nem égett . . .

Ekkor újra felállott és könyözött arczczal susogá:

— Életemnél drágábbat áldozok nektek, oh, Szépséges, neked, óh, Végtelen! Fordítsátok felém a szívét! ezzel lekasztá nyakából a kis elefántcsont képet s vékony lánczával együtt a szobor e célra szolgáló üregébe csúsztatta . . .

Halk pengéssel hullott le a mély üregbe, mégis felébresztette a boltozat szunnyadó visszhangját, csak úgy zúgott, búgott a hangverő üresség odafenn . . .

Riadtan tekintett magaköré és összeborzadt.

Mintha a merev kőszemeikkel rábámuló kolosszális isten-szobrok kezdenének túlvilági, szellemhangokon suttozni, sóhajtozni, Ananta kigyójának zöldkristály szemei pedig olyan kísérteties villózással szikráztak rá fáklyája fényében . . .

Napkeltével Zeb magas alakja lebbenté félre megint a függönyöket. A beteg számára erősítő élelmet és gyümölcsöket hozott egy pálmalevélből font kosárkában . . .

— Öt-hat nap mulva visszanyeri erejét! szólt futó pillantást vetve a betegre, ki oly egészséges álomba merülten szunnyadt fekhelyén, hogy lélekzése alig hallatszott.

A lány, szobor mozdulatlanul maga elé meredve, ült szokott helyén, e szavakra felpillantott . . .

Zeb arcza még jobban elsötétedett, midőn huga kisírt és fájdalomdúlt arczára tekintett . . .

— Indrára mondom, szeretném, ha e faringi már hazájában lenne. Mennyi könnyet ontottál érte! mondá haragos gúnnyal.

— Egy tengert! suttogá a lány tompán, mintha kérdésére felelne, és e közben kihívó merészséggel szegezé rá villogó szemeit . . .

Zeb összeharapta fogait, mert a beteg mozgolódni kezdett.

— Mindjárt felébred! és távozni készült.

— Maradj! suttogá a lány lázas sietséggel és a mécsest lekapva a párkányról, más helyre állítá, maga pedig az árnyékba huzódott . . .

Maróthy csakugyan felébredt.

— Van itt valaki? kérdé gyenge hangon.

Anarkalli keblére szorítá kezeit. Szivverését érezte elállani, e jól ismert hangokra! Hiszen ezek voltak az első, öntudatos szavak, melyeket heteken át tartó lázálmai után, tiszta elmével kimond... és ezekkel visszatér a való, az emlékezet...

Fejével intett bátyja felé, hogy feleljen. Ő nem tudott volna egy hangot se kiejteni...

Kivánsz valamit, szahib? kérdé erre Zeb ágyához lépve...

— Te ápoltál, te mentettél meg?

A hindu fejével intett.

— Köszönöm, barátom! Ha szegény ember vagy, gazdagon megjutalmazlak, de most mondd meg, hol vagyok?

— Nálam! felelé röviden Zeb és ajkai körül még most is ott lebegett az a megvető mosoly, mi a jutalmazás említésénél támadt.

— De hol?

— Aureng Zeb városában, a régi Delhi romjai között... Tán tudod, hogy ezek mértföldekre terjednek?

— Mennyi ideje ápolsz, barátom?

— Vess el egy goharri magot. Ennek a kikelése majd megmondja.

— Tehát egy hó és néhány nap! sóhajtá Maróthy . . .

Meg tudnád mondani azt is, mi lett utitársaimból?

— Meg! De előbbre való ennél, a mit most mondok. Kiméld magadat, mert még gyenge vagy. Idd ki e csésze tápláló levet, aztán aludjál! Mikor ideje lesz, majd beszélünk!

Maróthy engedelmes gyermekként, hosszú kortyokban itta ki a csésze fűszeres, langy meleg tartalmát, mi végzetlenül jól esett neki, s mikor üresen visszaadta, a csésze oldalai egy rávetődő sugártól sziporkázva megcsillantak.

Ha nem olyan bágyadt, s nincs olyan félhomály, bizonyára észre veszi, hogy a csésze drágakövekkel kirakott szinarany és királyi kincstárba illő megbecsülhetlen műremeke az ó-hindu ötvös-művészetnek, és azoknak a párnáknak húzatai, a miken fekszik, azok a függönyök, mik fülkéjét takarják, kincseket érő kasmiri shawl-szövetek, mik a selyem, bársony, atlasz csillogó szinompáit, e háromnak minden lágyságával egyesítik magukban . . .

Alig hogy megint elaludt, Zeb tüstént távozott, Anarkalli pedig elébbi szoborszerű mozdulatlanságába süllyedt vissza . . .

De csak külseje volt olyan nyugodt, mozdulatlan. Bensejében háborgott a szív, a lélek, a szerelem és kétségbeesés minden szenvedélye leirhatlanul . . .

Kinzó aggodalom szorongatá szívét! A beteg már magánál van. Amennyire vágyott, epedett utána, ép annyira félt első szavától, első tekintetétől.

Shiwának kigyóünnepén gyermek korában egy vezeklő fakirt látott, ki nyílt sebeibe lángoló olajat és szurkot csepegtetett. Akkor azt hitte, ennél nagyobb kín és fájdalom nem lehet a világon . . . Pedig van!

Most az ő sebhedt szívére is ilyen sustorgó olajcseppek hullanak szüntelenül.

— Óh, Szépséges, oh, Végtelen! A ti büntetések ez!

SZIVEK CSATÁJA.

— Csak ne lenne ez az örökös félhomály! Egy kis zöldet és napfényt szeretnék látni, barátom!

Ezek a szavak rezzentették fel egyszerre kinos töprengéséből és térdei majdnem megrogytak alatta, midőn tapogatózva, odább surrant, hogy reszkető kezeivel megkeresse a kő kigyófejet . . .

Miként Ali baba Szezám búvszavára, akként támadt Maróthy szavaira is egyszerre napfény, derű és szemvidító zöld szín a fülkében.

Ugyanis a kigyófejet elfordítva, két hatalmas kőtábla ferdén a falba süllyedt, és a reggel harmatos világa özönlött be a széles nyíláson, a romok pereméről pedig virágfüzérék, lombok hajladoztak befelé fényvel, illattal árasztva el az örökös félhomályt.

Maróthy félkényökére támaszkodva, mohón szívta be a balzsamos levegőt, és a napfény egy kis életszint festett halvány arczára.

— Köszönöm e pompás levegőt! sóhajtá jólesőleg. De most mondd meg nevedet, derék megmentőm, s mivel feleletet nem kapott, a halk ruhahugásra hátra tekintett — és meglátta a falhoz huzódó Anarkallit...

E nem várt meglepetésre — mintha valami rémet látna — arca kísértetiesen elváltozott...

— Megint ön, ön! kiáltá remegő hangon, s hiába akarta, nem tudta leküzdeni azt a borzasztó izgatottságot, mi minden idegét megremegtette...

— Uram! ennyit tudott csak a lány mondani, de esdőleg terjeszté feléje mind a két kezét...

— Menjen, menjen előlem, vagy istenemre én megyek innen! Inkább a halált, mint az ön közellétét... kiáltá Maróthy a düh és utálat felgerjedésével...

— Hát mit tettem én? sikoltá a lány szivrázó hangon, hogy meg sem akar hallgatni?....

— Mindent! Árulást, gyilkolást, vérengzést, amit csak ördögi boszujában kigondolhatott...

— Óh, nem hiába féltem e pillanattól... Uram, ne nézzen rám így, ne ezzel az utálattal... Meg kell önnek hallgatnia, mielőtt ítélne!....

Én már elítéltem?

— Nem ítélhet el, míg meg nem hallgat!

Meg kell önnek hallgatnia! kiáltá szenvedélyes fájdalommal. Ön árulással vádol! Anyám emlékére, Anantára esküszöm, nem én árultam el a Norton-családot . . .

— De tudott róla!

— Tudtam — sőt meg is akartam menteni. De önök már akkor elmenekültek . . . és mi bátyámmal későn érkeztünk!

— Igazat mond?

— A tiszta igazságot, miről ön is nemsokára meg fog győződni . . .

— Hogyan? Mikor?

— Azt még nem tudom, de úgy lesz, mint mondom! felelé olyan meggyőző hangon, hogy Maróthy gyanuja oszladozni kezdett, sőt némi megkönnyebbülést érzett, hogy a lánynak nem volt része abban a szörnyű drámában . . . Ha ugyan igaz!

Meghallgathatja tehát a nélkül, hogy a legyilkoltak emlékét megsértené vele.

— Ugy hát önnek is meg kell köszönnöm, hogy megmentett? szólalt meg kevés idő múlva.

A hangjából kirívó erőltettség sötét pirt csalt a lány arczára.

— E köszönettől megmenekülhetett volna, ha

megfogadja úgy az én, mint bátyámnak az intését. Elég világosan szoltunk!

— Bátyját? Tehát bátyja, testvérbátyja. Önnek a szent fakir? kérdé csudálkozásában mindent feledve. Nem, ezt nem tudom elhinni, hogy az a rettenetes alak és ön testvérek volnának, mondá másodszor is, a lány búbajos szépségére czélozva . . .

— Pedig ugy van, testvérek vagyunk! felelé halkan, földre szegzett szemekkel. Ah, egykor ő is szép, deli volt, mint ön! Fényes ruhájában, tomboló paripáján tündérr királyfihoz hasonlított, azonban házunknak és családunknak összeomlása anyyira megrázta, hogy lemondott a világról és az isteneknek akarta áldozni életét. De ebben irántam való véghetetlen szeretete megakadályozta . . .

Lemondott a halálról és ezt az életet választotta . . . Ugy-e minő véghetetlen szeretetnek kell annak lenni, hogy a Nirvána boldogsága helyett ezt az életet választotta? Ez az egyetlen emberi gyengeség lakozik benne — több nem! Rá nézve nincsen világ, nincsenek emberek! Nincs senki, semmi, csak az istenek és én! Részt vesz legcsekélyebb bajomban, örömben és megtesz értem mindent a világon. Kérésemre, figyelmeztette önt a

bekövetkező vészre, és el fogja követni a lehetetlent is, hogy ön innen tova menekülhessen . . .

Maróthy bánni kezdte elébbi heves szavait:

— Köszönöm hát, a mit értem tett, bárcsak meghálálhatnám, mondá valamivel barátságosabban . . . De én nem tudok szinlelni! folytatá érdesen . . . Még köszönetem és hálám szavai is fagyosak, erőltetettek, mert a mit a pavillonban láttam . . .

— »Az még most is undorral, irtózáttal tölt el ön iránt!« Ugy-e, ezt akarja mondani? szólt mély lélekzettel a lány. Kimondhatja bátran, nem tudok azért haragudni önre . . . De hallgasson meg, hadd mondok el mindent.

A mit akkor akartam tenni, arra már régen hó és évek óta készülődtem. A boszu folyvást ott rejtőzött szivem mélyén, csak alkalomra vártam . . . Ez az alkalom ön volt! Megjelenése annyira felszította ezt a lángot, hogy ki kellett törnie, fel kellett lobbannia . . .

— Az én megjelenésem keltette önben azt a rémgondolatot, hogy a kicsikéket megölje? Minő képtelenségeket akarná még velem elhíttetni? riadt rá haragjában majdnem magánkívül.

— Ugy van, mint mondom! kiáltá sötéten

villogó szemekkel. Most, hogy gyalázatomból vérrel lemosva, tündérálmaim rombadőlve, minek titkolódzam tovább? Tudjon meg hát mindent, de mindent leplezetlenül, hiszen övéké a szégyen a halálban is — és megint az a meduzaszerű kegyetlen mosoly jelent meg ajkain, mint akkor a pavillonban, mi Maróthy lelke mélyéig megborzongtatá.

Egyszer már elmondtam önnek miért gyűlölöm a Norton-családot. Ön akkor azt mondá, gyűlöletem jogtalan, a boszuállás pedig gonosztett lenne.

— Most is azt mondom!

A lány hallatlanná tette e közbeszólást.

— Akkor azt mondám, azért gyűlölöm őket, mert naponta vérig aláznak, megrontották családomat, angollá lenni kényszerítették, és vallásomat is meg kelle tagadnom... A többit elhallgattam, mert ah, mikor ezek eszembe jutnak, akkor vért kívánok látni, ördöggé változom...

— Azaz jónak látta eltagadni, gonosz, fékezhetetlen indulatait! szólt közbe nyersen, de mindjárt megbánta, mert a lány arcza annyira eltorzult, hogy szinte visszadöbbsent tőle...

— Még most sértegethet — de történetem után már nem lesz joga! kiáltá rekedten... Ismeri ön Norton Lothárt?

— A legöregebb fiut, a főhadnagyot?

— Nem a személyét, de lelkületét értem! Ő a világ legalattomosabb tettetője és legnagyobb gonosztevője...

Ez több volt, mint a mennyit Maróthy elviselhetett!

— Gondolja meg, hogy halottról, orvul legyilkolt áldozatról beszél! kiáltá indulattól reszkető hangon...

— Tudom! Ez az mi engem kimondhatatlan elégtétellel tölt el, és ajkain újra ott lebegett az a kielégített, ördögi mosoly, mi szép arczát egész daemonivá tette...

Őn nem tudja, hogy nekem volt egy iker nővérem is. Egy órában születünk, olyan egyformák voltunk, mint az ön által lefestett Norton unokák... Ah, és hogy szerettük egymást, hogyan, de hogyan... A kegyes Norton lady mindkettőnket házához vett, s mikor a nevelő-intézetből kikerültünk, akkor jött haza a tiszti iskolából Norton Lothár is és az első pillantásra beleszeretett Mandalába...

Szegény Mandala nem tudott ellentállni a csábításnak. Hitt neki! Ez lett a veszedelme! Egy napon földre veté magát előttem és bevallá... bevallott egy rettenetes dolgot, mit titkolni tovább nem lehetett.

A lány keble annyira lihegett, hogy szavai elfulladtak s pár perczig hallgatott . . .

Éjszaka idején Norton Lothár szobánkba osont, mert Mandala azzal fenyegette, hogy bevall mindent a tábornoknak . . .

Ahogy egy gaz hazudni tud, úgy hazudozott, s ígért eget földet neki, hogy hallgasson és hallgassak én is, és másnap délután Mandala meghalt. Megmérgezték upas-upassal. Tudom hol vették, ki adta neki a mérget. — Az is meglakolt érte!

Maróthy homlokán az izzadtság gyöngyözött e rettenetes történetre . . .

— Még nincs vége, folytatá a lány olyan mosolylyal, mi inkább görcsös rángáshoz hasonlított, oh, még nincs vége! pedig nagyon röviden beszélem el . . .

Én jajgatni, átkozódni kezdtem . . . Ekkor előállt Gong, a ház egy régi szolgája, és megesküdött, hogy Mandalának egy városi vízfordó volt a szeretője és szégyenében maga mérgezte meg magát, — — engem pedig azzal fenyegettek, hogy javító intézetbe küldenek, ha nem hallgatok.

Mandala után rám került a sor . . . Engem kezdett a csábító gaz, gyilkos ostromolni. Panaszt tettem Nortonné asszonynál . . . s mit gondol, minő

clégtételt kaptam? ... Arczulütött és öt napra a pinczébe záratott el a patkányok közé ...

Mikor kieresztettek, Norton Lothár az nap éjjel a szobámba tört. Sikoltásaimra azonban elmenekült, de fogcsikorgatva azt kiáltá vissza, hogy mégis az övé leszek ...

Egy este csupán ketten maradtunk otthon. Én és a kulcsárné. A család valami estélyre volt meghiva. A vett parancs szerint, éppen a nők szobájában rendezgettem, midőn hirtelen, olyan álmos bágyadtság lepett meg, hogy a félig lebontott ágyra rogyva, többet nem tudtam magamról ...

A lány arcza itt, mint a vihart jósló alkonyi ég, sötét pirban égett, s akadozni kezdett:

A többit a kulcsárné mondta el. Norton Lothár, mint valami betörő tolvaj, visszaszökött az estélyről, hogy hatalmába ejtsen. De az istenek engem megvédelmeztek. A kulcsárné éppen akkor nyitott be, mikor a gaz már minden ruhát letépett rólam és én tehetetlen halottként hevertem az ágyon ...

A ház fiát büntetésül a szülék egy távoli város ezredéhez helyeztették át — és elvetettek vele egy gazdag menyasszonyt. Engem, a szolgálót pedig leszidtak, hogy mertem a hölgyek ágyába feküdni. Hisz én, a megvetett benszülött és rabszolganó,

akármilyen játékszere lehetek az urak szeszélyének s vágyainak! . . .

Ne szakítson kérem félbe, mert nem bírok még egyszer belekezdeni. Ah, ha ön most belém tudna látni, mi forr én bennem . . . és mi forrott akkor. De hagyjuk ezt . . . Azt se mondtam el önnek úgy-e, hogy apámat az a szélütött, öreg aggasztán ágyu elé köttette és úgy szaggatták izekre.

Azt se tudja ön, hogy anyám a börtönben halt meg, mert ráfogták, hogy Norton tábornokot meg akarta mérgezni . . . Hát azt sejti-e ön, hogy a Norton-bungalow, óriási rizs- és indigó földjeivel, valaha családömé volt, és kincseink angol utalványokra váltva, a Norton-ház pénzszekrényeibe vándoroltak.

Nézze, ezek a darabok, miket itt lát még, csak az egyszerűbbjéből, a silányabbjából valók, és rámutatott a szinarany csészére, a vert ezüst viztartóra, az aranyba foglalt kristály üvegre és kehelyre . . .

Harmadik bátyámnak a halálát és a többit már nem bírom elmondani, mentsen fel ettől . . . Ha kíváncsi volna rá, gondoljon a legcsufosabb, legirtózatosabb halálnemre, a mivel gonosztevőket végeznek ki, de esküszöm önnek Shiwára, hogy valamennyien ártatlanok voltak . . .

Attól a gaz merénylettől kezdve, szüntelen a

boszuálláson törtem a fejemet . . . Sujtani akartam, sujtani úgy, hogy az egész család, az utolsó gyerekig egy emberként jajduljon fel! Ha csak ölni akartam volna, erre elég alkalom kínálkozott . . . De mi az egyszerű halál? . . . Jótétemény lett volna ezeknek! Én nem ezt akartam, nem! . . . Addig, addig gondolkoztam, tétováztam, míg egy napon megjelent ön, ön, ki nem ebből az átkozott nemzetből, nem ebből a kapzsi, utált fajból való . . .

Maróthy tenyerébe hajtott fejjel hallgatott egyszerre megdöbbenve serkent föl . . . A lány hangja boszutól, szenvedélytől izzott, s vészharangként zugott fülébe . . . az utolsó szavaknál azonban egyszerre a régi csábulatos lágysággal zengett . . . Mintha más valaki szólalt volna meg helyette . . . a régi . . .

— Ah, micsoda derü, napfényes sugárzás támadt körülöttem, mikor kiolvastam tekintetéből, hogy ön nem nézi le, nem veti meg az alacsony szolgálót, hanem érdeklődik iránta . . .

Igen is, kiolvastam szemeiből, hogy örömet lát, örömet hallja hangomat, s őszintén, nemesen gondolkodik felőlem . . . Akkor pedig, midőn oly résztvevőn meghallgatta panaszaimat, s bátorítani, vigasztalni igyekezett, akkor, ah, akkor azt hittem

maga a szép Isten, Indra szállt a földre, mint ősanymaim idejében . . .

Feledni kezdtem mindent, boszumat, gyűlöletemet, s oly könnyű, tiszta lett a szívem, mint a gyermeké. Elfeledtem ki vagyok, mi vagyok, csak egy édes álomnak, reménynek éltem, mi mindennap édesebb, reményteljesebb lett . . . Olyan édes mámorban ringott a szívem, a hogy az édes illatunone virág megrészegíti az érzékeket — és ennek az édes álomnak akkor szakadt vége, midőn látni kezdtem, minő szívesen beszél Norton kisasszonnyal, az pedig mennyire imádja önt, uram! Szép álmaim szélylyel foszlottak . . .

Maróthy összerezent és sötét pillantással nézett rá, mintha el akarná hallgattatni . . .

— Már nem tart soká, uram! csak még egy kevés türelmet!

A szív, a szerelem pedig csak mindaddig édes a földkerekségén mindenhol, míg a kétely, a féltés meg nem keserítik. E keserűség pedig rossz tanácsadó, nekem is mindenfélét sugdosott a fülembé:

Mit remélhetek én, a lenézett szolgáló, barnabőrű félvad teremtés? A szerelem pillanatnyi fellobbanó morzsalékait, a nemes gyümölcsnek héjját. Mekkora különbség van köztetek! Ő gazdag, ma-

gasállásu úr, te pedig szolgáló, meggyalázott, megbecstelenített teremtes! Mernél közeledni hozzám? hiszen arra sem vagy méltó, hogy rád nézzen...

Bármily jó és figyelmes volt is ön irányomban, ettől fogva egész életem meg volt mérgezve. Nem tudtam többé olyan édesen álmódogni — nem tudtam remélni... Ah, miért nem tépett szét akkor a tigris az erdőben... Azon az estén sirtam leg többet életemben...

Végre pedig, mikor azt a vészthozó, gyászos képet festette, hol az istennőnek az én meggyalázott arczomat adta, mikor azon az éjszakán ajkai az enyémekeket keresték, ah, akkor, uram, fellobbantak a szerelem és gyűlölet lángjai szivemben — s ki kellett törniök. Akkor megbizonyosodtam, hogy szeret, vetélytársamnak tehát el kellett tűnnie... A második cobra Norton kisasszonynak volt szánva.

Itt egyszerre elhallgatott — csak rángó ajkai és villámló szemei beszéltek arról a háborgásról, mi hevesen fel alá hullámzó keblében zajlott...

— És a nagyok helyett az ártatlan kisdedeken akarta tölteni boszuját! Ki érti ezt? kaczagott Maróthy élesen.

— Mindjárt megérti! A kicsinyekben családom megrontóit akartam szivük mélyéig sebezni

hisz a két unoka volt az egész család bálványa, öröme és minden büszkesége!

Az a halálnem különben jótétemény lett volna a kicsinyekre! Én már akkor tudtam, mi vár rájuk! Már fenték számukra a tört — a halál-angyal láthatatlanul már ott lebegett a bungalow felett... De én még addig se akartam várni, mert a féltékenység szította gyűlöletemet...

Most hát a bungalow puszta és lakatlan — mint volt a mi házunk... A szobák, termek, hol annyi gőg, ridegség és kapzsi zsarnokság takaródzott fénynyel, pompával, kihaltak, üresek... Egy se él közülök! Szülék, nagypapa, férj, nő és gyermekek mind-mind nincsenek többé, a boszu karja elérte őket, Shiwa kigyófejei sziszegtek fölöttük!... és bűbajos arcza megint oly vad, daemoni szépségtől sugárzott, mint a Meduza tekintete.

— Irtózatos! Csakugyan ott vesztek? Mit tud róluk? Mi történt velük? kiáltá Maróthy és iszonyodva szökkent fel helyéről.

— A minek történnie kellett! felelé ridegen. »A hódítókat elérte a Nemezis sujtó keze«, mint az önök tankönyvei tanítják. Ütött a visszatorlás órája, s az angolok kiirtása megkezdődött s folyik szakadatlanul...

Nemcsak Delhi városa, hanem egész India egy óriási nyitott sir az európaiak számára . . . és, ha a balsors úgy akarja, az ön számára is, uram, az ön számára is . . .

— Alig értem szavait, mondá Maróthy zavarosan. Vagy mit is beszélek!.. Mondja hát, akarom tudni, mi történt a Norton-családdal?

— Hisz mondtam már! A mi a többi angolal . . . a megérdemelt visszatorlás! Családom átka beteljesedett, s mi meg vagyunk boszulva! . . . Nos, uram, igazságot kérek! Hallotta történetünket . . . Elítél-e azért, mit tenni akartam? . . .

Maróthynak azonban minden szál idege, minden csep vére reszketett a dühtől, borzalomtól . . . Azt még látta, mint rángatják ki a félhalott nagyapát, mint omlottak össze utitársai a gyilkosok kései alatt, mint huzkodták ki a nőket hajuknál fogva . . . Ez a kép jelent meg előtte most is . . . és a lányban szintén csak a gyilkosok szövetségesét látta, akármit mondott is ez!

— Menjen, menjen előlem! Ha tudná, mennyire gyűlölöm, irtózom öntől — nem kerülne szemeim elé soha sem . . . Menjen, mert meg tudnám fojtani e pillanatban . . .

Ugy látszik várta e szavakat, de mégis kel-

léhez kapott mindakét kezével, mintha meg akarna valami szakadni odabenn, azután egy szót sem szólva, lehajtott fejjel ment ki, Maróthy pedig tulbecsülve erejét, kimerülten dőlt vissza párnáira.

Egyik se vette észre, hogy fenn a nyílás tetején két leselkedő fej körvonalai sötétlenek a behajló bokrok között és beszédjüknek egyetlen szavát se teszik hallatlanná . . .

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

A LÉBY CSILLAG.

A nyilás nyitva maradt éjszakára is, mert nem volt, a ki a kő kigyófejet elfordítsa . . .

Ezen a nyiláson vad zszibongás, lövés ropogások és egy-egy elnyujtott halálsikoltás hangjai szűrődtek be távolság tompította hangokon . . .

A halál-angyal még mindig ott lebegett Delhi fölött!

Maróthynak nagyon rossz éjszakája volt, bármily bűbájosan s biztatólag ragyogtak be a déli kereszt szikrázó csillagai. A nagy felindulás újra visszahozta elgyengült szervezetébe a lázt, s egész éjszaka a Norton-család véres árnyai kísértették, s halálsikoltásaik csengtek fülébe, majd meg Anarkallit látta vad, gyilkoló szépségében zöld kigyóvá változni, s ilyen alakban fojtogatta hajlós testével rendre, a szélütött nagyapát, Nortonnét, Lothárt, Violetet és a kis ikreket, mindegyik fülébe sikoltva :

»Te apámért, te az arculütésért, te Mandalá-

ért, te szerelmedért, ti pedig valamennyiért« . . .
azután ő feléje jött, de már Lakschmis istennő bű-
bajos alakjában, karcsu derekán öv gyanánt sziszegő
zöldkigyókkal, mik feléje vágódtak, mintha óvni,
inteni akarnák tőle.

Napkeltekor, szokás szerint, bejött Zeb. Moz-
dulatlan, sötét arczczal készítette el a gyógyszert, és
egy kis faragott ébenfa asztalkára pedig az étkeket
helyezte el — azután magára hagyta . . .

Este felé csudálatos bizsergést kezdett érezni
minden tagjában, s még fen volt a nap, mikor elaludt
— és fel sem ébredt más napig, a mikor egészen újra-
születettnak érezte magát. Ezt meg is mondta Zeb-
nek, és hogy szeretne a szabadba menni, hogy erejét
mielőbb visszanyerve, megpróbálja a menekülést.

Zeb szó nélkül elfordította a kigyófejet, és a
kőtáblák bezárultával egy másik nyomásra, keskeny
nyílás tárult fel, mely egy omladozó, de magas fa-
lakkal körített, elvadult kertbe vezetett . . .

Maróthy itt töltötte majdnem az egész napot.
A kiszáradt szökőkutat egészen beboltozták az el-
vadult fák, s ennek peremére ülve, elmélázva néze-
gette a kissa-hangyák sürgését-forgását és az arany-
zöld gyikok fürge szaladgálását a kövek között . . .

Egyszerre egy rőtveres állatkát látott a bok-

rok sürűjéből elősurranni. Akkora és olyanforma volt, mint egy tengeri disznócska . . .

Minden gyanu és félelem nélkül egészen a lábához jött, s majdnem talpai alól czibálta, legelészte le a zsenge fűszálakat.

A szökőkut napsütötte omladványai e közben gyengén mozogni kezdtek s a mellette ásitó lyukból először csak egy lapos, villogó szemű fejecske dugta ki magát, azután egész zajtalanul, egy hatalmas szemüveges kigyó csuszszant kifelé, olyan közel hozzája, hogy majdnem czombját érinté sikos testével . . .

Maróthy nem mozdult. Fásultan, közönyösen nézte a halálos mérgű dögöt, mint kerül nesztelen alattomosággal a legelésző cobaya mögé, és nyakát szélesre fujva, hátragörbeszti fejét, hogy kipattanó rugóként, a mit sem sejtő állatkába vágja méregfogait . . .

A napsugár rézveresen csillogtatta pikkelyes testét, széles nyakán ott sötétlett a szemüvegforma rajz, a halál szemüvege, szemei pedig egyre vadabb szikrázással meredtek áldozatára, miközben támadó sziszegést hallatott.

A cobaya riadtan fordult visszafelé és szembe találta magát a kigyóval.

A cobra ördögi tekintete annyira megigézte, hogy nem tudott menekülni, hanem minden tagjában megbénulva, reszketve huzta meg magát Maróthy lábai alatt, ki szintén mozdulatlanul nézte, mint vág hozzá méregfogaival, szinte érintve az ő lábait is hideg testével, s mint lesi, várja, zölden szikrázó szemeit rámeresztve, mérge hatását, mintha gyönyörködni akarna a cobaya görcseiben és vonaglásaiban.

Maróthy a legkisebb félelem és izgatottság nélkül várta, míg a félelmes hulló nagy lassan elnyelte áldozatát. Nem unta meg az életét, de kezdett fatalista lenni! Mintha valami ismeretlen hatalom arra kényszerítené, hogy hívja ki a végzetet, huzzon ujját a halállal, hiszen tegnap mondták neki, hogy India egy nagy sir az európaiakra nézve, melybe balsorsa őt is belebuktathatja!... Hát ebbe buktatja-e, vagy abba?

Mikor a cobra jóllakottan visszabujt lyukába, felállt s bejárta a romokkal, törmelékekkel borított elvadult kertet...

Pompás virágok nyiltak mindenfelé, mégis valami szomorú, lehangoló volt e tarka szinpompában. A temető virágágyai is tarkák, pompásak, még se feledtetik a halált és enyészetet... Ez a kert is azt a benyomást tette.

Egy oltárkőforma omladék árnyában izzóvörös virágok nyiltak feketés-zöld levelekkel . . . A nehéz illatu virágtölcsérek hasonlítottak a pompázó amaryllishez, de míg a többieket majd elnyomta a magasra növő fű és burján-féle, ezek körül egy fűszál se termett, mintha valami gondos kéz valamennyit ki- gyomlálta volna és egyetlen rovar, pillangó sem látogatta kelyheiket, pedig a többi virágok körül egész légiója zümmögött, zsongott a rovaroknak . . .

Gondolkodva állott meg a virágcsoport előtt! Bármily ragyogók, bársonyosak voltak is, nehéz illatukban, különös alakjukban volt valami gyanakodásra, megdöbbenésre késztető, minő a bürök szé- dítő, mérges illatában . . .

Épp ezekkel az érzésekkel küzdött, midőn két enyelgő pillangó tévedt arra, és azonnal kábultan hullott alá, az a rovarka pedig, mit az egyik virág- tölcsérbe helyezett, rögtön megdöglött. Ekkor látta, hogy a levelek alatt valóságos hekatombéja van a kimult hangyáknak, pókoknak és rovaroknak!

India pompás, de legmérgeesebb növényei vol- tak ezek!

Hát ma minden csak a halálra, enyészetre emlékezteti? Intés vagy előjel akar ez lenni, hogy a halál mindenütt körülte van láthatatlanul?

Midőn tehát Zeb bejött, megszólítja:

— Már elég erősnek érzem magamat. Miután megmentetted életemet, tetézd jószágodat azzal, vezess valamelyik kikötőbe, hol hajóra ülhetek.

— Minden bizonynyal úgy lesz, mint kívánod, szahib; de még várnod kell . . .

— Várnom, miért?

— Mert a gyümölcsnek érni kell, a pálmamedvnek pedig forni kell, hogy bor legyen belőle . . .

— Beszélj egy kissé világosabban.

— Láttál már tigris csapatot vadászni, szahib, mikor nagy vadra, bivalyra vagy elefántra vadásznak? Körülfogják a dsungelt, kicsapázzák az elefánt tartózkodási helyét. Ettől a percztől fogva egy mindig a nyomában van, s mikor olyan helyre ér, hol sem a fák, sem a bozót nem nyujtanak védelmet, jelt ad, és rárohan az egész csorda . . .

— Ah, hát én is ilyen elefánt volnék?

— Ugyan ilyen vagy, szahib, csak . . .

— Nos csak? Mit akarsz még mondani?

— Ha az elefántnak kicsinye van, elrejti vele magát a dsungelbe, mert legelőször erre vadásznának. A kicsi husát jobb szeretik a tigrisek az öregekénél . . . de azért az öreget is szemmel tartják.

— Mellettem is van egy másik? kérde Maróthy egy rögtöni gondolattól megkapatva . . .

— Köszönd isteneidnek, hogy van, hanem azért ne örülj neki! Nem menekültél, mikor lehetett, most várj, míg lehet! felelé Zeb a szokottnál sötétebben és elsietett.

Maróthy tehát várt, de az egymást követő napoknak alig akart vége szakadni. Egy-egy örökkévalóságnak tetszett mindegyik ebben a néma, lélekölő magányban, s mindennap égőbb türelmetlenséggel várta Zeb megjelenését, remélve, hogy a szabadulásnak várva várt hírét hozza.

A mennyire nőtt Maróthy türelmetlensége, épp annyira nőtt Zebnek a mogorvasága nap-nap után. Utoljára már egy szóval se felelt, hanem letéve kosarát, a milyen némán jött, úgy távozott, még csak rá se tekintett.

— Nem, nem bírom tovább e magányt, rettenetes emlékeivel kiállani, kiáltá egyik nap, alig hogy Zeb távozott . . . Ha veszembe rohanok is, magam kísérlem meg a menekülést . . . Meg kell örülnöm ezeknek a néma kőszobroknak a társaságában . . .

Összevissza járta, kutatta a sziklatemplomot, a kertromokat, de nem találta meg a kijárást . . . Hiába leste meg, hol jön be Zeb? Mikor bejött,

kiment, ott volt a nyílás, de aztán eltűnt. Hiába tapogatta, kongatta végig az isten-szobornak és a két oszlopnak minden czifrázatát, nem mozdult, nem látszott semmi.

Végre, midőn már türelmetlensége a kétségbeesésbe kezdett átcsapni, s azt forgatta fejében, hogy torkon ragadja Zebet s kényszeríteni fogja, hogy magával vigye, — ez a szokott időben pár ruhadarabot, egy üvegcsében pedig sötét, olajszerű nyúlós nedvet hozott magával:

— A Léby csillag felkeltekor indulunk! Légy készen!

— Végre, valahára! kiáltá csaknem ujjongva Maróthy.

— Ne örülj neki! Ha eddig száz szeme volt a veszélynek, most van ezer! A veszedelmet kiköltötték, ez megszülte a rémséget...

— Nem értelek!

— Ne is kívánd! Vedd fel ezeket a ruhákat, e nedvvel pedig kend be arcodat és kezeidet, hogy olyan légy, mint a többiek... Mikor ama torony hegyén egy csillagot látsz fényleni — az Léby! Akkorra itt leszek, és a fali rejtekből egy áttört munkáju zománczkeretbe foglalt csiszolt ezüstlapot vett elő...

Ennek tükrében Maróthy bekente arczát, és kezeit, azután felvéve a ruhákat, lázas türelmetlenséggel várta az éjszakát . . .

A leszálló éjszakában egyszerre csak felragyogott a toronykupola hegyén a sugárzó Léby csillag — s ugyanebben a pillanatban Zeb sötét arcza jelent meg a függönyök mögött . . .

— Készen vagy, szahib?

— Nézz meg, rám ismernek-e?

Zeb komolyan mérte végig, azután kivezette a kertbe . . .

— Milyen színűnek látod a Léby csillagát? kérdé, de mintha aggódó szorongás rítt volna ki hangjából . . .

— Vörösnek, sugárzó vörösnek!

Zebnek feje mellére hanyatlott, s minden mozdulatából a legmélyebb elcsüggedés rítt ki . . .

— Vörösnek, óh, jaj nekünk! De mivel már előre léptünk, hátra nem léphetünk! Kövess — de egy szót se az egész uton! Ne láss, ne hallj, ne beszélj!

Maróthy pillantása még egyszer végig futott a titáni isten-szobrokon, mikor a sziklatemplom visszhangos boltíve alatt végig mentek, melyek után a folyosók, csarnokok és boltozatoknak végtelen tömkelege következett.

A fáklyák lobogó lángjánál az isten-szobrok jegeczszemei kisértetiesen megcsillantak, mintha utánuk néznének, lépteik dobaja pedig sóhajforma visszhangot keltett.

Éjfél felé járhatott az idő, midőn egy óriási körded templom-udvarba érkeztek, mely a sötétség daczára is ismerősnek látszott Maróthy előtt... Mintha ezeket a hatalmas papireperfákat már látta volna...

— Meg kell várnunk a napkeltét. Addig feküdj eme oszlop mögé és alugyál, ha tudsz, szólalt meg Zeb és egy összekuporodott alak mellett ő is végig feküdt a márványon.

Maróthy ebben az összekuporodott alakban a szent fakirt ismerte fel, tehát Bhawani szentélyének az előcsarnokában voltak...

Mikor szeme egészen hozzászokott a homályhoz, az oszlopok körül mindenfelé sötét alakokat látott heverni...

Ő is lehunyta szemeit s aludni próbált, de felizgatott agyában egymást kergették a gondolatok. Miért jöttek ide a veszély-, a felismerhetés közepébe?

Félig álom, félig ébrenlét között, mintha halk suttogást hallott volna maga mellett:

»A lőpor-torony fellobbant. A szentet súlyosan megsebesítették a lehulló kődarabok. Hívei holnap, napkeltekor Benareszba viszik, hogy a Ganges szentelt habjai lemossák róla a vért, behegeszték sebeit. Ez az egyetlen út a menekülésre, a szent kíséretét nem illeti gyanu és bántalom.«

Az utolsó szavakra felriadt. Bármily halk, suttogó volt is a hang, ismerősnek tetszett neki — csakhogy nem tudta bizonyosan, ébren volt-e, avagy álmodott, midőn gondolataira így megkapta a feleletet . . .

Feszülten hallgatózott és nézegetett mindenfelé. De körülte a legkisebb árnyék se mozdult, a legkisebb nesz se hallatszott az alvók mély lélegzésén kívül, csak a fák lombjai suttogtak halkan és rejtelmesen . . .

A tam-tamok dörgő bűgása jelentette a napkeltét és Vishnu negyvenezer galambja suhogó szárnycsattogás között emelkedett a napfényes magasba. A szent tehenek bőgtek, a hanúman majmok pedig messzehangzó huhu-hu kiáltással köszöntötték a fény és világosságnak emez örök kútforrását, és a keselyűk csak apró fekete pontoknak látszva, kerengtek fönn a messzi magasban . . .

Az első tam-tam jelre a nagy templom-ud-

var tele lett néppel, katonával és az áldozat-tüzek füstölögni kezdtek.

Zeb intésére, két hajlós bambuszrudat hoztak elő, melyre egy goromba lepedő volt feszítve.

Ezen akarták a szentet Benareszbe szállítani. A fanatikus nép zajongva, dulakodva rohant köréje, s az volt a boldog, a ki csak megérinthette . . .

— Fohászokdj értünk! Tisztíts meg büneinktől! Merítsd el vétkeinket a szent folyóba! kiabáltak őrvongva mindenfelől, úgy, hogy Zeb emberei, kik között Maróthy is ott volt, közel sem férhettek hozzá . . .

Egyszerre dühös ordítás keletkezett mindenfelé.

— Egy feringhi! Egy feringhe! Üssétek le! Kövezzétek agyon! üvöltözték torkuk szakadtából, mire egy benszülött villámgyorsan megragadta Maróthy karját, másik kezével pedig turbánját tépte le fejről . . .

Erre az ordítás megkétszereződött, mert a turbán alatt halántékai mindkét felől fehérek maradtak . . .

— Üssétek le a tisztátalan feringhit, a templom-gyalázót!

Villogó handzsárok, török, botok, kövek repültek, emelkedtek mindenfelé a levegőbe, és Ma-

róthy azt hitte, csakugyan végórája ütött, midőn egyszerre éles sikoltás hangzott fel háta mögött, és Anarkalli veté magát kiterjesztett karokkal eléje, hogy saját testével, karjaival fogja fel a ráírányzott csapásokat . . .

A meglepetésnek erre következett röpke pillanatát — süket zúgás váltotta fel a másik perczenben, mert megtörtént az a hallatlan cscda, az az elképzelhetlen esemény, hogy a *szent felállott* és kiterjeszté száraz, vázszerű karjait, mintha beszélni akarna . . .

Homlokának és fejének sebeiből még most is vércseppek peregtek alá — vértől összecsapzott haján és földig érő szakállán, üregekben mélyen bentülő fénytelen szemci pedig rémületesen forogtak mindenfelé . . .

A fanatikus tömeg egyszerre elhallgatott . . . S e síri csendben minden arczon rémület és aggály ült? de azért minden szem, és minden tekintet csak rá volt irányozva, és mindenki a legnagyobb áhitattal rohant feléje, hogy roskatag, ingadozó alakját támogassa, mert a maga lábain már nem tudott megállni . . .

Ez a rövidke zürzavar éppen elég volt arra, hogy a vérző fejű Maróthy, Zeb és Anarkallitól

segítve, a szentélybe menekülhessen, és elrejtőzhessenek a Bhawani-szobor mögötti földalatti csarnokban.

Alig, hogy leértek, Maróthy szédülni, tántorogni kezdett, és elesett volna, ha Zeb karjai fel nem fogják. Anarkalli a sziklába vésett vízmedenczéhez rohant . . .

— Egyik seb sem veszélyes, mondá, midőn huga visszatért, és fejkendőjét megáztatva, a sebesült fejére boritá. Doda ütött rá lándzsája nyelével, azután le akarta szurni . . . Jól láttam a tekintetéből, bennünket is felismert. Nena kopói nem-sokára nyomunkban lesznek . . .

A lány arczát kimondhatlan gyűlölet torzítá el e név hallatára s kezei ökölbe szorultak . . .

— Akkor ennek a czudar kémnek tudnia kellett rejtekünkről. Zeb, meg kell ölnöd ezt az embert!

— Tudom! Ha csak hallá és madárrá nem változik, még ma megölöm. A mig él, addig el nem indulhatunk. Különbén két-három nap előtt a feringhi se tud lábra állani s vállán át Maróthy felé mutatott.

— Ez alatt más menekülési módot kell találnunk. Benaresz felé már nem indulhatunk!

— Indrára mondom, másfelé se nagyobb szerencsével. Az éjjel vörösnek látta a Léby csillagot...

— És te mégis elindultál vele! kiáltá a lány indulatosan...

— Csillag-hullást, embersorsát nem lehet megállítani. Te monád, hogy Nena kémei felfedték rejtekünket. Mi várna rá s mi ránk, ha ott maradnánk?

A lány heves léptekkel járt fel-alá, mintha e gondolatra szük lenne neki a tágas földalatti boltzat, azután egyszerre megállt bátyja előtt...

— Menj és keresd meg Dodát! Indra segítse karodat... Azzal a titokkal nem szabad neki tovább élni!

— Te meg, mihelyt a feringhi magához tér, vezesd biztosabb helyre. Ez itt nyilvános áldozóhelye Bhawaninak!

A V E Z E T Ö.

Nemsokára, hogy Zeb eltávozott, Maróthy fel-
eszmélt. Fejsebei nagyon fájtak és lüktettek ugyan,
de azért minden nehézség nélkül felállt, és szót-
lanul követte Anarkallit, ki ajkára tett ujjal figyel-
meztette, hogy lehető csendben kövesse a földalatti
homályos sikátorokon keresztül . . .

Végre a sok tekervényes ide-oda járkálás után,
az elsőhöz hasonló boltozat alá értek, melynek egyik
szögletében néhány párna volt egy halom pálma-
levélre fektetve.

— Itt egyelőre biztosságban van, uram! szó-
lalt meg oly hangon, mintha félne saját hangjától . . .

— Megint ön mentette meg életemet . . .

— Ne erőltesse magát, nem kívánom, hogy
megköszönje. Az én jó bátyám érdeme az egész!
vágott közbe a lány gyorsan . . .

— A fakiré?

— Igen, a fakiré . . . Ki értem megtette azt,

mit meg nem tett volna a világért, a föld minden hatalmasáért — megszegte fogadását, eldobta magától Brahma paradicsomát... és...

— Tán megtámadta őt is a feldühödt nép?

— Ki merné őt bántani?... Nem, sebeit a torony robbanásakor lehulló kövektől kapta...

Rövid hallgatás állott be közöttük, mit Maróthy szakított meg:

— Hol van bátyja, az érdeemes Zeb szahib, pár szót szeretnék vele beszélni...

A lány fürkészőleg nézett rá:

— Nem tudom ugyan, mikor jó vissza, de soká nem késik. Fojtsa el, kérem, addig ellenszenvét, s türje el jelenlétemet. A helyzet annyira válságos, hogy nem hagyhatom önt magára egy percig se — mert ez a hely se biztos. Mihelyt megjő, azonnal távozom.

— Nem ezért kérdeztem, felelé Maróthy ingerülten. Én önöknek sok bajt s gondot okoztam eddig is. Nem akarok még többet okozni... Ereszsenek utamra, hadd kíséreljem meg magam a menekülést... Jelenlétem csak veszedelembe dönti mindnyájukat s eddigi leirhatlan hálámat kinzó önváddá fokozná.

A lány, ki még a beszélgetés elején a terem

másik oldalára huzódott, hogy jelenléte ne legyen annyira terhére, keserű gúnnyal kaczagott:

— Ime, itt a büntetés, a miért fájdalmamnak önkénytelenül kifejezést adtam. Legyen nyugodt, uram, bátyám egyedül csak én végettem hozta ama áldozatot, önnek nincs semmi része se benne . . .

Ami pedig menekülését illeti, egy hű és megbízható emberünk elvezeti önt Calcuttába vagy az angol főhadiszállásra, s nem lesz kénytelen az orgyilkosok, és árulók segélyét igénybevenni. Mi nem kísérfük el önt! . . .

Maróthy arczát tüzként égették e szavak:

— Feledje azokat a szavakat . . . Most már nem tudom elítélni önt. Kiméretlen voltam . . . Ha akarna, tudna mentséget találni számomra . . . De hagyjuk ezt . . . Csak az alkalmat vártam, most itt van, tehát újra megmondom: nem tudom elítélni önt. A véletlen általam megakadályozta a pavillonbeli tettet, mit különben ön igazságos, megengedett visszatorklásnak tartott. Ezt akkor elfeledtem . . . és azóta sok történt, mi önnek a javára szól és menti akkori tévedését . . . Ne vesse hát többé szememre szenvedélyes felhevülésemben mondott szavaimat.

Isten a tanum, semmi mellékgondolat nem vezérel elhatározásomban és megint csak azt mon-

dom: nem akarom, nem tudom a lelkemre venni, hogy önöket is veszélybe, romlásba sodorjam, ha felfedeznek. Hadd meneküljek hát magam — mindenhol isten kezében vagyunk!

A lány lehajtott fejjel hallgatta, mintha e valamás még jobban elcsüggesztette volna.

— Nem ismeri ön ez országot, nem ismeri a bensülötteket, uram! Három lépést se tenne, már felfedeznék . . . Jó, ha minket nem akar vezetőiül, hát legalább vegye azt, kit mink ajánlunk! . . .

— Köszönöm. De még valamit mondok. Önnek és bátyjának nagy okai lehetnek a rejtőzködésre? Mik, azt nem tudom, nem is akarom kutatni. A calcuttai bankra szóló utalványaim megvannak, s gazdagon meg fogom vezetőmet jutalmazni.[!]

— Ön hallotta, amit fivéremmel beszélünk? Akkor tudja, hogy Nena Szahib kéme nyomunkban van — s önt minden álöltözete daczára is felismerné. A mi pedig titkunkat illeti, azt egykor talán meg fogja tudni.

Egy perczig büszke méltóság sugárzott arcáról, de azután kimondhatlan mélabus mosolygás tette azt oly széppé, szeliddé, amilyenek még sohse látta . . .

E perczben siető léptek hallatszottak és Zeb érkezett vissza egészen elfulladva.

— Mihelyt a sötétség beáll, menekülnöd kell, szahib! Pihenj hát addig, hogy erőd legyen, azután hugát félreintve, soká suttogott vele az egyik szögletben.

— Doda három társával együtt a legsebesebb vágatással távozott a városból, de mint megtudtam, hatan társai közül itt maradtak . . . Én most megyek, hogy mindent előkészítsek, te pedig gondoskodj ruhákról, és hadd magára a feringhit, hadd aludjék . . .

— Rajtunk kívül mások is ismerik e rejteket és belopódzhatnak!

— Nyomd meg hát lábaddal a bejárás középső koczkáját, mire egy kőlap fog leereszkedni, és elzárja az egészet. Azután eredj bátyánkhoz, mert beszélni akar veled . . .

Maróthy a lány távozása után csakhamar elaludt és csak az arczára sütő fáklyavilág ébreszté fel álmából . . .

-- Siess, feringhi, vedd magadra ezeket a ruhákat, és kend be jól arczodat és kezeidet ezzel a folyadékkal, mondá Zeb, ki az éjszaka beálltával visszatért, és mikor készen lettek az öltözködéssel, egy rövid yatagánt és egy pisztolyt adott át Maróthynak, ki mindkettőt övébe rejté.

Ebben a perczben lépett be Anarkalli is sarkig érő köpenybe burkolódzva, mi egészen elrejté sugár alakját.

— A vezető a városon kívül, a romok között vár ránk. Engedje meg, uram, hogy odáig elkísérjem. A városon kell keresztül mennünk, és az utcák telve vannak zendülőkkel és katonákkal Nena táborából három osztály érkezett a városba s a kapukat szigoruan őrzik...

— Induljunk — én készen vagyok! Még a levegő is fojtogat ebben a gyászos emlékü városban, mondá Maróthy, turbánját mélyen a szemére huzva.

Az utcák telve voltak gomolygó, fanatizált népcsoportokkal és mindenfelé nagy tábortüzek égtek, mik körül hasis- és opiumtól részeg félmeztelen zendülők heverték, vagy hadonásztak villogó handzsáraiikkal, Nena szörnyetteit dicsőítve és halált, vérontást esküdve minden angolra s idegenre.

A menekülők a calcuttai kapu felé vették utjukat, hol, szerencséjükre, a kapuórség is félrészeg volt a hasistól, és minden nehézség nélkül áteresztették őket...

Sebes, de zajtalan léptekkel vezette a lány az éj sötétjébe burkolt rom-város omladékai között és már jó darabot haladtak, midőn egy magánosan

álló oszlop mellett megállt, és egy kődarabbal sajtószerűen megkopogtatta . . .

E jeladásra, mintha csak a földből bujt volna elő, egy fiatalnak látszó, karcsu férfialak egyenesedett fel előttük.

Halk, töredezett angol szavakkal üdvözlé őket és vezetőül ajánlkozott, ha húsz arany rupiát tüstént, huszat pedig majd biztos helyen fizetnek ki neki.

A gróf tüstént kifizette mind a negyvenet és a fiatal benszült szemei csak úgy csillogtak az örömtől e nem várt nagylelkűsége s készen állt az indulásra.

A bucsuzás pillanata tehát elérkezett, hogy elváljanak örökre.

De csak némán néztek egymásra a bágyadtan derengő holdfénynél. E két szív, mely nem régen olyan szenvedélyes hévvel csüggött egymáson, most nem tudott mit mondani. Sokat szerettek volna egymásnak mondani, még se akart szólni egyik se. Vagy talán nem tudott!

Legalább Maróthy nem! Nem talált szavakat, melyekkel a bucsu percében háláját, köszönetét ki tudta volna megmentéseért fejezni . . .

Némán nézte a lányt és szemei változatlanul rátapadtak arczára, melynek minden vonása eltitkolt

bánatról, — visszafojtott szenvedélyekről beszél, mi szép arcját még egyszer oly búbajossá tette . . .

Mig szemei bámulták — szívében csodálatos érzések vajudtak. Mintha két részre szakadt volna, s egyikkel sajnálná fájón, kimondhatlanul, a másikkal pedig fagyosan irtózna tőle.

Amazzal forró vágyat, édes emlékeket, ezzel sötét, örökre elválasztó mély szakadékot érzett s mintha vér tapadna ruháira, mitől borzadnia kell önkénytelenül . . .

Mi ment végbe ez alatt a lány keblében, arról egy rezzenés se tanuskodott. Némán, mozdulatlanul állt előtte, s szemei a földön révedeztek . . .

A vezető sürgetni kezdte az indulást.

Erőszakosan rázott le tehát magáról emléket, vágyat, mindent, mi a gyengédség vagy elérzékenyülés látszatát adná, azután hideg, erőltetett hangon bucsuzott el a lánytól . . .

Ez szintén rövid szavakban felelt. Halk, kissé reszkető hangon, szerencsés menekülést kívánt, azután sebesen elkapva Maróthy jobbját, forrón megcsókolá, és egy szökéssel eltűnt az omladékok sötét homályában.

— Induljunk, szahib! mondá a vezető. De néma légy utközben, mint a halál. Ne szólj, ne

kérdezz, mert Indrára mondom, ott hagylak. Bizd rám magadat egészen! és ezzel megindultak a meredeken alávezető ösvényen . . .

A csillagok szikrázó fénynyel ragyogtak alá a sötétkék magasból s Maróthy sóvárgó tekintettel nézett fel rájuk. Irigyelte békés, nyugodt csillogásukat, mert ő meg egészen meghasonlott önmagával . . . Nem tudta, mi az a nagy, és fájó üresség szívében s nem tudott vágyának, fájdalomának nevet adni . . . Bánta, nagyon bánta, hogy egy szót meg nem mondott a lánynak, a mi most eszébe jutott és szinte súlyos teherként nehezült lelkére . . .

Ezzel az egy szóval: a bocsánat és engesztelődés szavával leróhatta volna háláját és minden tartozását! Akkor tán nem égetné kezét még most is oly izzón annak a csóknak a melege, mit a remegő, forró ajkak oly hevesen kezére nyomtak . . .

Hiába hűsítette az omladék hideg márványlapjain, a harmatos klematisz leveleken . . . egészen a szívéig érezte égetését . . .

E közben egészen feljött a holdvilág és ezüstös világával regés fényben fűröszte a romváros nagyszerű omladékvilágát.

Mindazáltal valami szomorú, mondhatni kísérteties volt e fehér fényű, sápadt világitásban,

mert a fölötte borongó fényes mult, az enyészetes, néma hallgatás, a temető komor gyászával nehezültek a lélekre . . .

A magaslat szélére érve, honnan beláthatta az egészet, önkénytelenül megállott... Csüggetegen nézett szét a roppant omladékhalmazon, mely saját belvilágát tükrözte vissza:

Ott is romokba omolva, romok alá volt temetve minden!

A vezető haragosan fordult vissza:

— Eszeden vagy, szahib? Egy egeret is meglátni alulról. Ha ilyeneket tész, itt hagylak. Siess, ha mondom!

Maróthy békitő pillantással gyorsította meg lépteit, mire csakhamar elhagyták az áruló holdvilágos meredeket s utjuk széles levelü bokrok, sűrű bozót között vezetett tova, hová a hold biztató világa csak vékony sugárszálacsókákban tudott behatolni . . .

Olykor-olykor megroppant egy ág, a bokrok levelei, az omladék kövei zörögtek, mintha ember vagy állat lopódná utánuk a sűrűségben . . .

A vezető ilyenkor megállást intett, és feszülten hallgatódzott, azután kigyósimán a bokrok közé csuszva, a zaj okát fürkészte . . .

Maróthy övébe rejtett tőre után nyulva, mozdulatlanul várakozott. Szive egy dobbanással sem vert sebesebben, csak tőrét szoritá jobban markába, ha a vezető tovább késett, és szó nélkül megindult, midőn ez visszajött és suttogva jelenté:

— Csak egy vadászó fatri¹⁾ volt... Mehetünk!

Óra, óra után mult így... Az alatt járó holdvilág, a feltámadó hűvös szellő a hajnalt és napkelte közeledését hirdeté. A hosszú gyaloglástól már ekkor annyira ki voltak merülve, hogy a vezető valami nyughely után nézett...

Csakhamar visszatért és maga után intve a grófot, egy torony-forma sötét tömegre mutatott a fák között.

Pár pillanat múlva csakugyan a torony lábánál állottak, és ráakadva a bokrok közé rejtett alacsony ajtócskára, minden baj nélkül felkapaszkodtak a roskatag, ingó lépcsőzeten a magasan fekvő toronyszobába...

Ugy látszék, hogy e tágas szobát az utasok gyakran látogathatják, mert a lenyugvó hold rézsutos sugarai fű és harasztból vetett fekhelyeket és

¹⁾ Görény-féle kisebb ragadozó.

egy nagy határ hamut világítottak meg a padozat közepén . . .

A vezető szó nélkül rakta ki tarisznyájából egyszerű élelmiszereit, de Maróthy annyira el volt fáradva, hogy csak nyugalomra, pihenésre vágyott és pár pillanat múlva már mély álomba merülve, nyújtózott el az illatos harasztágyon . . .

Maga se tudta, meddig alhatott, de egyszerre csak felriadt álmából. A toronyszobában sűrű sötétség uralgott, mert a holdvilág már lenyugodott . . .

Feszülten hallgatózott, és szemeivel át akart hatolni a sötétségen.

Mintha óvatos lépkedést és halk suttogást hallott volna maga mellett, de hiába várt, a suttogás nem ismétlődött, csak mintha a sötétségnél egy még feketébb árnyék vonulna el a fal mellett . . .

A vezető nem messze aludt tőle . . . Ennek nyugodt, mély lélekzését, és a falevelek halk susogását hallotta — egyéb nesz nem hallatszott sem közel sem távol — így hát álomnak véelve az egészet, újra elaludt . . .

Midőn felébredt, már magasan járt a nap . . . Ágya mellett gyümölcsöt, apró rizs-pogácsákat és egy kupa friss vizet talált, Gowand, a vezető pedig

a legsötétebb zugba huzódva, karjaira hajtott fejfel aludni látszott.

Az ébredés neszére megmozdult.

— Egyél, igyál, faringi, aztán aludj tovább, mert hosszú ut előtt állunk. Az éjszaka beálltaig nem mozdulhatunk innen, mondá, a nélkül, hogy fejét felemelte volna. Nappal kell aludnunk!

Maróthy szót fogadott, és evés után, mintha csak mákonyt kevertek volna italába, megint mélyen elaludt, és csak akkor ébredt fel, midőn könnyedén vállán érintették.

Sötét éjszaka volt már és mellette a vezető elburkolt alakja állott:

— Induljunk!

A vak sötétségben csak a levelek és lombok suhogása árulta el, hogy erdőben, vagy dsungelok között járnak, és az a lélekzetfojtó csend, mely az egész tájon uralgott, még lépteik neszét is magába látszott nyelni . . .

Ebben a nyomasztó csendességben egyszerre csak idegreszkettetőn hörgő nyávogás csendült fel a közelben.

— Tigris! kiáltá Maróthy mindenről elfeledkezve és tört rántott . . .

— Asarri! szólalt meg a vezető csendesen,

mire Maróthy egyszerre megnyugodott, mert csak egy sakál fajta kis állattól eredtek a kisérteties jajdulások . . .

Az éj közepén feljött a hold s alig, hogy sápadt fényével végig hintette a tájat, a pálmák magas koronái- és a pataglár fák tetejéről aláhangozott a kekkóknak, e mérges harapásu gyíkoknak éles kiáltása, mire panaszosan feleltek a felriadozó vad pávák és dsungel tyukok a messze erdőségekből . . .

A vezető többször meg-megállt és úgy látszott, mintha aggódva kémlelné a tájékat . . .

— Látsz valamit, Gowand? kérdé Maróthy megtörve a hallgatást.

— Semmit! . . . A sakálokat nem hallom ordítani, miktől hemzsegni kellene a vidéknek . . . Ez nem jó jel, szahib, felelé, és mindjárt az első szónál ajkai elé rántá arczát elburkoló leplét, s ezen keresztül beszélt . . .

Jó darabot haladtak a néma tájékon, midőn ez fensikszerűen emelkedni kezdett, de egyik oldalán vizenyős s mocsár foltoktól szaggatott bambusz-erdő húzódott a messzeségbe . . .

A bambusz erdő szélén egy régi ösvény nyomai vezettek tova. A menekülők ezt választották,

mert itt veszély esetén könnyebben el lehetett rejtőzni, mint a fensikon.

Alig haladtak azonban pár száz lépésnyire, tompa robaj hallatszott a távolból . . . Még nagyon messze volt, de azért hallhatólag közeledett . . .

Gowand szemei aggodalmas villogással keresgéltek valami rejtek után, és a nem messze sötétlő sűrű bambusz csoporton állapodtak meg . . .

Sietve intett a grófnak, s egyik felől ő, a másik felől pedig ez huzódott meg a földig hajló sűrű lombzat alatt . . .

Egy negyedórányi aggodalmas várakozás után, miközben a recsegés, ropogás folyton közeledett, egyszerre remegni kezdett a föld, és zürzavaros bőgés, szuszogó fujtatás között egész csorda dsungel bivaly rohant el rejtekük mellett, nyomon követve egy farka rőfögő vaddisznótól.

Az állatok nagyon meg lehettek riadva, mert vakon törtettek át a legsűrűbb részeken és szélesen tüntek el az erdő homályában, és mikor a menekülők kiléptek, akkor meg egy csoport sakál ügetett nagy ugrásokkal a tisztás felé, és behuzott farkkal széledeztek el a fensik irányában . . .

Gowand fülét egészen a földhöz tartva, hall-

gatódzott, s mikor felállott, karcsu alakja észrevehetőleg remegett minden tagjában.

— Egy csoport lovas közelit sebes ügetéssel, mondá sebesen. Nem tudom, minket üldöznek-e, de sietnünk kell, hogy valami alkalmas rejteket találjunk, gróf úr!

Maróthyt a hang s e megszólítás villámként találta . . .

Egy lépéssel mellette termett, s ez a váratlan mozdulattól megijedve, gyorsan félrehajlott, mire lehullt a fejét takaró lepel és a holdfény egész arcját tisztán megvilágítá.

— Anarkalli! Anarkalli ön az! hebegé Maróthy leirhatlan megdöbbenéssel és felemelt karjában bénultan hullott alá . . .

A MAGÁNYOS SZIKLAVÁR.

A lány csak egy mély, de reszketeg sóhajtással felelt. Nem mert felpillantani, de a fejét fedő kendőt, mintha fojtogatná, lihegve rántotta le.

Megint váratlanul előtte állt tehát, mint amaz éjszakán: búbájos szépségének csudás ragyogásában körülfolyva az ezüstös holdfénytől . . .

Maróthyban lázasan lüktetett a vér . . . Ujjongani szeretett volna, mégis fájdalmas düh tölté el szívét . . .

— Hát mégis velem jött! kiáltá oly hangon, hogy a lány majd lerogyott bele. Nem megmondtam, hogy nem akarom látni, nem akarom, hogy ön legyen a megmentőm . . .

Mindjárt megbánta, de már a nehéz szavak ki voltak mondva.

A lány kinos nyögéssel tapasztá arczára kezeit, azután görcsös zokogással fuldoklá:

— Oh tudom, tudom, hogy megvet, irtózik tőlem, de hogy ennyire gyűlöljön, azt nem érdem-

lem . . . Oh, te Örök, te Szépséges, légy tanum . . . Nem akartam megismertetni magam, de bizonyos akartam lenni meneküléséről. Indrára mondom, nagy okom van rá . . .

— Én nem gyűlölöm önt, felelé ekkor tompán Maróthy . . .

— Ah, hát nem gyűlöl! akkor engedje meg, hogy az első faluig, az első városig elvezethessem! Ott találni fogunk egy megbízható vezetőt . . . És ha önt egyszer biztos helyen tudom, akkor nem fog ön engem többé viszontlátni soha, de soha . . . és akkor nem is fog gyűlölni, még ha akarná is . . .

Maróthy szólni akart, de a lány arczán a rettegés és félelem jeleivel szakítá félbe . . .

— Ah, de most nincs időnk a beszélgetésre, most futnunk, menekülnünk kell . . . Valami azt sugja, minket üldöznek! . . . Jőjjön, óh, jőjjön, mentse meg magát, ha majd biztos helyen leszünk, akkor ám taszítson el, gyűlöljön, csak most megmenekülhessen . . .

Rohamos sietséggel kapkodá magára leplét, s turbánszerűleg feje köré csavarta, azután majdnem szaladva sietett, apró lábaival alig érintve a harasztot, s kísérijének ugyancsak össze kellett magát szednie, hogy nyomában maradhasson . . .

— Álljon meg, Anarkalli, álljon meg! Ezt a

rohanást nem birjuk soká, mondá mély lélekzettel a gróf, mikor már jó ideig majdnem úgy futottak a tekervényes ösvényen, lépten nyomon a bozótot, facsoportokat kerülgetve.

— Én birom, csak ön birja, felelé a lány, hallgatódzva, de egyszerre mély halványság lépé elvonásait...

— Hallja, hallja, nem sokára beérnek. Sok időt elvesztegettünk az imént... Oh, Indra, légy velünk, segíts, hogy elérjük a rejtekhelyet... Zeb bátyám utasítása szerint, valahol itt a közelben kell lennie... és majdnem repülve, szaladt megint előre...

A hold a zenithet már jóval túlhaladta, s világának teljes pompájában ezüst hattyuként uszott a mérhetetlen égbolton lefelé...

E pillanatban érczes mén nyerítés, s felhangzó lödodobogás hallatszott az éj visszhangos csendjében...

A lány kezeit tördelve futkosott ide-oda...

— Keresse ön is! A közelben egy vén warningifának kell lenni kuszónövényektől eltakart nyilással... Ah, tán, azok lesznek azok... azok között lesz...

Nem messze egy csoport óriásfa emelé hatalmas, toronymagas koronáját a holdfényes éjbe, öszszevissza fonva a kuszó növények indáitól...

A lány éles szeme, a menekülés ösztönével, a legvénebbhez rohant, és félrerántá törzséről a függönyszerűleg aláfoló iszalag- és hybarra indákat...

Amint a holdfény bevilágított a széles oduba, macskaszerű nyávogás hallatszott a sötétből...

Halk sikolylyal pattant vissza, mert három négy macska-nagy, pettyesbőrű állatka hevert egymáson a lehullott pudván és az összekapart száraz leveleken...

E pillanatban ért oda Maróthy...

— El innen, el! Ez itt a párducz tanyája, az anya-párducz minden perczen visszajöhet, s árulónk lehetne támadó ordításával...

Ujra hangzott, még pedig jóval közelebb a ményyerítés.

— Erre! Erre! Ah, kegyes Indra, ha a fensikon keresnének bennünket, s mindaketten a nyerítés hangjával ellenkező irányban törtettek tova a fák között és az előlsiető lány előtt egyszerre csak egy keskeny völgyteknő tárult fel, melynek tulsó oldalán hatalmas waringi fák állottak egymás mellett domszerű koronáikkal...

— Ezek között tán elrejtőzhetünk, mondá lihegve, a mint átértek és csakugyan mindjárt az első faóriás törzsén tágas üreg tátongott eléjük, mikor a kuszónövények indáit félrehuzták...

A faüreg belseje egy kisebbszerű gunyhó nagyságával vetekedett, és mikor a kuszónövények indái lehullottak utánuk, szurok sötétség vette őket körül.

A lány az üreg nyílása mellé huzódott, hogy mennél távolabb legyen a férfitől, ki némán dőlt a korhadó faoldalhoz és arról a veszedelemről gondolkodott, melybe a lány ő miatta maga-magát döntötte . . .

Haragudni akart rá, hogy nem fogadta szavát, de nem tudott . . . sőt a harag helyett azon törte fejét, mi módon menthetné meg, ha mindjárt az ő élete áldozatul esnék is . . .

Gondolataiból egyszerre felharsanó dühordítás rezzentette fel, mit ijedt ménnyerítés s lövés forma csattanás követett . . .

— Ráakadtak a párducz tanyájára! suttogta reszketve a lány . . .

Percz, percz után telt el a legkinzőbb várakozásban.

— Anarkalli! suttogta egyszerre a gróf . . .

A lány szivdobogva hallgatott, mert a gyűlölet és megvetés legkisebb árnyalata se rezgett e suttogásban . . .

— Anarkalli, kérem önt, mentse meg magát nélkülem! hangzott újra a suttogás.

A lány nem szólt, csak szivdobogva hallgatódzott és a következő pillanatban mély csaholással törtetett elő két borjunagy persa kopó, és földre tartott orral rohantak a nyomokon a fa felé . . .

A kopókat nagyszámu lovas és gyalogcsapat követte égő fáklyákkal . . . és midőn a kutyák dühös csaholással megállottak az odú előtt, győzelmes kiáltással rohant néhány fegyveres a nyomukba . . . Megvannak! Itt rejtőznek!

Az egyik kopó fogait vicsorgatva, nyomult be az üregbe. Ezt Maróthy azonnal leszurta, a másik perczben aztán már le volt szaggatva a védő iszalag függöny és villogó yatagánok, görbe kardok csillantak meg fejük felett a fáklyák vöröslő fényében.

Anarkalli sikoltva fedé el a grófot saját testével, de midőn Doda alattomos, kárörvendő pofáját megpillantotta, büszkén felegyenesedett:

— Áruló, gaz! mondá neki végtelen megvetéssel, azután mindaketten kiléptek az üregből . . .

Itt Anarkalli villogó szemekkel mérte végig üldözőit, azután fejdelmi tartással a lovak elé lépett . . .

— Mit akartok velem? Én a királyi Holkárház ivadáka vagyok, ez itt pedig hű szolgám és udvarmesterem, mondá keményen csengő hangon.

Rekedt, győzelmes kaczaj felelt szavaira:

— Tudjuk, ki vagy, ha el nem árulod is magad, de társad egy átkozott faringi, Shiwa pusztítsa el valamennyit a föld színéről, szólalt meg a csapat vezetője, lovát a fáklyák fénykörébe léptetve...

Anarkalli térdei roskadozni kezdtek és arczát a rémület ónszine boritá:

— Keschub Agarri! hörgé eliszonyodva, azután tekintetét kimondhatatlan kétségbeeséssel függeszté Maróthy arczára...

— Ugy-e, nem remélt találkozás, szép hercegnő? nevetett a megszólított tigrisszerű mosolygással... Régen vártam ez alkalmat, azután kíséretéhez fordult.

— Rajta, kötözzétek egymáshoz őket, azután előre! parancsolá vad örömmel és fehér paripáján előre rugtatott...

Valamennyien készségesen rohantak a parancsot teljesíteni, de a Dodának nevezett, alattomos, görbehátú gazember egy intéssel visszaparancsolá őket...

— Csak lassan, drágáim, a föld legbájosabb hercegasszonyához csak nekem szabad nyulni, ti bánjatok el a faringival, az ő leghüségesebb udvarmesterével, gunyolódott durva röhögéssel, miközben

meg akarta a lányt kezeinél fogva ragadni, de ugyan-
ebben a pillanatban Maróthynak egyetlen ökölcsa-
pása a bozótba repitette!...

— Vedd jutalmul, gúnyolódó gazember!

Más koponya bizonyára behorpadt volna ez
ütés alatt, de Doda macskaszívós szervezetének még
csak szédülést se okozott. Mintha rugók löknék
fel, pattant újra talpára.

— Meg ne öljétek! Egy haja szálának se sza-
bad meggörbülnie! Csak kötözzétek meg erősen,
rikácsolá tajtékzó dühvel embereinek, kik Maróthyt,
minden ellenállása daczára, földre teperték, és már
egyiknek a yatagánja feje felett villogott, másik
kettő pedig a sikoltozó Anarkalli kezeit csavarta
hátra...

— Hahaha! kaczagá ördögi hahotával, hát
így vagyunk! No majd meglássuk, ki kaczag utol-
jára? azután körülnézte, hogy jól egymáshoz van-
nak-e kötözve...!

— Ugy, most már indulhatunk! parancsolá
ordító hangján, s mikor alattomos szemeivel a ső-
téttség felé nézett, ezek zölden villogtak, mint a
párduczmacskáé...

A lovasok pár száz lépésnyire előttük dobog-
tak, azért sietve indultak utánuk. A mint a fáklya

fény utolsó csilláma is eltűnt a bokrok mögött, a kis völgyteknőszerű erdómélyedés fenekén egy emberforma árnyék vonult végig, azután nyomtalanul eltűnt a távozók irányában.

Ember, állat, vagy a szellő ingatta lombok árnyéka volt-e, nem lehetett látni a sűrűség homályában . . .

Doda ez alatt folyton sietésre nógatta embe-
reit és meggyőződve, hogy a faringi öklei ugyan-
csak egymáshoz vannak kötözve és nem kell félnie
egy újabb ökölcsapástól, szabad folyást engedett a
benne tomboló dühnek és kárörvendő boszuvágnak.

— Nemes hercegnő, mint fognak bátyáid
örülni, ha majd meghallják, kinek a vendégszerete-
tét élvezed? hajtogatá magát előttük ördögi gúny-
nyal . . .

De a lány még csak egy megvető pillantásra
se érdemesítette . . .

— Alsó- és Felső India ura, a nagy Dandu Pán
is el fog jönni udvarlásodra, mikor majd elfoglalod
őseid dicső trónját, folytatá szemeivel a fáklyák felé
hunyorgatva . . .

A lány még csak egy rezzenéssel se árulta el,
hogy megértette a szavaiban rejlő borzalmas fenye-
getést... Egy királyné büszke fenségével lépegetett

a fegyveresek között, merőn maga elé nézve, mintha az éj sötét homályából akarna olvasni...

Doda csak ördögileg vigyorgott... Tudta, hol van ennek a büszke, bátor szívnek egyetlen sebezhető pontja, a hol halálosan megsebezheti... A mellette lépegető Maróthyra kezdett hunyorgó, zölden égő szemeivel pislogatni...

— A hatalmas Keschub Agarrí hűséges udvarmesteredről is gondoskodik. Meglásd, milyen nagy tiszteletben részesíti. Maga a főgurusz fog énekelni, midőn majd a chamsok dédelgetik! hahaha!

Ez a csapás csakugyan odatalált...

A lány megtántorodott s nyögő sikoltás röppent el összeszorított ajkairól, és oly kétségbeesetten elhaló pillantást vetett Maróthyra, hogy ez megrendült bele, de csak keveset értvén Doda szavaiból, bátorító pillantással visszonozta...

Doda ellenben féktelen hahotával kaczagott...

— Régen vártam ezt a napot, Holkárok királyi herczegnője!... Bármily alakba bujtál is, tudtam, hogy egyszer mégis visszakerülsz... Fejemmel, az én drága fejemmel kezeskedtem ezért...

A hold már rég elbujt, a fegyveres kísérek néhány fáklyáit kezdte eloltogatni, s öszszébb vonták sovány fekete mellükön a vékony

sarát,¹⁾ mert a napkelte hűvös szellője zizegett a fák koronái között és a csillagok szikrázó fénye halaványulni kezdett. Csak a hajnal-csillag sugárzott a gyémánt hasonlíthatlan tüzes szikrázásában a halványan derengő láthatár alján . . .

Doda kis ideig a fegyveresekkel sugdosódott baljóslatu vigyorgás és szemhunyorgatás között, azután settenkedő járásával, mi a ragadozók alatos csuszására emlékeztetett, újra a lány mellé furakodott.

— Zen-Zen bátyáddal ugyancsak bajba kevertél egy időben, szép hercegnő, vihogta, egészen elébe állva, de lásd, milyen jószívű vagyok én mégis! Egy jó tanácsot adok, bár kétlem, hogy valaha hasznát vedd neki. Ne vegyetek beteg faringit rejtek helyetekre és ne tárjatok neki ajtót és ablakot a templom falán! Ugy ám, szép hercegnő, ez a hű udvarmestered és rabszolgád az oka, hogy kilétek, hollétek felfedeztetett . . .

Ennek már Maróthy is megértette minden szavát.

Tehát ő, egyedül ő az oka, hogy a rejteket felfedezték és a lány régi ellenségei kezébe került.

¹⁾ Térdig érő fehér, nyitott vászonujjas.

Ő kivánt szabad levegőt és napvilágot . . . Készségesen megtették neki — s ezzel romlást, veszedelmet hozott rá és tán bátyjára is . . .

Hegy tömegként nehezedett ez a tudat lelkére s vádolni kezdé önmagát . . . Ő akart nagylelkűen megbocsátani, holott neki van szüksége bocsánatra, megnyugtatóra . . . Fel szeretett volna ordítani kinjában, ha szemrehányásaira és viseletére gondolt . . .

A lány mintha megérezte volna, mi megy végbe lelkében, szeliden, lágyan nézett rá mélységes szemeivel. Doda tigris szeme észrevette e pillantást . . .

— Hahaha! Láttam ám, milyen gondosan ápoltad, kötözgetted e faringit! Hogyan hűsítetted kezeiddel láztól égő homlokát . . . Sirtál, virrasztottál mellette és a romok közé bujva, naphosszant nézted, vigyáztad minden mozdulatát a templomkertben . . . Hahaha! A Holkárok lánya! Ananta brahminnőinek az ivadéka egy faringit, egy tisztátalan faringit! . . . Oh, Bráhma! oh Wishnu, oh! oh!

Ez a szurás meg Maróthy szive közepébe talált, hogy belerázkódott és elváltozott arczczal nézett a lányra, kit eddig sem gúny, sem ádáz fenyegetések nem birtak kiragadni nyugalmából . . .

De most! Keble lihegett, hullámokat hányt.

Orrczimpái tágulni s mélységes szemei lángolni, villogni kezdtek, mint a párduczczal küzdő vad zebraé . . .

— Egy szót se tovább, te nyomorult, fanzigár! kiáltá haragtól sikoltó hangon, miközben szemei olyan elperzselő lánggal lobogtak rá, hogy Doda szó nélkül visszahuzódott, és egészen megrettenve tekintgetett maga köré, mintha e szavakat a kíséreten kívül, avatatlan fülek is meghallhatnák.

E percztől kezdve békén hagyta őket, de szemei annál emésztőbb gyűlölettel kísérték minden mozdulatukat.

Egyszerre, majdnem minden hajnalhasadás nélkül, felbukkant a nap aranyos széle a távolt szegő heglánczok mögött . . .

Egy alacsony, fensikszerű tájékon voltak, melynek közepét magányosan álló, hegyszerű bércztömeg foglalá el, melynek tetejét csipkésen rovátkolt várfalak koronázták kiülő tornyokkal, ragyogó ércfedelű tetőkkel és kupolákkal, melyek büszkén és magasan nyúltak a légbe, merész ivezetükkel és kirugó erkélyeikkel . . .

Egyetlen ház, egyetlen falu nem volt a völgyben és a messze környéken látható. A völgy kövér fűvén, virágos legelőin híre-hamva sem volt legelesző csordáknak, őriző pásztoroknak, hanem némán,

magányosan állott a bevehetetlen sziklavár három oldalról kopasz, függélyes sziklafalak s áthatolhatlan, komor rengetegtől körítve.

Csak egy oldalon vezetett széles, járható ut ívezett kapujához. E fölött villogó ágyucsövek kereszttüze tette lehetetlenné a behatolást, a szöglet-tornyokat pedig merész izezetü légi hidak kötötték össze egymással . . .

Anarkalli összeborzadt, mikor a vár csipkés ormait megpillantotta, melyek a napkelte aranyos, vidám mosolyában is komorak, fenyegetők maradtak, mintha valami borzalmas titkot rejtegetnének falaik között . . .

Doda észrevette, és álnokul mosolygott. Keschub Agarrí és lovas kísérete ép most vágatott be a nyitott kapun, kezével üdvözlést intve egy másik csapatnak, mely husz-harmincz, állig felfegyverzett és sajátságosan elburkolt utasokból állott, kik az ut tulsó irányából közeledtek, málhákkal megrakott tevéket, lovakat vezetve fékjeiknél . . .

A várhoz vezető ut lábánál ők is találkoztak ezekkel a titokteljesen elburkolt utasokkal, kiknek csak sötét szemeik villogtak ki mélyen aláhuzott turbánjaik és arcukat eltakaró kendőik alól. Anar-

kalli az irtózat és utálat kifejezésével nézett rájuk, mintha ismerné őket.

Doda és a kíséret pár embere sajátságos jeleket váltott velük, mialatt Maróthy a földön lévő megszámlálhatlan teve, ló, öszvér és elefánt nyomokra lett figyelmes, mik a lágy agyagos földbe mélyen benyomódva, az utat szélében-hosszában egészen ellepték.

E némának és üresnek látszó kastély tehát a vendégeknek százait és százait rejtegeti falai között ...

De hát hol vannak és miért rejtegetik őket?! ...

FELTÁMADT HALOTTAK.

A téres várudvar kissé barátságosabb volt, mint komor külseje után várni lehetett.

A déli oldalán merészen ivelt, gyönyörű oszlopcsarnok húzódott végig, melyen át látni lehetett egy paradicsomi szépségű kertet, csobogó szökőkutjai- és aranyozott pavillonjaival, azután a remek faragású tornyok, kupolák és ivezetekből álló fehér márvány palotát, melynek rácsos mellvédekkel szegett lépcsőzetét fehér hatytyuktól szántott, kékvizű tavacska locsolá . . .

A tó közepén alabastrom oszlopoktól emelt aranyos kupolájú kéjlakocska állott, karvastagságú vörös korallokból álló könyöklővel körülvéve . . .

A várudvar északi falát égő virágu persa futórózsa folyta be és az itt lévő nagy szökőkút medenczéjét is virágzó hibiscusok, gránát- és tamarisk bokrok szegélyezték, és mikor ezeket elhagyták, lehetett csak látni azt a hosszú, komor épületet, mely

az udvar hátulját egészen elfogva, minden további kilátást elzárt . . .

Doda egy pillanatra a belső palotába távozott, a foglyokat a többiek őrizetére bízva, a velük érkező utasok és teherhordó állatok pedig már rejtélyes módon eltűntek, s az egész vár megint olyan volt, mintha egészen üres és kihalt lenne, mert a néhány kapuőrön kívül, egy lelket se lehetett látni . . .

Máróthy az első futó pillantáson kívül tovább egy tekintetre se méltatá az oszlop-csarnok távolán áttükröző tündéri pompát, hanem komoran maga elé bámult . . .

Nem mert és nem tudott felpillantani, mert szemei minduntalan a lány fájdalmasan büszke tekintetét keresték. Noha az ő számára mindig szelid mosoly s bátorító nyugalom volt e tekintetben, mégis kínzó önvád és kétségbeesés marczangolák lelkét, mióta tudta, hogy e szerencsétlenségnek ő az okozója . . .

A lány ez alatt őreitől elfordulva, hallatlan erőfeszítéssel iparkodott összekötözött kezeivel keblébe nyulni, de sehogy se sikerült, csak a kötelek vágtak mélyebben husába . . .

— Gróf úr! lehellé alig hallhatólag . . .

Maróthy megrázkódott . . .

— Nem látjuk viszont egymást többé a föl-

jön, ha most elválasztanak! Ez pedig tüstént megtörténik, ha Doda visszajön . . .

Maróthy a tehetetlen düh és sajnálkozás néma fájdalomával nézett reá:

— Nem tudnám elviselni, hogy ön gyűlölettel, irtózáttal gondol emlékemre . . . Nem szabad gyűlölnie, meg kell bocsátania . . .

— Ezt már rég megtettem, Anarkalli, ön bocsásson meg nekem.

A lány úgy tett, mintha nem hallotta volna, de szemei egy pillanatra boldogan felragyogtak . . .

— Bizonyítékot ígértem, mi tisztára mossa emlékemet. E bizonyíték itt van keblemben egy levél alakjában, de megkötözött kezeimmel, tán ön . . .

Egyszerre elhallgatott. Barna arczán a szemérem sötétvörös pirja az ijedés halványságával váltakozott . . . még csak gondolatára is, a mit ki akart mondani . . . Szégyenkezve akart pár mentegető szót mondani, de már Doda előttük állott . . .

— Oldozzátok fel a hercegnő és hűséges udvarmesterének kezeit, hiszen a hatalmas Keschub-Agarri fejedelem vendégei, parancsolá a fegyverészeknek . . .

Mikor a kötelek lehulltak, gonosz mosolygással hajlongott előttük . . .

— Odalenn majd elmondhatod hűséges udvarmesterednek, magas hercegnő, hogy Keschub Agarri milyen vendégségre hiv meg benneteket és kezével a komor alsó épület felé mutatott.

Ennek kazamata szerü, tágas szöglet-szobájába vezették a fegyveresek mind a kettőjüket és még csak a nehéz, vassal kivert ajtót se zárták be rájuk . . .

Midőn a nehéz ajtó becsapódott rájuk, Maróthy önkénytelenül megkönnyebbülve felsóhajtott . . .

— Nem választanak hát el bennünket egymástól!

— Még nem! visszhangozá a sötét szoba háttérében a lány alig hallhatólag, de szemei boldogan ragyogtak hozzá.

A lőrés forma, keskeny ablakok magasan voltak a falba vágva, de Maróthy mégis kilátott rajtuk . . .

Egymást kergető, zilált gondolatait iparkodott rendbeszedni, de a menekülés gondolata minden egyebet háttérbe szoritott, midőn látta, hogy alig őrzik őket . . .

Vakmerő tervek fogamzottak agyában. Ha éjszaka is ilyen üres, néptelen lesz az udvar, könnyü leend nekik a futórózsa bozót között a kapuig jutni,

és az örök figyelmét kijátszva, a közeli rengeteg utvesztő mélyébe menekülni . . .

Gondolatai közben szemei szórakozottan tévelyegtek a napfényes taven és a napban sugárzó kéjlakocskán, midőn váratlan látvány rezzenté fel elmerültségéből . . .

Ugyanis a mellette lévő résen belátott a belső palota lépcsőzetére, melynek tetején ugyan e pillanatban egy hatalmas királytigris jelent meg. Sárgás vörös, feketén csikozott bőre velencei brokátköpenyként ragyogott a napban, és nagyot ásitva, nyújtá el hatalmas testét, aczélkörmeivel belekapaszkodva a sima márványlapokba.

Egyideig álmosan hunyorgó szemekkel pislogott a napba, azután lassu léptekkel lejött a tó színéig és nagy lafatyolással szürcsölte a vizet . . .

Ugyanekkor egy magas férfialak jelent meg a csarnok háttérében a zöldselyem függönyök alatt.

A léptek zajára a tigris felkapta fejét, s vészett örömmel szökött felfelé a lépcsőzeten. Hízlgő macskaként dörzsölte hatalmas fejét kezeihez és mikor lejött a kertbe, szelid kutyaként követte minden lépését, majd hizelegve ugrált, ágaskodott körülötte . . .

— Anarkalli, ismeri ezt az embert? szólalt meg egyszerre a gróf . . .

A lány felijedt e megszólításra, de még inkább a hang barátságos, gyengéd csengésére . . .

— Ismerem! szólt erőltetetten. Keschub-Agarri! e vár ura . . .

— Micsoda ő?

— Egyike a leggazdagabb fejedelmeknek! Egy független rádsháh!

— És e tigris?

— Kedvencz állatja. Maga nevelte kis korától fogva.

— Hogy tudja ön ezeket?

— Tudom, mert már voltam e várban . . .

Mig beszélt, mintha ígézet járna a nyomában, nem tudta szemeit Keschub Agarri magas, parancsoló alakjáról elvonni.

Maróthy pedig ez alatt az ő arczát nézte és szintén nem bírta szemeit levenni róla. Most látta csak, hogy e bájos arcz megnyult, meghalványodott az utóbbi napok izgalmai és szenvedései alatt és mintha átment volna a bánat tisztító tüzén, szelid megadás, bánatos lemondás derengett rajta . . . Szemei ugyan elvesztették gyújtó ragyogásukat, de fátyolozott, mélységes lágyságuk szebbé, búbájosabbá tette, mint valaha . . .

Ez nem a régi Anarkalli, a kitől irtózott ...
De a régi, de nem az, a kit meggyülölt ...

És a mint nézte, nézte, mindenről elfeledkezve, egyszerre valami fájó sajnálkozás, sóvárgó vágy kezdett lopózni a szívébe, hogy jóvátegyen mindent. Hiába idézte vissza emlékébe a pavillonbeli jelene-
tet, a sziklatemplomban mondottakat, nem az a hideg-
gítő fagy, hanem annak a csillagos éjszakának része-
gítő, édes vágya kezdett újra ébredezni szívében ...

— Anarkalli! Bocsásson meg! és mindkét
kezét oda nyujtá neki ...

A lány e nem remélt fordulatra szólni se
tudott nagy boldogságában, csak szeretett volna
lábai elé borulni, és átölelni térdeit ...

— Nem felel? Nem, akar megbocsátani?

E rezgő hangon mondott szavakra zokogás-
szerű sóhaj lebbent el ajkairól.

— Ah, ön megbocsát, megbocsát! ... Csak
ugy lesz teljes bocsánata, ha elébb elolvassa ezt és
egy levelet vett elő kebléből.

Maróthy visszadöbbsent, mikor megismerte
Norton Violet irását. A halottak tehát feltámad-
nak! S szörnyü felindulásában reszkető kezei alig
birták felszakítani a boritékot és szemei előtt ösz-
szefolytak a vékony, ékes betük ...

»Gróf ur!

Nagyatyám, atyám, s bátyáimon kívül, mindnyájan mentve vagyunk, az ég kegyelme folytán. Anarkalli és bátyja mentettek meg csudával határos önfeláldozással a szörnyü mézszárlásból, és életüket százszor koczkára téve, vezettek az angol főhadi szállásra. E jó lány, nem, ez az angyali lélek, mindent bevallott nekem! Ah, gróf ur, minő hitvány, megvetésre méltó bűnös vagyok én mellette... Bűnös vagyok, családom gyilkosa! Megvallom önnek, hogy megvetéssel gondoljon rám, s irtózzék emlékemtől... Az ön megvetése lesz vezeklésem egész életemen át, mert ez az, a mi kinteljessé, kétségbeesetté teszi napjaimat... Gróf ur! Anarkalli egy éjjel házunkhoz jött, zörgetett ablakomon... Elmondta, hogy életünk veszedelemben forog, s menekülésre intett, mialatt hálátlannak tartottuk, hogy házunktól elszökött.

Én egy szóra se méltatva, megvetőleg zártam be ablakomat... s nem szóltam senkinek. Menekülésünk előtti éjjelen újra eljött. Lihegve a fáradtságtól, kért, könyörgött, hogy meneküljünk azonnal. Én konokul hallgattam. Ekkor kétségbeesésében zokogásra fakadt s elmondá, ne bizzunk szolgálunkba, mert árulók, ne meneküljünk a feltett irányban,

mert már tudják és lemészárolnak bennünket... És én a helyett, hogy térden állva köszöntem volna meg neki, hogy értünk elárulja honfiai, elfeledi rettenetes sérelmeit, sértőn elutasítottam... Hallja, elutasítottam, pedig már ekkor a szolgák részéről árulási szándékot sejtettünk... Nem szóltam családomnak, pedig ezzel mindnyáját megmentettem volna... Ah, átkozott legyen az az óra, átkozott az a szenvedély, mi akkor elvakított... Én is szerettem önt, gróf úr — de gyűlöltem e lányt, s nem akartam neki köszönni semmit! Elhallgattam intéseit — s megöltem vele atyámat, bátyáimat, mindenkit, kik velünk menekültek! Ah én szerencsétlen! Olajjal akartam oltani a tüzet, s elégettem vele mindnyájunkat!

Halállal szivemben irom e sorokat, de nem hallgattam el semmit. Az ön megvetése lesz az én vezeklésem. A világra nézve örökre meghaltam. Mentől tovább szenvedek, annál inkább remélem egykor a megbocsátást, és nyugalmat. A szenvedések az emlékezetben, az emlékezet pedig a magányban keresi fel a szívet...

Nemsokára indul a hajó, mely bennünket hazánkba visz. Isten áldja meg önt gróf úr azért, miket értünk tett... Szeresse Anarkallit, szeresse...

Nálánál hübb, drágább szívet nem fog találni a világon. Legyenek boldogok, olyan boldogok, a minő bűnös és szerencsétlen *Norton Violet.*«

Maróthy megrendülve olvasta el a levelet. Kétszer is elolvasta, midőn egyszerre villámként ragadták meg figyelmét a kelet betűi . . .

— Miért nem adta át elébb e levelet nekem? kérdé megilletődve.

— A válasz perczében akartam átadni, hogy ne gondoljon gyűlölettel rám . . .

— És ön nem szólt, mikor én a gyanutól elvakulva, árulással, vérrel vádoltam? Önnek nagy és nemes lelke van, Anarkalli! s bármit tett is — ezzel minden ki van engesztelve.

— Ne tartson jobbnak, mint a minő vagyok, felelé a lány lassan. Én is csak nő vagyok, szenvedélyes, vad nő. Mikor betegségében folyton Norton kisasszony nevét emlegette, mikor azokat a megölnő szavakat mondta, azt hittem, Norton kisasszonyt szereti — s megvallom, jól esett szívemnek, hogy önt halálhíre miatt szenvedni láttam. Később pedig daczból nem tettem! — Csak a válasz pillanatában akartam átadni . . .

Maróthy e vallomásra némi örömfélét érzett mert mélyen megszegyenitette, hogy ilyen nagylel-

küen vett boszut a családját felduló szerencsétlenségekért... És ezt egyedül csak ő érte tette... Ő érte, mert szerette és, hogy gyűlölettel ne gondoljon emlékére...

— Tudja, mi van e levélben?

— Nem — csak sejtem... Norton kisasszony köny és zokogás között írta... Ezt láttam! Óh, ő nagyon szerette önt, uram, felelé halkán, mintha alig merné kimondani:

Maróthy mosolygott:

— Olvassa hát e pár sort...

Habozva futotta át a sorokat — azután elkáprázva hunyta le szemeit... Ez a nagy boldogság nem lehet való... Ez csak álom lehet, tündér-álom!

— Most már minden jól van közöttünk, Anarkalli? Akarja, hogy a levél szavai beteljesüljenek?...

Ezekre a sutgó hangokra fel kellett tekintenie... és szemei Maróthyéval találkoztak, ki sugárzó tekintettel tárta feléje karjait...

Ebben a pillanatban érczes dörrenés zugott végig a várbeli épületeken...

E hangokra a lány halotthalványan megrázódott, s zokogva omlott karjai közé:

— Elfeledtem, hol vagyunk! Boldogságunk csak álom, tünékeny álom!

Maróthy vigasztalni, bátorítani kezdte ezt a küzdelmekben erős-, de a boldogságban gyenge lelkü gyermeket, mire ez felveté sötét, könnyben uszó szemeit, s látszott rajta: minő gyötrelmébe kerül, míg ki tudja mondani:

— Ön nem tudja, kiknek hatalmában vagyunk!

— Ellenségeinkében!... Míg együtt vagyunk s élünk, nincs minden elveszve. A vár gyengén van őrizve s az alkalmas pillanatban menekülni fogunk. Én már gondolkoztam róla...

A lány bánatos gyengédséggel nézett rá. Érezte, hogy ez csak az ő bátorítására lett mondva. Éppen felelni akart, midőn az ajtó előtt zörgés hallatszott... s mivel már késő délutánra járt az idő, két ór élénkszinü cseréptálakban étkeket hozott, egy érczkorsóban pedig vizet...

Csak a látszat kedvéért ettek egy keveset, hanem a friss forrás viz annál jobban izlett. Egészen felüditette őket, s a mi megmaradt, azzal Anarkalli az egyik szögletbe vonulva, meglocsolá arczát és égő szemeit, azután, míg az edényekért visszajöttek, halkán beszélgettek, édes gyengédségeket, reményteljes vigasztaló szavakat susogva egymáshoz, közbe-közbe egy-egy lopott kézszorítást is váltva egymással, miként a titkos szerelmesek..

Meddig tart ez az édes, boldog álm? gondolá vérző szívvvel a lány . . .

— Milyen édes a boldogság! suttogá mindent feledve a férfi. Anarkalli, hitted-e, hogy valaha még egymásé leszünk? . . . Mennyi gyűlölet és megpróbáltatás választott el bennünket, míg feltaláltuk, megismertük egymást, de az ilyen szerelem örökké tartó, örökké a sírig . . . Most érzem csak . . . akkor nem tudtam . . . még gyűlöletemben is mindig szerettelek, vágytam utánad!

— Én meg mindig, örökké! lehellé a szenvedélyes hangtól egy pillanatra szinte elkábultan . . . de aztán annál fájdalmasabban szeretett volna felsikoltani . . . és vádként kikiáltani a világba, mindenségbe:

— Miért kell hát meghalnunk most, most . . .

Egyszerre villámsugárként cikázott emlékezetébe egy kép, az a kis elefánt-csontra festett képecske, mit ő az istennőnek áldozott a gyógyulás előtti éjszakán . . .

Az istennő meghallgatta fohását . . . Visszaadta neki az elfordult szívét — de elveszté mindkettőjüket.

— Ti büntettek ily szörnyükép oh, Szépséges, oh, Végtelen!

ANARKALLI DALA.

Maróthy szintén felserkent, midőn a nehéz ajtó feltárult és a szolgák elvitték az edényeket. A szívét eltöltő boldogság vele is elfeledtetett mindent, a valót és a fejük felett függő ismeretlen veszedelmet.

A nap már alant járt nagyon s rézsutos sugarai bevilágítottak az ablakréseken. Egy pár oda- tévedt a lány arczára is, s megvilágítá dult vonásait, a benne tomboló eltitkolhatlan gyötrelmet . . .

— Boldogságunk elfeledteté velünk a valóságot . . . Beszéljünk most a szabadulásról, hogy igazán boldogok lehessünk. Ne csüggedjen hát, még semmi sincs elveszve! Ha belehalok is, önt meg szabaditom.

A lány hálás tekintettel nézett rá.

— Hallja terveimet. Az éjszaka sötétjében a rózszabozót között a kapuig lopódzunk és mikor az űr megfordul, a földön csuszva kisurranunk és a fel-

járó bokrai között leereszkedünk a völgybe, honnan a közeli rengetegbe menekülve, ha üldözőbe fognak is, könnyen nyomot veszthetünk... Ha pedig az őr észrevesz, megfojtom, vagy egyszerűen lekenyerezem pénzzel... Ön nem helyesli e módot?...

— Nem, mert lehetetlen! Mielőtt a rengetegbe érnénk, nyomunkban volna az egész őrség. Aztán ne feledje Tottit, a tigrist. A neve is mutatja, ő a várnak az őre! A legsűrűbb rengetegben nyomunkra találna.

— Hátha lovakat szerezhetnénk?

— Ezeken se menekülhetnénk. Nézzen ki e nyíláson... Ez mind utánunk repülne, száguldozna! mondá a lány, és kevés keresés után egy négyszögletű követ emelt ki a falszögletből...

Ezen át a vár többi részeibe lehetett látni és egy roppant négyszög-udvarban, melyet ólak és állások keritettek körül, száz és száz számra álltak a legnemesebb faju futó paripák, tevék, elefántok és öszvérek... Egy hadsereget fel lehetett volna belőlük szerelni...

Maróthy ámultan dobbant hátra, de aztán elkeseredve kiáltá:

— Mindegy! Mégis megkísérlem a szabadulást. Meg kell innen menekülnünk, hogy enyém lehessen!

— Hiába minden! E várnak azért vannak ajtóí és kapui nyitva, mert lehetetlen a menekülés . . . lehetetlen!

Olyasvalami volt a lány hangjában, mi azt ébreszté fel Maróthyban, mire eddig nem gondolt . . .

— Anarkalli! Dodának a fenyegetései, s e nyílás ismerete, azt sejtetik velem, ön már egyszer volt itt e várban. Ezt kellett volna legelőször is kérdezniem! Valamit titkolni, rejtegetni akar előlem . . .

A lány színét változtatá, de nem szólt.

— Oh, tudom én azt, jó szándékból teszi. Engem akar kimélni. De ne kiméljen . . . Bátor szívét is jól ismerem . . . Nem fél a haláltól . . . Mi van hát e várban, mi még a halálnál is borzasztóbb lehet? Mindent akarok tudni . . .

A lány arczán most oly iszonyu gyötrellem látszott, hogy Maróthy hozzá rohant és karjaiba zárta:

— Szerelmem, te, mi gyötör annyira? . . . Hát nem tudod, hogy köztünk nem szabad semmi titoknak lenni . . . Engem féltesz úgy-e? Magadért nem remegnél így, jól tudom!

A lány üdvözült tekintettel nézett fel rá, hogy így beleláttak a szívébe — s tudják, hogy minő mélységes szerelem lakik abban — — de még senki szólt, csak reszketétt . . .

— Néma hallgatásod, kétségbeesett gyötrelmed sejtetik velem, hogy kínos, rettentő halál vár reánk... Életeddel megváltanád az enyémet, mégis rosszat tész nekem! Bármely kinhalálnak félelem nélkül a szemébe nézek, de az ismeretlentől borzadok, nem tudok rá előkészülni...

Nem félsz, hogy egyszerre csak elválasztanak bennünket... s én nem is sejttem, mi elé megyek, mire készüljek?... Akarod ezt, tovább is titkolódní akarsz?... kérdé Maróthy megdöbbentő komolysággal..

A lány őrjöngve szakítá ki magát karjai közül...

— Nem, nem hallgatok! sikoltá magánkívül és oda rogyva lábaihoz, szenvedélyesen ölelé át térdeit...

— Hogyan mondjam el neked, hogy bele ne őrüljek... mint visznek összekötözve a véres Káli istennő rettentő szobra elé, mint fojtanak meg a fanzival, a selyemhurokkal, mint metszik fel a cham-sok ereidet s nyomkodják, gyurják ki a főgúrú éneklése közben utolsó csepp véredet is az arany medenczébe, s mint itatják meg véreddel a szent cobrákat, mint haraptatják megtört szemeidbe... az én üdvösségembe, az én menyországomba... mert mi a ret-

tenetes thugok kezébe kerültünk... kiknek fő fészke ez a néma sziklavár... és haját tépve, sirt, vonaglott a földön, könyeivel áztatva lábait...

Maróthy jéghideg borzadályt érzett egy pillanatra. Mintha szive egyszerre jéggé fagyott volna, s hideget lövellne szét ereiben, de a másik pillanatban már szilaján felölelte a lányt:

— És te? kiáltá lázasan. Veled mit akarnak tenni?

— Engem máglyán égetnek meg, mint a házambeli özvegyeket. Nem vetted észre, midőn az áruló Doda őseim trónját emlegette, a fáklyák felé hunyorgatott szemeivel...

Maróthy felkiáltott, azután még szenvedélyesebben szoritá magához...

— Most mondj el mindent, a mit tudsz... Ha elvégezted, egy szót mondok. Az megnyugtat és boldoggá tesz!

— Téged is? mert csak úgy lehetek boldog én is!

— Engem is! De, hogy erős légy, addig is megsugom: ha meghalunk, együtt halunk, de el nem tudnak választani egymástól... Ezzel pedig örökre magaménak jegyezek!... és egy hosszú, forró csókot nyomott ajkaira, mi megint úgy elmá-

morositá, mint ama holdfényes éjszakán a bülbül dala és édes virágillat között.

— Ez a második — azzal is magamévá akartalak eljegyezni — ezzel most már az enyém vagy örökre! Nyugodt vagy-e?

— Boldog vagyok — ha melletted vagyok! suttogá a lány . . .

— Most hát beszélj el mindent . . .

És egymás kezét fogva, leültek a falba eresztett kőlócza formára, künn pedig akkor készült lenyugodni a nap . . .

— Mikor a Dandu-ház került uralomra — családunknak, a Holkárok-családjának, menekülni kellett, kezdé suttogva a lány, mert halálra keresték minden ivadékát . . .

Azért kezdem ily messze, hogy megértsd az összefüggést, én uram, én szerelmem, de aztán a büszkeség hangja is megszólal szivemben, hogy nem méltatlan páriát emeltél magadhoz. De a szolgáló-ruhába öltözött király-lány meséje — rajtam is beteljesedett, bárhogy bujkált, mégis felfedezték . . .

— Mert szolgáló ruhában is király-lány maradtál. Büszke és szép! suttogta közbe Maróthy . . .

— A nép mindig jobban ragaszkodott a Holkárokhoz, mint a betolakodott Dandukhoz, de ezek-

nek kezében volt a hatalom, így nagyatyám apja, hogy még jobban elrejtőzhessék, a brahminok közé lépett . . .

Mikor az angol uralom egymásután leigázta a kisebb fejedelmeket, hogy a hatalmas Dandu-házat féken tartsa, kerestetni kezdé a Holkárok ivadékait. Tudta, ha Dandu Rao, a mostani Nénának nagyapja fellázadna, a felkelő benszülött sereg a Holkárok mellé sereglene az első szóra. — De az angolok se találtak meg bennünket, mindaddig, míg Doda, kit az én jó apám gyermek korában a halál torkából mentett meg és fiaként felnevelte — el nem árulta az angoloknak . . .

Ezek azonban már annyira megvetették lábukat, hogy elejtették a fenti politikát. Dandu Raotól már nem félték, mert öreg, beteges és tehetetlen volt, fia: Dandu Pán, a mostani Nena Szahib pedig alig hogy megszületett . . .

Azt már tudod, hisz elmondtam, hogyan dulták fel a hóditók családunkat, hogyan ástak alá mindent alattunk, hogy az utolsó Holkár-ház oldott kéve gyanánt széthulljon, szétzülljön . . .

Ebben az időben a thugoknak vagyis a fojtotatóknak már borzasztó neve volt. Rémei voltak egész Alsó- és Felső Indiának úgy annyira, hogy

maguk a benszülöttek is inkább kezét fogtak a gyűlölt hódítókkal, csakhogy e rémtől szabaduljanak, nemcsak az idegenek, hanem a leggazdagabb és legtekintélyesebb benszülöttek is egymásután estek áldozatul a borzasztó fanzinak, vagyis a huroknak, mert Bhawani istennő, nem hiába nevezik véres Kálinak, csak azt a vért szereti, ha elébb az életet a hurok kioltotta . . .

Dandu Rao szövetséget kötött e réműletes szektával, melynek tagjait a hódítók, nem kimélve pénzt és emberéletet, tüzzel-vassal kezdték pusztítani, úgy annyira, hogy a fanzigároknak (fojtogatók) menekülni, bujdokolnio kellett. Sok rejtek-helyüket feldúlták, számosat felkötöttek, agyonlőttek, és töltött ágyuk elé kötözve, szaggattaták szélylyel . . .

Az angolok végre azt hitték, hogy e félelmes banda az utolsóig ki lett irtva. Pedig nem igaz! Akkor is, most is sokan vannak és lesznek — csakhogy olyan titokban és oly pokoli ravaszsággal csalják hurokra áldozataikat, hogy nyom nem marad utána . . .

Ugyanis vannak női és férfi fanzigárok, kik mindenféle álruhába öltözve, egyesén, csapatosan kóborolják be az országot. Egyes utazókhöz, csapatokhoz csatlakoznak, befurakodnak a házakba,

és némelyik egy-két, sőt több esztendeig is ellappang áldozatai között, hűséget, barátságot tétetve, míg végre egyik-másik rejtek helyükre elcsalhatja, hol aztán megfojtják és hulláját nyom nélkül eltüntetik.

Ilyen emberi rém volt az áruló Doda. Családunknál nevelkedve, hogyan, nem tudom, de thug lett, és a fő dsemtár, Keschub-Agarri szolgálatába lépett . . .

E Keschub-Agarri atyja a leggazdagabb és leghatalmasabb fejedelmek egyike, szintén fő dsemtár, azaz feje volt e bandának. Vára pedig a fő-fő áldozó hely. Itt alattunk ez az egész szikla-hegy ki van vájva- és egyike a leghiresebb áldozó templomoknak. Az a sok ló, elefánt, öszvér, miket láttál, mind a thugoké, kik ide hordják az elrabolt kincseket, ide gyülekeznek véres áldozatukra. Máris több száz van e falak között összegyülekezve, de a véres ünnepély napjára ezersen, sőt többen is összegyűlnek. Arczuk el van burkolva, hogy egyik se ismerje a másikat, és ne lehessen árulója szomszédjának. Meglásd, az éjjel megint sokan fognak érkezni — és nemcsak a miénk, de több áldozatnak fog a vére lenni a sziklatemplomban elfolyni, kiket csellel, erőszakkal, foglyul ejtettek . . . Nena Szahib tán száznál több angol foglyot hoz, mert ő is meg

fog az áldozás napjára érkezni. Átok erre az emberbőrbe bujt tigrisre!

— Mikor lesz az? kérde Maróthy borzongva, de azért bátoritólág szorítá meg az övében remegő kezecskét . . .

— Három nap mulva, felelé a lány, de nem tudott egy reszketeg sóhajt elfojtani.

— Megint e félelem és aggodás?

— Nem, most már nem!

De Nena-Szahibbal folytatom tovább a történetet. Nena már fiatal korában kezdte szítani és előkészíteni a mostani felkelést, de e mellett fáradhatlanul kerestette kémeivel a Holkárok utódjait. Keschub-Agarri, e vakbuzgó és hatalmas híve mindenben segített neki. Tőle tudta meg kilétnket Doda árulása folytán, kit aztán házunkhoz küldtek, hogy bennünket hatalmába kerithessen.

Anyám már ekkor halva volt, atyám pedig megtörve a bútól és a hódítók zsarnokságától — súlyosan beteg lett. Doda rábeszélte, hogy menjen Benareszbe a szent helyre. A szent folyó habjai majd meggyógyitják. Szegény atyám hitt neki, pedig ez az áruló gaz nem csak Nenával, hanem az angolokkal is összejátzott és beárulta atyámat, hogy felkelést tervez és lázadást szít ellenük . . .

Atyámat elfogták, a nélkül, hogy mi tudtunk volna róla és börtönbe vetették. A Holkár-család fejétől megszabadult tehát Nena és megszabadultak az angolok . . .

De élt még három bátyám, éltek nővéreim és én, mint kis leány. Bátyáim mindegyike hős volt és szép . . . Indra sem lehetett náluk délczegebb, gyönyörűbb . . . Ah, mit szenvednek most! A jó Zeb! és az áldott Szing, az én legöregebb bátyám a fakir! Siratnak engem, tudom siratnak! . . .

Különösen Zen-Zen bátyám volt a legszebb, legdelibb. Minden szívet egyszerre megnyert, akire csak ránézett. Egyik nap az áruló Doda visszajött. »Készüljetek! — mondá sietve — Zen-Zen és Anarkalli velem jöttök, atyátok kíván látni. Zeb és Szing, ti majd izenetet kaptok . . .«

Én még akkor kis lányka valék — és azt mondták, csudaszép vagyok . . . Minden gyanu nélkül elindultunk Dodával, ki egyenesen ebbe az átkozott várba vezetett — azt hazudva, atyánk itt vár ránk betegen . . .

Keschub-Agarri kezeiben voltunk. Nem irom le azt, iszonyu életet az a mi itt reánk várt. Engem női fanzigárnak akartak nevelni, hogy szépségemmel hálóba csaljam az áldozatokat — egyuttal pe-

dig Nena hatalmában legyek. Zen-Zen bátyámmal ugyanezt akarták — de ő ellenszegült. Mindenkép meg akartak törni bennünket . . . Végig kellett néznünk a rettentő áldozást, noha majd beleőrültem, de nem volt szabad mutatni, mert halállal fenyegettek . . .

Maróthy homlokáról a veriték gyöngyözött.

— Zeb és Szing bátyám, csudával határos módon, megtudták, hol vagyunk — és megszabadítottak bennünket . . ., de Zen-Zen bátyám újra hatalmukba került, sőt, mint árulót megfojtották, mert Kali istennőnek legkedvesebb áldozata, az áruló és szökevény tag vére . . .

Ekkor halt meg atyám . . . Én a Norton-családhoz kerültem, kik egy angol nevelőházba dugtak, hogy tanuljak európai műveltséget és szokásokat, hogy aztán, mint szolgáló, nővéremmel együtt a Norton-ház keserű cseléd-kenyerét együk. Egy lázító és felkelő lányai, mit is várhatnának más egyebet. Megölték az apát, a lányt, ki kérdezősködik egy benszülött után . . . A többit aztán tudja ön, hisz elmondtam. Szing bátyám a családjukat ért rémitő katasztrófa után fakir lett — Zeb bátyám pedig mellette templom-szolga és ápoló . . .

Év-év után mullott el minden jel nélkül. Már

azt hittük, hogy elkerültük a fanzigárok szemeit és boszuját, s én a szolgáló-ruhában, bátyáim a fakirok rongyaiban megcsaltuk a mindenféle szaglászó kopókat, — mert hogy szakadatlan kerestek bennünket — arról bizonyosak voltunk . . .

De csalódtunk! Nem gondoltunk rá, hogy ezek az ördögök várni tudnak évekil és cél nélkül nem tesznek semmit.

E hosszú idő csak csel volt, hogy éberségünket elringassák s magunkat bizton érezzük . . . Az éhtigris hamarébb elereszti zsákmányát, mint a thugok áldozatukat . . . A ki közülök megszökik, a ki tudja titkaikat, az áruló, annak meg kell halnia! Ha a föld tulsó felére, a tengerek végtelen mélyébe rejtezik — utána mennek, felkutatják . . . Keresik tiz, husz évig, az örökkévalóságig — mig csak meg nem találják. Változzék hallá, madárrá, változzék semmivé — még ott is megtalálják, mert az egész banda utána indul, és országot, kincseket, mindent áldoz, csakhogy kezei közé kerithesse!

Mert a megszökött áruló vére a legkedvesebb áldozata a véres Kalinak! Ez a legdrágább, ennek vérért szereti mindenek felett! A thugok legnagyobb ünnepe, ha egy árulóval kedveskedhetnek az istennőnek . . .

Ilyen megszökött áruló vagyok én! Elgondolhatja tehát, hogy engem minden áron meg kellett találniok . . . Meg is találtak! mert Doda kopóként nyomról-nyomra követte lépteimet és csak az évek óta előkészített felkelés kitörését várták, hogy ennek zúrzejában, küzdelmeiben hatalmukba keritessenek. Ezért vártak évekig . . .

— Nem, Anarkalli, én vagyok oka, hogy Doda felfedezte a rejteket. Miattam nyitották ki a rejtek falat! A mióta ezt tudom, lidércznyomásként nehezedik lelkemre e vád! vágott közbe Maróthy fájdalmasan . . .

De a lány nem hágyta beszélni.

— Nem, nem vádolhatja önmagát! mondá szeliden. Ennek így kellett történnie . . . s így történt volna, ha a föld tulsó felére vándoroltam volna is . . . Az én sorsomnak be kellett telnie, mint a napok napjának! Hah, micsoda vad örömrivallgás fog felharsanni, mikor összekötözve, a földalatti szikla-templomba fognak hurczolni. Százak, ezrek vad átka fog felém harsogni. A tamtamok, és dobok konduló bugással, dübörgéssel dörögnek, csattognak és felhangzik a vad, kísérteties halálének, a bygurri! A vérrel befecskendezett Bhavani-szobor farkasagyárai csattognak, gyémánt-szemei pokoli szikrázással

merednek rám, mint koponya nyaklánczának üres szemgödrei . . . Nyolcz feltartott karján a szentelt cobrák sziszegnek, tekeregnek s alig várják a percet, hogy véremet ihassák . . . véremet, a minék cseppjeivel a fő-guru rettenetes örömrivallgás között, a szobrot és a gyülekezetet befecskendezi . . . akkor kerül csak azután szegény, megkínzott testem a máglyára . . .

— Oh, hallgass, hallgass! kiáltá Maróthy eliszonyodva és hevesen megragadva a lány kezeit, mellére szoritá.

— Istenemre! nem fognak ama rémhelyre hurczolni egyikünket se! Tapints ide! Mit érzesz ruhám alatt.

— Ah, egy tör! Oh, Indra! rebegé az öröm és kétely között ingadozva.

— A mi megmentőnk és örökre egyesít bennünket, ha el akarnak választani . . . Nem Bhavani előtt, nem a fanzigárok hurkaitól, hanem együtt, egymás kezétől halunk meg, szerelmem! Itt a megmentés, amit ígértem! Szólj, akarod-e szerelmem? kiáltá Maróthy ünnepélyes hangon . . .

A lány a megváltás elragadtatott mosolyával roskadt le térdeire és megcsókolá a tör hidegen villogó vasát . . .

— Oh, szerelmem, te magad Indra isten vagy! A földi boldogság mellé a tulvilági üdvösséget is megadod nekem! A fanzitól bemocskolt lelkem nem jutott volna el őseim paradicsomába! s nem találalak volna tégedet se meg a halál sötét birodalmában . . .

— Anarkalli!

— Oh, engedd, engedd meg, szerelmem, hogy ez ünnepélyes pillanatban őseim szokását követhessem! Habár európai nevelést kaptam, népem lánya maradtam és szívem az ősi hithez, az ősi szokásokhoz van nőve minden gyökérszálával . . .

Hadd szóljak hát hozzád, hadd kiáltsak Indrához most, mint ezt őseim tették, midőn napjaik már meg voltak számlálva . . . hiszen halálunk pillanatában erre az ünnepélyes bucsura nem marad időnk!

Ez alatt már rég leszállt az éjszaka és feljött a halavány holdvilág . . . Ezüstös sugarai a réseken át éppen arra a helyre vetődtek, hol a lány állott, és regés fénynyel övezték körül karcsu, fehér alakját s megragyogtatták gyönyörű szemeit.

Maróthy nem szólt, hanem olyan különös érzéssel bámulta, mintha az a hevítő felindulás ő rá is átragadt volna, mikor ez a rejtélyes, különös ter-

mészetü lány, kiben európai műveltsége daczára, fajának szokásai, hitének minden fanatizmusa érintetlen megmaradt — felemelé karjait, és megkezdé dalát édes, dallamos beszédmodorban. Ez nem volt ének, mégis szebb, zengzetesebb volt minden éneknél mert az élettől, szerelmétől bucsuzott el benne:

»Oh, én szerelmem, messzi, messzi hazából jöttél... Más ország fia vagy, mégis szivembe vagy zárva... Jönnöd kellett, mert a végzet huzott felém, mindakettőnk végzete! A szivek megtalálják egymást hét tengeren, három hegláncon keresztül, hogy egymás tekintetébe merülhessenek!

A te ragyogó szemeid az én világitó csillagaim! Életemet, haláloamat látom ragyogni bennük... Behunyod szemedet, én se látok, az éj vak setétje borul lelkemre feketén, áthatolhatlanul...

Szivem virága által hajlott hozzád, gyökeret kezdett verni lelkedbe... Csillagaim mindig azt mondák: élj és meg ne halj!... Ekkor az istenek és a sors haragja a gyűlölet tüzét szíták fel közöttünk, hogy sziveinket halálra égessék vele...

Sirva kerestem csillagaimat, de sötét lett körültem... Ah, az én csillagaim nem ragyogtak rám a sötétségben. Égő szivem, a megvetés fagyát is érezte — jég s hőben vergődött szüntelenül!...

Keresni mentem csillagaimat, kerestem, de nem találtam a végtelen csillagtábora között... Sajgó szívem szüntelen azt kérdé halódó lelkemtől: Ah, kire ragyognak most az én csillagaim?!

Messze messze voltam tőled, szerelmem, de azért karjaim védőleg fonódtak fejed köré, ne hogy bú, baj férhessen hozzád. A csillag-miriad közt enyéimet keresém, s zokogva kérdém: »Nem hulltak-e le csillagaim e vérbe, lángba borult földön?«

Indra, e kegyes isten, csillagaimhoz vezetett... Csillagaim megtörve, de mégis rám ragyogtak! Óh, csillagaim, ti nem hullhattok le nélkülem!

A gyűlölet fagya rég elolvadt, a megvetés tüze rég elaludt... Csillagaim újra egemen ragyognak... fényesebben, mint egykoron! És ha azt kérdeznéd én szerelmem, mily forrón szeretlek! Azt mondanám: Óh, én szerelmem, azt én nem tudom! A végtelen az oly kicsi, az örökké az oly rövid...

A napok vége itt van, itt körülöttünk... Csillagaink még egymásra ragyognak, egymást ölelik sugárkarjaikkal. Én rád nézek, te rám, édesen, boldogan, mert szerelmünk sohse ragyoghat fényesebben, mint most a napok beteltén... De nem-sokára hideg éj borul ránk, örök napjaink lesznek

nap, örök éjeink holdsugár nélkül, de szerelmünk ragyogása átvilágít a halál éjjelén s mi megtaláljuk egymást, mert együtt megyünk, mert a szerelem élet marad, örök marad még a sirban is, és mi élünk tovább, öleljük egymást holdsugárban, csillagokban . . .

A dallamosan elszavallt ének bevégeződött, mire a lány leereszté karjait és Maróthyhoz lépett, ki mozdulatlanul ült helyén.

— Oh, szerelmem, hallgatásodból sejtem, hogy nem értettél meg engem! De ne ítélj el érte. Ez a dal egy haldokló imádsága volt . . . El kellett mondanom, míg magunkban vagyunk. E nélkül nem lett volna édes a halál, a minő lesz, hogy veled halhatok . . .

— Dehogyan itéllek el, te különös lány! kiáltá elmerültségéből felszerkenve. Hiszen ebben rejlik az a varázs, mi téged annyira ellenállhatlanná tesz, engem pedig hozzád fűz elválaszthatlanul; és gyengéd hévvel keblére voná . . .

— Oh, szerelmem, nézd, ép most lépi át a hold az éjfél mesgyéjét. Ez a nap elmúlt, s most már csak két napunk van még az életből . . .

— S fáj az néked, hogy oly fiatalon kell

meghalnod? kérdé, a selyemlágy fekete haját gyengéden simogatva . . .

— Az fájna, ha tudnám, hogy néked fáj . . .

— Akkor hát hajtsd fejedet vállaimra s álmodj szépeket . . .

— Oh, ne mondd, hogy alugyam. Beszélj valamit magadról . . . Van-e testvéred, barátod messze hazádban, akik szeretnek s visszatértedet várják?

A sötét árnyékban nem vette észre, hogy a kérdezett arcza mélyen elkomorul.

— Nincs senkim, a ki szeretne. Visszatértemre nem vár se rokon, se testvér hazámban — és ha a sors engedte volna, hogy velem jöjj, ott is te lettél volna mindenem a világom . . .

Már a dal alatt meg kezdett népesülni a vár udvara. Kisebb-nagyobb utas csapatok vonultak be hosszú sorokban, csendben, nesztelenül a várkapun, és zajtalan kísértet-csapatként tüntek el a vár északi szárnyának ivezetei alatt . . .

Az éj sötétje daczára valamennyi el volt burkolva és csak néma, de sajtóságos jelekkel üdvözlötték egymást, sőt még lovaik és elefántjaik is oly zajtalanul lépkedtek, mintha csak mozgó árnyékok lennének a sötétség szemcsaló homályában.

Az éjszaka visszhangos csendjét nem zavarta

semmi nesz, semmi zaj a környéken, még a végtelen rengeteg is némán hallgatott és csak néha-néha dobban egyet tompán, süketen a sziklahegy, mint ha bensejében morogna, dübörögne valami . . .

A legmagasabb toronycsucs felett pedig szikrázó gyémántként ragyogott a Léby, a thugok védcsillaga vöröslő sugárzással . . .

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

A KEZDET ÉS VÉG.

A következő nap ép úgy telt el, mint az első.

A szolgák, egy pillantásra se méltatva őket, hallgatagon hordták be az étkeket és vitték ki az edényeket, Doda pedig egyáltalán nem mutatta magát . . .

E második nap éjszakáján hasonlíthatlan pompával ragyogott a hold a kristály tiszta égbolton és fantasztikus fényvel ezüstözte be a vár-udvar óriási belsejét komor falaival, merész hajlásu iveteivel . . .

Kéz-kézben ültek az egyik rés mellett, és a hold reszketegen imbolygó sugarait nézegették, midőn egy hosszú szőrű, hófehér angora macska lépkedett át az udvaron és a futó rózsza indáival játszani kezdett.

Egyszerre óvatosan meglapult, s villogó szemekkel meredt a magasba, honnan egy ökölnagy, szőrös fekete jószág ereszkedett alá . . .

Ez egy óriási madarász pók, a mygale volt és ágaskodó ugrásokkal szökellt indáról, indára hosszú lábaival hol egy éji lepkét, hol egy zümmögő bogarat igyekezett elkapni.

A macska hosszan elnyult testtel leste minden mozdulatát és egy alkalmas pillanatban, a magasba szökve, a földre rántotta . . .

A mygale szökellő ugrásokkal akart a bozót közé menekülni, de a macska egy két ugrással beérte, és játszadozni kezdett vele, mint valami egérrel . . .

Macska természetének egész kegyetlenségével hentergette, forgatta körmei között, azután futni hagyta, hogy megint elfoghassa, hol egyik, hol a másik szőrös, hosszú lábát tépve ki, vagy pedig nagyott hasított tojásnagy potrohán körmeivel . . .

— Mennyire hasonlít a mi helyzetünk is a mygaleéhoz. Nyitott ajtó, szabad tér van előttünk, még se tudunk menekülni; szólalt meg a lány és Maróthy szinte megrettenve nézett ráfüggesztett szeméibe, mert ő is ugyanezt gondolta, csak nem ezekkel a szavakkal . . .

— Az én gondolataimat mondtad ki egészen! Megérezted?

— Hát nem lakik az én lelkem a tiedben? Magad mondad, hogy egészen az enyém vagy! Vá-

gyaid és gondolataid szintén az enyéme! felelé a lány gyengéd kézszorítással . . .

E közben a félig szétmarczangolt mygále már mozdulni sem birt, csak hosszú lábait mozgatta ide-oda görcsösen.

A macska azonban nem hitt e mozdulatlan-ságnak. Ravasz pofával hasalt le és pár lépéssel hátra csuszva, lesni kezdette, hogy első mozdulata azonnal rajtateremjen.

Egyszerre azonban, mintha rugó lökte volna fel, talpra szökkent, és zölden villogó szemeit az oszlopos ívezet felé meresztve figyelt egy pillanatig, azután vad szökésekkel iramodott a hátsó épületek felé és ijedtében prüszkölve, fölmenekült a kiálló párkányzatra.

Ugyanekkor egy magas férfialak lépett ki az oszlopsorok árnyékából, egy hatalmas tigristől kísérvé, mely szelid kutyaként szökölt, ugrándozott mellette . . .

— Keschub-Agarri, hozzánk jön! lihegé felindulva a lány és kezével görcsösen szorongatá a férfi ujjait.

— Hadd jöjjön! Ne félj! suttogá ez vissza . . . Ha el akarnak választani, a halál csak egy pillanat, ezzel baljával magához szorítá a remegő

lányt, jobbjával pedig ruhája alá rejtett törét markolta meg . . .

Keschub-Agarri a tigristől követve, csakugyan a hátsó épületek felé tartott . . .

Az idő nem messze járhatott éjfélről, és a hold nappali fényével özlé el az udvar nagy részét . . .

Szemeit a földre szegezve, lassu léptekkel közeledett, s arannyal himzett ruháján a drágakövek egész szikraesőt villantottak mindenfelé.

Az ajtó előtt mindketten megálltak.

A tigris hangos fuvással szivta be a levegőt, mintha gyanus, idegen szagot érezne, Keschub-Agarri pedig hallgatódzni látszott . . . azután lassu mozdulattal, övéből egy lánczon függő sipocskát vett elő és szájához emelte . . .

— Oh, kedvesem, értünk jönnek . . . Csókolj meg, aztán haljunk meg! rebergé halálfehéren a lány és kezei majd eltörték, olyan erővel szoriták Maróthy ujjait . . .

— Még nem! suttogá vissza felindulástól remegő hangon, és csakugyan mintha mást gondolt volna, Keschub-Agarri visszadugta sipját övébe — és fürkésző pillantását végig jártatva az ablakrészen, lassu léptekkel vissza indult a belső palota felé . . .

Mikor magas alakja elveszett az oszlopok árnyékában, a nyomában kullogó tigris egy pillanatra visszafordult és zöld lángban karikázó szemeivel az ablakrésekre meredt, azután haragos morgást hallatva, mi olyan volt, mint a közelgő zivatar tompa morajlása — eltűnt az oszlopok között . . .

— Még csak egy napunk van, szerelmem! Holnap ilyenkor lelkeink már keresni fogják egymást a tulvilágon! sóhajtá, a kiállott izgalomtól mintegy megkönnyebbülve, a leány . . .

— Nem, mert együtt megyünk! Lelkem eléri a tiédet, mielőtt valamely csillagba szállna. Nézd, ott ragyog egy éppen fényesen, gyönyörűn, ama karcsu torony hegye felett . . .

A lány a mutatott irányba nézett s fejét rázta:

— Az a Léby, a thugoknak a védcsillaga! Mig az fel nem kel, addig nem kezdik meg véres áldozatukat. Látod, milyen vörösen ragyog, mint a vér!

— Vörösen? Nem, kedvesem, tiszta fehér az, mint a legtisztább gyémánt!

Anarkalli megdöbbenően nézett rá:!

— Tiszta fehérnek látod? kérdé örömteljes felijedéssel, tiszta fehérnek? . . .

— Egészen? De mi bajod, hogy úgy fel vagy

indulva? Hidd el, az a csillag már nem változtathat sorsunkon semmit!

— Lehet! ismétlé párszor ugyanezt a szót a lány, azután rövid mélázás után, egyszerre szenvedélyesen fonta nyaka köré karjait...

— Oh, én szerelmem, milyen nagy és erős vagy te! Van-e hozzád hasonló férfi a világon! Indra lehet csak ilyen!... A kit te szeretsz, el kell égnie, meg kell halnia boldogságában! Eléghe-tek, meghalhatok már én is!... és olyan tekintettel nézett szemeibe, hogy Maróthy lánggal, mámorral érzé megtelni szívét...

— Ilyen pillanatokért sajnálom az életet, sutogá, szenvedélyesen magához szoritva... Ah, ha ez a hév, ez a láng is elkisérne bennünket oda abba a hideg csillagvilágba... és ajkaik hosszú, szenvedélyes csókban forrtak össze...

Miként a mult éjjel, úgy most is, a lány szunyadt először pár órát, fejét kedvese vállára hajtva, s mikor felébredt, a férfi hajtá fejét az ölébe, nehogy alvás közben elválaszthassák őket egymástól... így tehát napkeletkor Maróthy csak arra a csatogó ménrobajra riadt fel, mi a vár-udvarról börtönükbe behangzott...

Kitekintve, Dodát látták egy tejfehér arabs

paripán szélvészként tova vágatni — és két arra menő szolga beszédéből megtudták, hogy Doda a fejedelem elé vágat, ki nagy kísérettel már utban van a vár felé . . .

— Ezért nem választottak hát el bennünket! Keschub-Agarri Nena foglyainak tekint, s a fejedelem iránti hódolatból nem rendelkezett felettünk, mondá Anarkalli . . .

Maróthy jóformán nem is hallotta e szavakat minden figyelme a tó közepén álló kéj-lakocskára irányult.

— Különös, tegnap még nyoma se volt, s ma már gyönyörű ivezetű hidacska köti össze a csarnokkal . . .

— A kéjlakból rejteket vezet le a hegy-üreg sziklatemplomába. Az áldozatokat is ezen viszik le. Erről csak a fő beavatottak tudnak, a többiek a harmadik udvar rejtek útján, a családi sirbolton jutnak le, felelé a lány . . . E vár valóságos egérfogó, minden meglepetésről gondoskodva van . . .

Ezen a napon a vár udvarán szokatlan élénkség uralkodott. Sürgő-forgó szolgásereg színdús szőnyegetek, remek kashmir sálokat hordott ide-oda. A függő hidakról roppant selyemzászlók, szőnyegek, és rikitó színű selyemszövetek lebegtek alá, az osz-

lopokat pedig aranyos czafrangokkal, nehéz bojtokkal diszitették.

A két fogoly hallgatva nézte e néma sürgésforgást . . . Az utolsó nap, a közeli halál gondolata, ha nem is félelemmel, de nyomasztó ónsúlylyal nehezedett lelkükre . . .

Szorosan egymás mellett állva, nézegettek ki a réseken, gyengéd, vigasztaló kézszorításokkal erősítve egymást — így egyik se vette észre, hogy ereikben mégis lázasan lüktet a vér, s kezeik forrók s izgatottan remegnek . . .

Alig érintették a késő délután behozott étkeket, s midőn Maróthy gyengéden unszolni kezdte, hogy egyék valamit, fejét rázta :

— Minek, szerelmem, hiszen csak a Léby csillag feljöveteleig élünk . . .

— Egyre kérlek, életem! Ne gondolj mindig a halálra . . . Még hosszú, hosszú óráink vannak éjfélig, ne töltsük hát el oly szomoruan, mint a siralomházba tett rab! A mi halálunk, nem halál, hanem örök egyesülés, boldogság leend! kérte komoly hangon a férfi . . .

— Mindig igazad van! Ne gondoljunk hát rá, majd csak az utolsó pillanatban. Erre gyengéd

enyelgés között megosztottak egy gránát-almán és az ambra illatu durián szilvákön . . .

Alig, hogy lenyelték az utolsó gerezdet, recesegő trombita szó és kúrtharsogás kezdett rivallni. Zúgó tamtam dörrenések, kábitó dobpergés és ágyudörgés között vonult be a feldiszitett kapun Nena Szahib, a lázadás feje, ki előtte való nap kiáltatta ki magát Alsó- és Felső-India egyedüli urának . . .

Keschub Agarrí ragyogó diszben várta fejedelmi urát és barátját a kapu előtt, kit az indiai fejedelmek napkeleti regékbe illő pompája és fényes szolgakiséret környezett.

Egy óriási elefánt hátára csatolt, mennyezetes trónformában ült drágakövektől tele hintett ruhában, és fején Alsó- és Felső-Indiának gyémánt koronás turbánja ragyogott a császári diadémmal és forgóval; nyomában pedig a legnemesebb paripákon és elefántokon nagyszámu kísérete ügetett szintén ragyogó, fényes ruhákban, miknek legolcsóbb ékessége maga az arany volt . . .

Tizenhárom ágyu dördült el sebes egymásutánban, mikor a kolosszális állat fejedelmi terhével s földet rengető lábdobbanásokkal átlépte a kapu ivezetét . . .

A nyakán ülő mahaut¹⁾ jelére egyszerre megállt és másfélöles, emberderék-vastagságu orrmányát a magasba emelve, dörgő trombitálással üdvözlé a jelen voltakat, azután lassan letérdelt, hogy a rövid ezüst-létrát lapoczkájához támasztva, a fejedelmek fejedelme, a sötétarczu Nena leszállhasson . . .

Mindenki földre borult előtte, mikor leszállott trónjáról, s maga Keschub-Agarri volt a legelső, ki büszke homlokával a földet érinté előtte . . .

Egy pillanatig kegyetlen göggel nézett a földreborulókra, azután barátságos mosolygást erőltetve, sötét, tigrisszerű arczára, kegyesen felemelé a vár urát . . .

Ebben a pillanatban egy egyszerű fehér lepelbe burkolt, magas férfi hajolt meg előtte . . .

— Nyugalmadban nem mernélek háborgatni, oh, felséges Rao,²⁾ engedd meg tehát, hogy szolgálj a tsahi³⁾ csillag felkelése előtt elinduljon a szentséges Bhowandért és vele együtt elhozhassa Bhavani szent kigyóit . . .

— Jól van, csak siess! Narayanin fusson a

1) Az elefánt vezetője és ápolója.

2) Császár.

3) Esti csillag a sötétség beálltakor egyszerre feltűnik.

hogy tud, hogy idejében itt legyetek! mondá Nena fejedelem, azután Keschub-Agarrihoz fordult:

— Intézkedj, szirdár,¹⁾ hogy Harit akadálytalanul mehessen, a mikor akar... Bhowand, a főbramin nem csatlakozhatott kíséretemhez a szent kigyókkal, mert már három napja a haldokló Au-Gond fejedelem várában időzik. Au-Gond, a mint ma halálom, meghalt, Harit tehát Narayaninnal, az elefánttal el fog menni Bhowandért, hogy elhozza...

Keschub-Agarri erre a kíséret között hajlongó Dodának intett, ki visszont Harithoz, az elefánt ápolójához fordult:

— Parancsolj, a mi kell! Hány embert akarsz segítségül?

— Kettőt, míg a haodaht²⁾ Narayanin hátára erősitem, azután nem kellenek, mert elefantom nem tűr meg idegeneket, és más állatot maga körül. Az indulásig itt maradunk az udvarban, hanem visszajövet, külön istállót rendelj neki.

— Ugy lesz, mint óhajtod. Mehetsz, jöhetsz, a mikor tetszik... De most, Wishnu áldjon, sietnem kell, mert császári urunk a tsahi feljöveteleig

¹⁾ Herczeg, kisebb fejedelem.

²⁾ Minden oldalán zárt négyszögletes ülés, mit az elefánt hátára erősítenek.

pihenni akar — — azután . . . a többit már érted, ugy-e, Harit? és ördögi mosolylyal a fojtogatást mimelte nyaka körül . . . Sokan lesznek, ilyen ünnepe régen nem volt Kalinak! . . .

Harit, a mahaut komolyan bólíntott, és Doda távoztával a két szolga segítségével felerősíté az elefánt hátára az egyszerű, haodah-t. Ekkor a szolgák eltávoztak és az udvar megint egészen néptelen és néma lón . . .

— Bhowand brahmin a legnagyobb gonosztévő, susogá Anarkalli. A világ előtt kegyes brahminnak hazudja magát, pedig ő a fanzigárok főguruja, ki az áldozatok vérét ivó szent kigyókat neveli és gondozza . . . Ha Au-Gond fejedelemnél időzik, ezt azért teszi, mert ide akarná csalni, hogy Kalinak feláldozzák, mert Au-Gond fejedelem kérlelhetlen üldözője volt a fanzigároknak . . .

— Minő rengeteg nagy állat! Ekkora elefántot még nem láttam, felelé Maróthy, hogy kedvese gondolatait másra terelje.

— Mert ez egy banghw! felelé a lány, figyelmesen nézegetve az elefántot. És merem mondani, titkos szava is van neki . . .

— Nem értelek egészen, kedvesem! ,

— A banghw-elefánt a legsebesebb futásra

van idomitva, de a banghw-nak még egy különös titka is van. Az ilyen elefántnak a legerősebbet és legóriásabbat választják ki, s gazdája beoktatja egy titkos szóra, melyet, ha az állat fülébe sugnak, vagy elkiáltják, akkor a vihar és a villám sebességével indul neki és nyargal, a míg ki nem dől a fáradtságtól... Az ilyen elefánt előtt nincs gát és akadály... Erdőn, dsungelon keresztül töri magát, folyókon, tavakon át uszik, s legázol, lever maga előtt támadót, fegyverest, fenevadat, mert egyuttal a harcra is van idomitva...

Ez a banghw, szerelmem... Ha egyszer neki indul, az ilyen elefántnak a világ semmiféle futója és versenyparipája nem ér a nyomába! Ez maga a villám, maga a száguldó fergeteg!

— Oh, miért nincs nekünk is egy ilyen banghw-unk! sóhajta feleletkép a lány szavaira... Akkor nőm, mindenem lennél, szerelmem. Elvinnélek messze hazámba — s élnénk boldogan, kimondhatatlan boldogságban...

A lány lehunyta szemeit... Ennek a szép jövőnek még a gondolata is elkápráztatá...

Az állat-óriás ez alatt, mint valami hatalmas, mozdulatlan granit-szikla álldogált és Harit

hatalmas mennyiségű vajás tsapatit rakott eléje, mit nagy étvágygyal fogyasztgatott...

Mikor a tsapatik elfogytak, nagy halom zöld czukornádat halmozott eléje, egy réz kondért pedig egy bőrtömlőből színig eresztett pulival, azaz fél forrásban lévő czukornád és rizs-neddvel, mi szerfelett hevítő és részegítő ital...

— Oh, mit akar ez a mahaut? Pulit és czukornádat ad elefántjának! Ezt csak akkor teszik, mikor a legnagyobb kitartásra és erőfeszítésre akarják sarkallni, mikor élet-halál van kérdésben!... Bizonyára Au-Gond fejedelmet akarják elrabolni! suttogá bámulva a lány és csodálkozása még nagyobb fokra hágott, midőn látta, hogy a haodah mindkét oldalára kis létrákat akaszt és egy másodlik adag pulival is megtölti az üstöt...

E közben a nap bucsuzni készült, s oly alacsonyan járt, hogy aranyos korongja már a láthatárt szegő bércz-csúcsokon pihent, a magasan fekvő vár udvarán azonban már sűrű félhomály derengett és a közelgő éjszaka árnyai ereszkedtek a falakra...

A mahaut elefántja mellett állott és gyengéden veregeté nyakát tenyereivel...

— Narayanin, kedves jószágom, vigyázz! süssogá a colossusnak, és minden irányban gyorsan

szétpillantva, hasa alá mászott és megkapaszkodott a széles hevederbe . . . az óriás pedig okos szemével szerteszét pislogatva, lassu léptekkel megindult a hátsó épületek felé . . . Máskor léptei alatt megrengett a föld, most pedig egy zizzenés se hallatszott . . .

— Még pár óra — aztán feljön a Léby, a mi halál-csillagunk! suttogá, szorosán a férfi mellé simulva Anarkalli, forró arczát ezéhez szoritva . . . Ugy-e, nem fog a kezed remegni, édesem? Nézd, ide szurj, ide, a hol szivem dobogását érzed . . . és a férfi kezét hevesen dobogó szivére szoritotta . . .

Ebben a pillanatban egy óriási árnyék setétíté el a réseket.

— Raha! susogá egy hang jól érthetőleg, **Raha!**

Anarkalli felsikoltott, de aztán a másik perczenben lihegve felelé . . .

— Laha, laha! . . . Oh, Indra, ez egy szabadtó, jóbarát hangja!

— Csitt! Nyitva van az ajtótok? kérdé az elébbi hang . . .

— Nyitva! felelék mind a ketten a szörnyü izgatottságtól majdnem elfulladva . . .

— Akkor siessetek és gyorsan fel az elefántra . . . A haodahba jól huzzátok le magatokat . . .

Az ajtó csakugyan nem volt bezárva. Nesz

nélkül nyitották fel és surrantak ki rajta — Narayanin ott állott előtte és Maróthy remegő karokkal emelé a lányt a létrára és maga is utána mászott . . .

— Huzódjatok le jól a haodah fenekére! és Harit vezetni kezdé az óriást a kapu felé . . .

Még nem értek az udvar közepén álló szökőkútig, midőn a belső várban zavart morajt, sebesen ide-oda mozgó fáklyákat látott a belső csarnokban, s ugyanekkor éles siphang és mennydörgő tamtam ütés harsant fel az éjszakában . . .

— El vagyunk árulva! kiáltá Harit, de még jóformán ki se mondta, midőn mindenfelől ordító fegyveresek rohantak elő félig elburkolt arczczal . . .

— Megállj! Megállj! Csukjátok be a kaput!

— Ram, ram, mahadeo! kiáltá elefántjának Harit és egy szökéssel felveté magát a haodahba . . .

Narayanin hatalmas trombitaszóval felelt és rohanni kezdett a kapu felé, melynek fél szárnyát már akkor becsukták az előrohanó fegyveres kapuőrök.

Lövés lövés után villant, ropogott a vár-udvaron s a golyók csak úgy süvöltöztek a haodah körül . . .

Egyszerre Harit felkiáltott, és kezeivel a levegőbe kapva, lezuhant volna, ha Maróthy erős karja

meg nem kapják, és a mint a haodahba visszahianyatlott, erős vérsugár lövellt ki melléből . . .

— Ereszszétek el a tigrist, a tigrist! Rajta, Totti, rajta!

Mennydörgő ordítás harsant fel és a tigris szökellve rohant elő a belső palota csarnokából . . .

Anarkalli sikoltva borult Haritra!

— Harit, csak egy szót! Csak egy szót még! Narayanin titkát! Harit, szólj, a titkot! sikoltá örjöngve a sebesült fülébe . . .

A mahaut ajkai halkán mozogtak, de Anarkalli halálos kétségbeeséstől kiélesedett fülei mégis meghallották!

Nagy ideje is volt!

A másik kapuszárny is már félig be volt hajtva . . . A tigris pedig hörgő orditással, öles szökésekkel rohant feléjük . . . Maróthy borzadozó hajjal, villogó szemekkel nézegetett valami fegyver után, mert a tigris nyomába egész sereg üvöltő ember rohant!

— A kaput! A kaput! Rajta, Totti! Totti! Fogd meg!

— Moharra! Moharra! hasított ebben a pillanatban egy kétségbeeséstől csengő hang a levegőn keresztül . . . Moharra!

Alig, hogy e szó elhangzott, Narayanin orrmányát csóválva, kihivólag felordított és lökésére az iszonyu kapuszárny egy petárda dörrenésével vágódott kifelé, ő maga pedig a vihar sebességével rontott ki rajta... aztán az öleseket szökő tigrissel együtt eltűnt az éjszakában...

Moharra! Moharra!

A föld döngött, ágak ropogtak, sziklák gurultak mindenfelé, mintha orkán és forgószeél száguldana keresztül a tájon... a másik pillanatban aztán már e zaj csak elhaló zugásként morajlott a messzeségben, mint a futó zivatar távolba vesző tompa dübörgése...

Lenn a völgyben a prédáját veszített tigris haragos bőgése mennydörgött, benn a várban pedig a dühökben tomboló fanzigárok átkai üvöltöttek a menekülők után...

Csak napfelkeltekor kezdett csillapodni az elefánt villámvonat-szerű rohanása... Ekkor már az óriási állat erőltetetten lihegett, fujt, de azért csak rohant tovább, tovább, pedig már fáradni, botladozni kezdett...

— Moharra! Moharra!

Kehegő, panaszos orditással felelt erre az ösztökélő szóra, mintha azt akarná mondani: »A lehetlent követeled! Nem birom tovább!«

Anarkalli megsajnálta a szegény állatot és a sebesült Haritot kezdte ébresztgetni, ki kedves állatjának panaszos hörgésére, felnyitá szemeit:

Gyenge hangon kiáltott egy szót, mire Narayanin lassítani kezdé futását.

— Mentve vagytok! Mértföldek feküsznek köztetek és a vár között... Nem kell félnetek... Zeb bátyátokra valahol e vidéken rátaláltok... Bár már itt volna, mert én halálomat érzem közeledni... Azt mondá, elétek jó...

Erre mindaketten a legmelegebb hálával kezdék köszönni a mahaut önfeláldozását és vigasztalni akarták, miközben Anarkalli beköte sebeit és fájdalmasan nézett a sebesült nemes arczába...

Ez fáradt mosolylyal mondott köszönetet.

— Ne nekem köszönjétek... Zeb bátyádnak köszönd, te lány. Ő érte tettem, mert adós voltam vele... Aztán övé az érdem, mert az ő nagy esze és ügyessége találta ki a módját, hogyan tudta eltenni láb alól Bhowandot és makranczossá tenni a Rao elefántját... Én Bhowand szolgájának a képében csatlakoztam Nena kíséretéhez... A többi majd elmondja ő...

Dél felé forrón kezdett sütni a nap... A sebesült nyögött és égő ajkai vizért lihegtek...

Narayanin egy magaslatról kezdett alá ereszkedni, midőn egy árnyas fügefa csoport alatt megállították és leszálltak, hogy vizet keressenek a sebesültnek, kit a puha fübe fektetve, Narayanint örként mellette hagyták . . .

Maróthy a mahaut pisztolyával kezében kísérte a lányt a ritkás erdőszélen, mely egy magaslat oldalát borította.

Mikor kiléptek a fák közül és széttekintettek a vidéken és alattuk téres lapályt láttak erdő magas bambusz náddal és bozóttal fedve, melyből oszlopszerűen sugár derekú ernyő- és legyező pálmák emelkedtek büszkén a magasba . . .

A bozót ritkásabb helyein tükröként ragyogott a napsugárban az annyira keresett víz. Valami kis pataknak, vagy tavacskának a mellékága . . .

Anarkalli örömkialtásra fakadt, mit a gróf is visszhangoztatott, mert a bozót szélén vörös kabátos angol katonák bukkantak ki és tüntek el, mintha valamit keresnének, a bozóttól jobbra pedig, egy ritkás nauclea ligetben fehér sátrak ragyogtak, és a britt birodalom büszke lobogóját pattogtatta a lapály szellője . . .

— Nézz oda, szerelmem, mentve vagyunk! Ott az angol főhadi szállás . . . Most már enyém,

enyém vagy örökre! Hazámba vislek! Boldogok leszünk!...

A lány mindent feledve, borult keblére... és nagy boldogságában szólni alig tudott...

— Én még most is álomnak hiszem. Ekkora boldogság, ilyen édes szerelem lehetetlen a földön... mondá halkán, és mintha csakugyan édes álomból ébredne a vigasztalan valóra, sugárzó arcza egyszerre elkomorult:

— Menjünk, szegény Harit eleped a szomjtól és láztól!

— Pedig neki köszönjük életünket, boldogságunkat... Jerünk, szerelmem! A főhadi szállás legjobb orvosa fogja ápolni... Élnie kell, hogy megjutalmazhassam!

Sietve ereszkedtek alá a meredeken és csakhamar a bambuszszal kevert bozót között törtettek előre, mely alatt hűvös, aranyzöld félhomály uralkodott.

A lány öt-hat lépéssel előbbre ment, de egyszerre velőtrázó sikoltással pattant hátra...

Maróthy egy ugrással mellette termett.

— Vissza, vissza! sikoltá kétségbeesetten. Ne mozduljon, ha élete kedves!

Maróthy hajborzadva látta, hogy egy rend-

kivüli nagyságú zöld kigyó van meztelen lábcskái köré tekerődzve . . . ugyanabból a zöld fajból, melyek fölött oly varázshatalommal birt . . . Ananta kigyója . . . Lakschmis kigyója . . .

— Vissza, szerelmem, vissza! susogá rekedten . . . Engem már megmart! Én a halálé vagyok . . . Ne mozdulj . . . ne, tán meg tudom szelidíteni, hogy téged meg ne marjon . . .

Maróthy szédülő agygyal látta, hogy bálványának gyönyörű czombjain apró vércseppek rezegnek . . . Azt hitte, eszmélete hagyja el . . .

Ez alatt a lány szemei mereven irányzódtak a kigyó dühtől lángoló szemeibe, s minden varázseréjét összeszedte, hogy a rémes hullót elbűvölje, mely magasra ágóskodva, pár pillanatig ugyan mozdulatlanul nézett rá, de azután villámgyors vágódással a lány arczába és ajkaiba harapott:

— Ah, ezek nem anyám szemei! Ah, ez maga a haragos, boszuló istennő Anyám, anyám, hát meg kell hálnom! sikoltá rémes fájdalommal és térdeire rogyott . . .

Maróthy nem emberi dühorditással szökött oda, s pisztolya lövésével szétzúzta a mérges hulló fejét . . .

Most nehéz léptek alatt tört-rofogott a ná-

das és Zeb rohant elő feldult arczczal . . . Hugát földön fekvé, a vonagló, rángatódzó kigyó mellett látva, mintha szíven találták volna, felordított, s mellé bukott a vizenyős földre . . .

Erre Anarkalli felnyitotta megtört szemeit:

— Ah, szerelmem, csakhogy te mentve vagy! A megsértett istennő, kinek kezéd az én méltatlan vonásaimat adta, megboszulta magát . . . Így kellett ennek történni, így . . . Én tudtam, hogy nem lehetek boldog . . . tudtam, hogy az Istennő boszut áll rajtam . . . Emlékszel, mit mondtam: akit szeretsz, azon áll az istennő boszút . . . Engem pedig ugy-e nagyon szerettél? . . . Ah, szerelmem, te fehérnek, én vérvörösnek láttam Léby csillagát. Nekem meg kellett hálnom . . .

Maróthy szenvedélyes csókokkal halmozá el arczát, kezeit és sírt, véres könyeket sírt, azután félőrülten ragadta karjaiba, hogy a tábori orvoshoz rohanjon vele.

Erre a lány arczát kimondhatlan boldog mosoly világitá meg egy pillanatra, s karjaival ő is át akará kedvese nyakát karolni, de rettentő görcsök rázták meg gyengéd alakját, aztán egy hörgő sikoltással vége volt mindennek.

Megsemmisülten állt fel — azt se vette észre,

hogy már több percze angol katonák állják körül őket és néma megilletődéssel néznek rá és a halottra, kit Zeb sötét, márvány kemény arczával gyengéden felemelt . . .

— Életében a tied volt, faringi, tied egészen, halálában az enyém lesz, mondá tompán, és vissza se nézve, megindult a meredek felé Harithoz és elefántjához.

Maróthy mintha delej vonná, indult utánna, vissza se nézve arra a helyre, hol a kezdet és vég oly rettentőn egyesült egymással . . .

E P I L O G U S.

Maróthy csak fél év mulva tért vissza hazájába. Nem tudott elébb attól a kis sirtól elválni, mit egy pompás nauclea fa-tövébe ágyaztak annak, ki őt annyira szerette, hogy meg kellett halnia . . .

Üres, kiégett szívvvel járta keresztül-kasul a világot és minden utazásának csak az a kis, jóformán jeltelen sirdombocska volt a középpontja . . . ide tért vissza mindig, innen indult megint utjára . . .

Évekkel, hosszú évekkel azután, egyszer Londonban időzve, hűséges szolgája megbetegedett — s egy alkalommal, midőn a kórházban meglátogatta, a szomszéd-beteg, egy nehéz szenvedő ágyánál — egy apácza forma karcsu hölgyet látott ülni, ki önfeláldozó buzgalommal ápolta a nehéz beteget.

Hófehér haj koronázta a szelid, bánatos arcot, s finom ajkai körül két mély redő, a bánat és lelkifájdalmak redői ásódtak . . .

Szolgája megsugta, hogy őt is a legnagyobb buzgalommal ápolta és éjeket virrasztott ágya mellett . . .

Maróthy oda ment, hogy megköszönje, de alig mondta ki nevét, alig nézett rá az ápoló hölgy, leirhatlan megdöbbenéssel huzódott hátra, mintha kísértetet látna személyében feltámadni . . .

Ekkor Maróthy is ráismert Norton Violetre. Szólni, beszélni akart, de Violet könyektől fojtott hangon kérte, hogy ne támaszsa fel a multat, s míg beszélt, szemei oly mély fájdalommal néztek rá, hogy szó nélkül, mélyen meghajolva távozott, és valahányszor Violetre gondolt, mindig eszébe jutott az a vers, mit egyszer együtt olvastak:

»Remegve kért, hogy hágyjam el,
Egy köny rezgett szemében.
Nem volt már szép, se fiatal,
De kedvesebb, mint régen.«

Történetünknek ezzel vége van.

A kezdet találkozott a véggel, mint a mesebeli bűvös golyó, mely visszavezette eldobóját oda, a honnan kiindult, mint visszavezetnék az epilogus szavai a prologus végéhez:

»Ez a történet nagyon is mysticus, titokszerű, sőt tán mesésnek, hihetetlennek is látszik: ne feledjük azonban, hogy India ma is csak az, mi évezredekkel ezelőtt volt: a legendaszerű rejtély, magicus titkok, izzó szenvedélyek és a lélekvándorlás hazája.

V é g e.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

T A R T A L O M.

	Oldal.
A menekülés	1
Háborgó szenvedélyek	12
Szivek csatája	25
A Léby csillag	41
A vezető	56
A magányos sziklavár	72
Feltámadt halottak	87
Anarkalli dala	100
A kezdet és vég	121
Epilogus	145

